

Giới thiệu Tiểu Thư Phá Phách

Truyện teen - Tiểu Thư Phá Phách hiện đang nhận được nhiều cảm tình từ phía bạn đọc. Không chỉ bởi nội dung đầy mới mẻ mà tác giả Anh Đào mang đến cho bạn đọc những cái nhìn đầy thú vị về một cô nàng nhà giàu có, có tính khí thất thường và hống hách.

***

Nó đang lang thang trên dãy hành lang tầng 4 thì bị 1 con nhỏ nào đó va phải đã vậy còn không chịu xin lỗi,nó nhìn cô bạn khó chịu nói:

-Bạn va vào người khác mà không chịu xin lỗi àk?

Cô bạn đó nhìn cũng khá xinh nhưng cách nói chuyện thì chẳng lịch sự tí nào

-Mày là ai mà tao phải xin lỗi?

Nó nheo mắt nhìn cô bạn vô duyên trước mặt tính nói gì đó nhưng lại thôi dù sao hôm nay cũng là ngày đầu đi học nên nó không muốn gây sự,coi như cô ta gặp may vậy.

Nó cười khẩy rồi quay đầu đi tiếp bơ luôn cô ta làm nhỏ tức sôi máu chửi với theo“con nhỏ khùng”rồi dùng dưng bỏ đi.

***

Vấn đề rắc rối trong trường học luôn thu hút nhiều độc giả teen, hơn hết với nhân vật đầy thú vị này hứa hẹn cuộc sống học sinh lại càng đậm chất độc đáo. Cùng đọc truyện mới và thưởng thức tác phẩm hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chuyển Trường Và Những Người Bạn Mới

Hôm nay là ngày đầu tiên Mỹ Anh chuyển đến trường nội trú YH School,cảm giác lúc này của nó không hề hồi hộp như những đứa học sinh khác mà ngược lại nó cảm thấy cực kì chán nản.Nó nhếch môi,ba mẹ nghĩ khi nó chuyển vào đây rồi thì sẽ ngoan ngoãn hơn hay sao? ba mẹ lầm rồi,để xem nó sẽ làm gì cái trường này nhé

Nó bảo bác tài xế về trước còn mình thì ung dung đi vào trường,nó không đi gặp hiệu trưởng mà trực tiếp đi tìm lớp học bởi theo nó làm việc với hiệu trưởng là trách nhiệm của ba mẹ chứ không phải của nó.Trường này có tới 3 dãy không biết dãy nào của khối 11 đây nữa,thôi thì đi bừa vậy.Nó đưa tay chỉnh lại chiếc mũ đang đội trên đầu rồi đi thẳng tới dãy nhà ở giữa.Đúng như nó đoán đây chính là dãy nhà của khối 11,ở dưới tầng 1 là phòng giám thị,tầng 2,3,4 mới là phòng học.Lớp 11A của nó nằm tí trên tầng 4 làm nó leo muốn rụng cả chân,ngày nào cũng leo thế này chắc nó chót mắt.

Nó đang lang thang trên dãy hành lang tầng 4 thì bị 1 con nhỏ nào đó va phải đã vậy còn không chịu xin lỗi,nó nhìn cô bạn khó chịu nói:

-Bạn va vào người khác mà không chịu xin lỗi àk?

Cô bạn đó nhìn cũng khá xinh nhưng cách nói chuyện thì chẳng lịch sự tí nào

-Mày là ai mà tao phải xin lỗi?

Nó nheo mắt nhìn cô bạn vô duyên trước mặt tính nói gì đó nhưng lại thôi dù sao hôm nay cũng là ngày đầu đi học nên nó không muốn gây sự,coi như cô ta gặp may vậy.

Nó cười khẩy rồi quay đầu đi tiếp bơ luôn cô ta làm nhỏ tức sôi máu chửi với theo“con nhỏ khùng”rồi dùng dưng bỏ đi.

Trước mặt nó là phòng học lớp 11A,cuối cùng thì nó cũng tìm được lớp mình.Đứng ngoài quan sát 1 lát rồi nó cũng đi vào,vì là giờ ra chơi nên lớp chẳng khác gì cái chợ thu nhỏ nên chẳng ai biết đến sự có mặt của nó cả.Nó tự cười thầm trong lòng rồi đi đến đám bạn 5 người đang tụ tập phía cuối lớp vỗ vai cô bạn ngồi phía ngoài làm cô bạn giật mình quay lại,nhìn nó khó hiểu

-Bạn là hs lớp nào mà qua đây?

Đám hs trong lớp thấy thế cũng quay sang nhìn nó

-À mình là hs mới-nó cười nhẹ

-À há hoá ra hs mới là bạn hả,sao tới muộn vậy làm bọn mình chờ này giờ nè- 1 cô bạn khác trong nhóm vỗ vai nó,cả lớp cũng nhao nhao bắt đầu bàn tán

Nó hơi bất ngờ nhìn nhóm bạn,họ chờ nó?để làm gì?

Như biết được sự tò mò trong đầu nó,cậu bạn có mái tóc hung đỏ nổi bật nhất nhóm lên tiếng giải thích

-Thấy cô bảo tiểu thư độc nhất của gia tộc họ Dương chuyển vào lớp mình nên bọn tớ mới tò mò muốn biết vậy thôi,mong rằng điều đó không làm bạn khó chịu

Nó nheo mắt nhìn cô bạn vô duyên trước mặt tính nói gì đó nhưng lại thôi dù sao hôm nay cũng là ngày đầu đi học nên nó không muốn gây sự,coi như cô ta gặp may vậy.

Nó cười khẩy rồi quay đầu đi tiếp bơ luôn cô ta làm nhỏ tức sôi máu chửi vớ theo“con nhỏ khùng”rồi ùng ùng bỏ đi.

Trước mặt nó là phòng học lớp 11A,cuối cùng thì nó cũng tìm được lớp mình.Đứng ngoài quan sát 1 lát rồi nó cũng đi vào,vì là giờ ra chơi nên lớp chẳng khác gì cái chợ thu nhỏ nên chẳng ai biết đến sự có mặt của nó cả.Nó tự cười thầm trong lòng rồi đi đến đám bạn 5 người đang tụ tập phía cuối lớp vỗ vai cô bạn ngồi phía ngoài làm cô bạn giật mình quay lại,nhìn nó khó hiểu

-Bạn là hs lớp nào mà qua đây?

Đám hs trong lớp thấy thế cũng quay sang nhìn nó

-À mình là hs mới-nó cười nhẹ

-À há hoá ra hs mới là bạn hả,sao tới muộn vậy làm bọn mình chờ này giờ nè- 1 cô bạn khác trong nhóm vỗ vai nó,cả lớp cũng nhao nhao bắt đầu bàn tán

Nó hơi bất ngờ nhìn nhóm bạn,họ chờ nó?để làm gì?

Như biết được sự tò mò trong đầu nó,cậu bạn có mái tóc hung đỏ nổi bật nhất nhóm lên tiếng giải thích

-Thấy cô bảo tiểu thư độc nhất của gia tộc họ Dương chuyển vào lớp mình nên bọn tớ mới tò mò muốn biết vậy thôi,mong rằng điều đó không làm bạn khó chịu

Giờ học kết thúc nhóm 6 người bọn nó kéo nhau ra quán sinh tố gần cổng trường để ăn mừng nhóm có thêm thành viên mới,vì hôm nay là thứ 7 nên cả trường chỉ phải học buổi sáng còn buổi chiều được nhà trường cho phép đi ra ngoài để giảm stress nên bọn nó mới có cơ hội ra ngoài ăn mừng như thế này chứ nếu là ngày thường thì hãy đợi đấy

Bọn nó ngồi xuống bàn rồi Huy quay sang phục vụ gọi nước

-Cho em 3 ly kem bạc hà,1 dâu,1 dưa hấu,1...socola-nhóm Huy hay đi ăn kem với nhau nên khẩu vị của từng người Huy đều biết chỉ riêng nó là Huy quên không hỏi nên đành gọi bừa vậy,mong là nó sẽ thích

Một lát sau phục vụ mang kem ra,Lan thì lấy kem dâu,Nhi thì chọn kem dưa hấu còn 3 người kia thì kem bạc hà,trên bàn chỉ còn mỗi kem socola làm nó đành phải lấy về phía mình.5 người kia ăn kem trong vui vẻ còn riêng nó lại ăn kem trong...đau khổ.Người ta thường nghĩ con gái thích ăn socola nhưng nó thì ngược lại chẳng ưa socola 1 tí nào nhưng không muốn phụ lòng Huy nên nó đành phải cắn răng mà ăn

-Ê ê kia chẳng phải tui 11D sao-Nhi đập nhẹ bàn rồi chỉ tay về phía đám hs ngồi cách bọn nó 3 cái bàn

Cả bọn nhìn theo,mấy đứa kia cũng gật gù

-Đúng là oan gia mà,ngay cả ăn kem cũng gặp-Quân lắc đầu chán nản

-Ám gì mà ám hoài vậy trời-Lan chọc chọc ly kem bức bối

-Mấy bà làm gì khó chịu thế bọn nó đã làm gì mình đâu-Hải vẫn thản nhiên ăn kem như không có chuyện gì xảy ra làm Lan tức sôi máu quạt lại ngay

-Nhìn cái mặt kênh kiệu của mấy nhóc đó đã đủ ghét rồi cần gì bọn nó phải động tới mình,phong cảnh đang đẹp mà bị chúng nó phá hỏng hết rồi còn đâu

-Ừm-ừm-Nhi vừa đưa kem lên miệng vừa gật đầu đồng tình với Lan

Nhìn thái độ của mấy đứa bạn thì nó cũng đủ biết nhóm Huy với nhóm 11A không hề ưa nhau,nhưng...kia chẳng phải con nhỏ va vào nó khi sáng hay sao?nó quay sang hỏi Huy đang ngồi bên cạnh

-Con nhỏ đang cầm miếng táo kia tên gì vậy Huy

Huy nhìn theo ngón tay nó chỉ rồi à lên 1 tiếng

-Nhỏ đó tên Nhã chuyên chỉ huy đám người đó đối đầu với chúng ta,mà Mỹ Anh hỏi làm gì vậy?

-Cũng không có gì tại Anh thấy quen nên hỏi vậy thôi

Cả đám trở mắt nhìn nó

-Câu quen nhỏ đó sao

-Không, chỉ là lúc sáng Nhã va vào mình mà không chịu xin lỗi nên có chút ấn tượng thôi-nó giải thích

-Cái con nhỏ đó là vậy đấy,suốt ngày cứ vênh cái mặt lên đến tận trời,cầu trời cho sét đánh banh mặt nó ra-nhìn bề ngoài Nhi xinh xắn hiền lành là vậy nhưng trong giọng nói lại sặc mùi nguy hiểm làm người ta không thể ngờ

-Đề ý làm gì ăn mau còn về KTX dọn dẹp nữa,2h cô kiểm tra phòng rồi đấy-Huy nhắc nhở

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Sự Cố Khi Dọn Vệ Sinh

Ăn kem xong bọn nó kéo nhau về lại KTX,nó được phân công ở cùng phòng với Lan và Nhi,nó phải công nhận rằng bame hiểu nó ghê gớm,chưa gì đã biết nó muốn ở phòng nào mà xin giùm nó,đã vậy quần áo,đồ đạc của nó cũng được sắp xếp đầu vào đấy,phòng cũng được lau dọn sạch sẽ,lúc mới bước vào Lan còn tưởng cô vô nhầm phòng ý chứ

-Woa,có người dọn giùm bọn mình rồi nè,bame cậu đứng là no1-Nhi giờ ngón tay cái nhìn nó miệng cười như thể không khép được lại

-Vậy là nhàn rồi cô Hoa có đi kiểm tra vệ sinh ngay lúc này thì tụi mình cũng chẳng lo-Lan nằm xuống chiếc giường êm ái mà cảm thấy hạnh phúc vô cùng,lúc đầu cô còn lo phòng rộng không dọn kịp nhưng giờ thì nhàn rồi,chẳng phải làm gì hết chỉ việc nằm đó chờ cho tới khi cô Hoa đi kiểm tra đánh giá là xong

-Mình tưởng trường này thuê lao công quét dọn KTX chứ-nó đi về phía chiếc giường của mình rồi ngồi xuống thối mác

-Được vậy đã nhàn,trường thì giàu mà keo như ma ý,toàn bắt hs tự dọn phòng rồi cứ 2h chiều thứ 7 cử người đến kiểm tra,phòng nào mà không dọn xong là lại bị phạt,phòng ông Huy bị phạt mấy lần rồi đấy-Nhi vừa ăn điện thoại vừa giải thích

-Thế còn phòng mình?

-Lần nào dọn dẹp cũng nhờ mấy đứa phòng bên qua giúp nên chưa bị phạt

-Hơ,lưu manh đấy.

Bọn nó ở trong phòng tâm sự chán chê thì rủ nhau sang phòng 3 ông trưởng kia xem thử họ đã dọn xong chưa,có gì giúp họ 1 tay chứ cứ để họ bị phạt hoài vậy cũng tội.

Lan khoá cửa lại rồi cùng nó với Nhi đi sang KTX khu nam,đi đến cầu thang bọn nó bị tụi nhỏ Nhã chặn lại,nó nhìn Nhã thích thú

-Cô bạn vô duyên lại gặp rồi

-Lại là mày nữa hả con khùng-Nhã hơi bất ngờ vì sự xuất hiện của nó,cô chỉ định tới đây kiểm chuyện với đám nhỏ Lan cho đỡ buồn nào ngờ lại gặp lại"con nhỏ khùng"lúc sáng,nhìn cũng biết nó thuộc phe bọn kia rồi

-Cái gì mà khùng chứ,mày đứng đây làm gì phòng của bọn mày phía bên kia mà-hỏi thì hỏi vậy thôi chứ Lan biết tông bọn đó sang đây để gây sự,làm đối thủ với nhau suốt năm lớp 10 đến lớp 11 chẳng lẽ cô lại không hiểu nhỏ

-Biết rồi còn hỏi-Nhã

-Thế mày muốn gì-Nhi

-Tiền,muốn đi qua đây thì mỗi đứa phải đưa tao 1 củ-Nhã cười đều

-1 củ? à tao có này chờ tí-nó cho tay vào túi tìm Nhi vội ngăn nó lại quát còn nhỏ Nhã thì cười khoai chí

-Điền à,nó là cái gì mà mày phải đưa tiền cho nó

Nó nhìn Nhi e ngại,vừa giải thích vừa dơ củ khoai lên

-Tao chỉ muốn cho nó củ khoai thôi mà!!! Nhi đứng hình nhìn nó,khoai mỗi giật giật,ôi trời ơi ngại chết đi được,đám hs đứng xung quanh cười ha hả ngay cả đám bạn đứng sau nhỏ Nhã cũng bùm miệng cười còn nhỏ Nhã thì khò phải nói,nặt tối xầm nhìn củ khoai nó đang cầm như muốn ăn tươi nuốt sống

Nó nhìn Nhã rồi lại quay sang củ khoai cố nén cười,nói tiếp

-Bạn không cần nhìn củ khoai này ghê vậy đâu,sớm hay muộn bạn cũng được ăn nó thôi

-Mày nói vậy là ý gì-Nhã

-Ý gì đâu,chẳng phải cậu bảo muốn đi qua phải đưa cậu 1 củ sao,mình có 1 củ nè cậu cầm lấy ăn bọn mình đi trước nhé-nó dúi củ khoai vào tay Nhã rồi nhanh tay kéo 2 đứa bạn đang cười ngất ngưỡng rời khỏi đó,đã vậy trước khi đi nó còn để lại 1 câu làm Nhã tức sôi máu còn đám hs thì cười phá lên

-Mình mua 10 ngàn 2 củ ở ngoài cổng trường,mình ăn củ chín rồi ngon lắm,còn củ sống bạn chịu khó đem đi luộc trước khi ăn nhé,bye!

Nhã nhìn theo nó đang chạy xuống cầu thang mà tức ngen họng,tính bót nát củ khoai mà không được bởi vì...nó cứng hơn quả cam

Về phía bọn nó sau khi rời khỏi đó vẫn chưa hết cười,thật không ngờ nó lại cao tay đến vậy,nhìn cái mặt tức tối của nhỏ mà mát lòng mát dạ vô cùng. Vừa bước vào khu KTX nam bọn nó đã nhìn thấy khói trên tầng 2 bốc lên nghi ngút,tầng 2 chẳng phải là phòng của khối 11 hay sao?Bọn nó hoảng hốt chạy nhanh lên tầng 2,hs nam các lớp A,B,C,D,E đã đứng đầy bên ngoài hành lang mà ho lấy ho để,bọn nó đảo mắt tìm lũ con trai lớp A đang đứng rồi chạy về phía đó,Nhi lay cậu bạn gần đó hỏi vội

-Có chuyện gì xảy ra vậy Bảo

Bảo vừa ho vừa chỉ tay về phía căn phòng đang bốc khói nghi ngút,đó...là phòng của nhóm Huy mà.Nhắc mới nhớ sao không thấy 3 tên đó ở đâu vậy,không lẽ...

3 đứa nó không kịp suy nghĩ liền phi thẳng vào căn phòng đó trước sự hốt hoảng của đám con trai bên ngoài hành lang.

Bọn nó vừa tìm vừa gọi nhưng không thấy ai trả lời,khói bốc lên ngày càng nhiều làm mắt bọn nó cay xè không nhìn rõ mọi thứ xung quanh,nó đang mò mẫn xung quanh chất vấp phải cái gì đó xem ngă,nó ngồi xuống phẩy phẩy tay để khói bay đi nhìn cho rõ thì mới biết đó là hần,mặt mày đen khịt,2 người kia cũng đã tìm thấy Quân và Hải ngất xỉu ngay gần đó,bọn nó đang loay hoay không biết kéo mấy tên này ra ngoài kiểu gì thì đúng lúc 13 tên con trai trong lớp chạy vào phụ bọn nó mang 3 tên này xuống phòng y tế,ở lại trong đó lâu hơn tí nữa chắc bọn nó cũng xỉu luôn quá. Sau khi khám xét tổng quát cô y tá ra thông báo tình hình của nhóm Huy cho cái đám lâu nhâu đứng ngoài cửa

Vừa thấy cô cả đám 11A nhao nhao lên hỏi

-Cô ơi mấy thằng đó có bị gì không cô

-Có nặng lắm không ạ

-Có cần đưa đi cấp cứu không em gọi xe

Cô Hường gờ tay ra hiệu bảo bọn nó im lặng rồi mới trả lời

-Nhờ mấy đứa đến cứu kịp lúc nên không sao,chỉ bị ngạt khói nên ngất xỉu tí sẽ tỉnh ngay thôi

-Bọn em vô đó được không cô

-Được nhưng đừng làm phiền bạn nghỉ ngơi-cô Hường nói xong rồi bỏ ra ngoài để bọn nó được tự nhiên

Chỉ chờ có vậy là tập đoàn lớp 11A rống rần kéo nhau vào thăm bệnh nhân,trước khi đi cô có dặn không được làm phiền nên bọn nó đành ngậm ngùi ngồi yên nhìn 3 tên kia“nghỉ ngơi”

Nhìn mãi cũng chán nên cả lớp dần tản ra về gần hết chỉ còn 3 đứa nó ở lại“Trông chừng”

Nó chống cằm nhìn 3 cái xác trên giường chán nản

-Khi nào bọn họ mới chịu tỉnh,ngủ suốt 2 tiếng rồi đây

-Mà kể cũng lạ,sao tự dưng phòng đó lại có khói mà không bị cháy?-Lan thắc mắc

-Lúc này lên phòng mở cửa cho bà Hoa kiểm tra tao có đi qua khu nam,trời oi toàn bọn áo cam không hà-Nhi vừa nói vừa đưa lon nước mới mua cho 2 đứa bạn

-Ông HT cũng kì ghê,tiếc tiền không chịu trang bị cho mỗi phòng 1 cái bình cứu hỏa,đợi đến lúc cháy mới chịu đi kêu 114 Huy từ từ mở mắt,hình như cậu ngủ hơi lâu nên khi tiếp xúc với ánh sáng cậu phải mở ra nhắm vào mấy lần mắt cậu mới có thể nhìn rõ được mọi thứ xung quanh,thứ Huy nhìn thấy đầu tiên là khuôn mặt xinh xắn của cô bạn mới quen,dịch sang phải 1 tí là Lan và Nhi,tất cả đều hướng ánh mắt về phía Huy mà nhìn làm cậu có hơi chột dạ

-Làm gì mà nhìn con người ta giữ vậy

-Còn nói chuyện được là vẫn bình thường-bọn nó thờ phào nhẹ nhõm,lúc Huy mới tỉnh nhìn cái mặt ngơ ngác ngác rồi lại nhăn như đít khi làm bọn nó tưởng Huy ăn nhiều khoai quá nên cổ họng có vấn đề không thể nói chuyện,nó còn tính đi lấy giấy viết cho Huy nữa chứ,nhưng giờ thì may rồi

-Ay da,sao đau đầu vậy nè trời

-chóng mặt chết mất

Cả đám quay sang nhìn 2 chiếc giường bên cạnh,Quân và Hải đã tỉnh từ lúc nào,tay đang ôm đầu khó chịu.Nhi đi lại vỗ vai Quân

-Còn nhớ tui là ai không

Ngước đôi mắt nai tơ lên nhìn Nhi,Quân khó chịu nói

-Thưa mẹ,con không có mất trí nhớ

Lan cầm ly nước đưa cho Hải uống,cậu đón lấy ly nước uống 1 ngụm cho tỉnh táo rồi quay qua Lan

-Bọn tui ngủ mấy tiếng rồi

Lan nhìn đồng hồ rồi trả lời Hải

-Chính xác là 2tiếng 17phút 18giây

-Đồng hồ bà có cả giây nữa hả-Hải

-Có đâu,cái này là tui tự thêm cho nó đẹp ý mừi-Lan Khi đã chắc chắn rằng 3 người kia đã khoẻ hẳn bọn nó mới bắt đầu hỏi về nguyên nhân của vụ khói làm bao người xém chết ngạt đó

Huy gãi đầu rồi kể lại toàn bộ câu chuyện

----quá khứ

Nhóm Huy vừa mở cửa phòng đã có ngay 1 đoàn muỗi chào đón,nguyên nhân sinh ra đàn muỗi này là do đồng vỏ hoa quả bánh kẹo lần trước của nhóm mang sang đây liên hoan mà quên không dọn để bây giờ cả phòng ngập tràn muỗi.

Quân tay chống nạng nhìn căn phòng bừa bộn

-Chúng ta nên bắt đầu từ đâu đây

Hải vỗ tay cái bốp

-Diệt muỗi cái đã không nó hút hết máu lấy sức đâu mà dọn

-Mày nói cũng có lý nhưng diệt bằng cách nào,nhà trường đâu có thuốc diệt muỗi-Quân xoa cằm

-Tao có cách-Huy tỏ giọng nguy hiểm làm 2 tên kia tò mò

-Cách gì vậy mày?

Huy chụm đầu 2 thằng bạn rồi bắt đầu phân tích

-Theo tao biết thì muỗi rất sợ khói thế nên chúng ta chỉ cần tạo khói là được rồi

-Nhưng tạo khói bằng cách nào-Hải

-Thì lấy quần áo mà hun chứ sao

Không hẹn mà 2 tên kia đều nhìn Huy đề phòng

- Lấy quần áo may hả

- Tao đâu có điên, hun rồi tao lấy gì mặc- Huy nhăn mặt

- Thế... lấy quần áo ai?- Quân nhìn Huy e dè, cầu mong là không phải đồ của cậu

- Thì lấy đồ của bà lao công phơi sau nhà giáo viên ấy- Huy

2 người kia nén tiếng thở phào nhẹ nhõm, hỏi Huy

- Thế ai đi lấy? - Tất nhiên là 2 đứa bay rồi

- Sao lại là bọn tao- Quân bắt mồm

- Bọn mày đi lấy còn tao ở lại chuẩn bị, tí về ta hành động luôn, thôi đi lẹ đi mấy ba còn 1 tiếng nữa tới giờ kiểm tra vệ sinh rồi đấy- Huy đẩy 2 người kia ra khỏi phòng, tuy trong lòng có chút khó chịu nhưng họ cũng đành phải đi “trộm”

Sau khi đuổi được 2 tên đó ra ngoài Huy cũng bắt tay vào nhiệm vụ, cậu đi vào nhà vệ sinh bơm lấy 1 chậu nước rồi bê ra ngoài rồi ra ngoài đi loay quanh kiểm tra vài cái quạt. Lúc Huy trở lại phòng cũng là lúc 2 người kia về tới, trên tay cầm cái bọc màu đen kéo tuột cậu vào phòng. Chẳng biết đã xảy ra chuyện gì với họ mà cả 2 mặt đỏ như gấc, Huy nhủ mày

- 2 thằng bay trúng tà à?

- Không có, bọn tao tìm kĩ lắm rồi nhưng chỉ có mấy cái này thôi- Hải ngượng ngịu đưa cái bọc màu đen cho Huy

Cậu nhăn mặt rồi cũng mở cái túi ra xem thử thì hỡi ôi... đỏ, vàng, nâu, đen, trắng có cả. Huy vội buộc cái túi đó lại rồi trả lại cho Hải, mặt đỏ bừng

- Bọn mày lấy cái này làm gì, mau mang trả người ta đi

- Nhưng... trả rồi thì lấy gì hun- Quân

Huy suy nghĩ, Quân nói cũng đúng trả rồi thì lấy gì hun mà trong khi đó chẳng đứa nào chịu hi sinh đồ của mình cả, thôi thì có chút “biến thái” nhưng đành chịu, hết cách rồi

- Thôi được rồi, Quân mày đem nhúng vào chậu nước rồi vắt khô cho tao- Huy chỉ huy - Để làm gì mày- Quân khó hiểu, sao không để yên đấy mà hun còn bắt cậu nhúng nước rồi vắt khô làm gì cho mệt

- Ngu mày, đồ ướt hun nó mới ra khói mà không cháy, làm mau đi cha còn 45p nữa thôi đấy- Huy dục

- Rồi rồi- Quân cầm lấy chiếc túi rồi đồ hết vào chậu bắt đầu “giặt”

Khi mọi thứ đã đâu vào đấy Hải lấy bật lửa châm vào tờ giấy rồi để bên dưới đồng quần áo, khói bắt đầu bốc lên, cả bọn bắt đầu quạt, khói càng ngày càng nhiều bọn họ quạt càng hăng cho đến khi...

- Khụ khụ, tao sắp thở không nổi rồi- Quân

- Khụ, tao cũng thế- Hải

- Mau... mau ra khỏi đây- Huy khó nhọc nói nhưng cả bọn chưa kịp chạy đã lẫn ra đất bất tỉnh

-----hiện tại

Bọn nó trợn mắt nhìn 3 con người trước mặt như nhìn thấy người ngoài hành tinh, sốc tới nỗi không biết phải nói gì. Có mơ họ cũng chẳng thể nào ngờ những khuôn mặt sáng sủa họ đang nhìn thấy lại... thông minh tới vậy, nghĩ ra cái cách diệt muỗi mà CHĂNG AI NGỜ TỚI. Diệt muỗi kiểu này không chỉ có muỗi chết mà có khi người cũng đi theo luôn ấy chứ.

Nó thật chẳng hiểu vì sao Huy lại được chọn làm lớp trưởng nữa, suy nghĩ trẻ con thấy sợ. Nhưng... nó lại thấy đáng yêu, hehe

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Kế Hoạch Trốn Trường Và Những Sự Cố Khi Chơi

Chủ nhật tuần này không phải ngày về thăm nhà nên cả trường ai cũng phải ở lại và cũng chính vì vậy cái tin “phòng KTX nam lớp 11A bỗng nhiên bốc khói không rõ nguyên nhân” trở thành đề tài bàn tán sôi nổi nhất trường, đi đến đâu cũng thấy hs nói về vấn đề này, nhiều giả thiết cũng được đưa ra nhưng nói chung toàn giả thuyết nhảm.

Nó với Huy được cô chủ nhiệm gọi lên phòng giám thị để bàn về 1 số vấn đề của lớp. Khi đi ngang qua khu nhà giáo viên bọn nó vô tình nghe được cuộc trò chuyện của mấy bác lao công

- Hôm qua tôi phơi mấy đồ con gái ở đây thế mà sáng nay ra tìm lại không thấy đâu hết

- Tôi cũng mất này, không biết bị thằng biến thái nào lấy đi nữa

- Chắc lại là cái đám hs trường này chứ còn ai

- Lũ nhỏ thời nay ngày càng mất nết, ngay cả cái đây cũng đi trộm

Nó nhìn Huy cố nén cười làm Huy ngại đỏ mặt, mấy mụ này sao mà bà tám thế không biết, cái gì cũng đem ra nói. Nhưng cũng không thể trách họ được bởi họ mất đồ nên kêu là chuyện bình thường. Kể ra thì cũng may thật, ở trong nhóm Huy ai cũng có xuất thân danh giá nên HT cũng ngại động vào vì vậy mới chịu bỏ qua chuyện này mà không hỏi nguyên do chứ không thì cậu cũng chẳng biết đầu mặt vào đâu nữa. Nó với Huy ngồi trong phòng giám thị nghe cô Hoài diễn thuyết một hồi rồi phát mỗi đứa 1 tập giấy mời cho ra về.

Tự dưng nó lại cảm thấy phiền, cứ như ở trường cũ nó là 1 thần dân “Có tiếng nói” còn sướng hơn làm lớp phó như bây giờ, động cái lại theo cô lên phòng giám thị, người ngoài nhìn vô lại tưởng bọn nó mắc lỗi. Nghĩ thì nghĩ vậy chứ sau này chúng nó còn vô đây nhiều

Nó với Huy đang lang thang trên dãy hành lang thì đột nhiên nó nảy ra suy nghĩ “trốn trường” liền quay sang bàn bạc với Huy

- Chiều nay chúng ta ra ngoài chơi nha

Huy có hơi bất ngờ về đề nghị của nó nhưng cũng vui vẻ gật đầu đồng ý, ở trong trường hoài cũng chán

- Ok, mấy giờ xuất phát?

- Ăn trưa xong đi luôn

- Ủ, Mỹ Anh mới vào trường mà đã ra ngoài không sợ bị phạt sao?

- Sợ gì chứ, cùng lắm là viết bản kiểm điểm thôi mà

- Trường này không nhẹ vậy đâu, nếu bị phát hiện thì phải chạy 5 vòng sân đấy

- 5 Vòng cái trường này á, nhưng không sao, có gan chơi phải có gan chịu, thế mới đáng mặt nữ nhi Việt Nam

- Rất có khí phách nhưng rất tiếc đây hông phải phim trường

- Cũng đại loại như vậy mà

Giờ ăn trưa

Bọn nó gọi 1 đồng đồ ăn ra chén ngon lành, nó đang chan canh tiện miệng hỏi

- Tên chính thức của nhóm mình là gì vậy?

- Ngủ Quý, giờ thêm cậu đổi thành... - Huy

- Tiểu Quý- Nhi cắt ngang chen vào nói tiếp Cả bọn nhìn Nhi nhăn mặt, Lan ngồi cạnh tiện tay cốc đầu Nhi làm con nhỏ kêu oai oái

- Người ta đang nói thì đừng có cắt ngang, với lại cái tên Tiểu Quý đây chỉ dành cho những đứa con nít thôi, chúng ta 17 rồi, hết con nít rồi hiểu chưa bạn hiền

Nhi không nói gì chỉ gạt đầu xem như đã hiểu rồi lặng lẽ xúc com đưa lên miệng. Nhìn cũng tội nhưng thôi cũng kệ, ai biểu thích phát ngôn linh tinh

Bọn nó lại quay về vấn đề chính, Huy nói tiếp phần lúc nãy bị Nhi cắt đứt

- Bây giờ nhóm mình sẽ đổi thành Lục Quý, biểu tượng sẽ là 6 con quý vây quanh lá bài át cơ

- Tại sao lại là át cơ?- nó tò mò

- Át cơ tượng trưng cho lớp mình ý, 11A- Hải giải thích

Nó với Lan gật gù đã hiểu, còn Nhi vẫn cặm cụi ăn không nói gì. Nó nghĩ Nhi buồn nên vỗ vai an ủi

- Đừng có ăn hoài thế chứ, mày thấy ý kiến này thế nào?

Nhi ngẩng mặt nhìn nó cười tươi

- Rất tuyệt

- Vậy là được rồi, thế nhóm mày lo đi nha Huy- Hải vỗ vai Huy

- Tao làm xong hết rồi, xem này- Huy lấy trong túi ra 1 sấp thẻ màu đen khoảng 20 cái được làm từ bạc, trên mặt khắc 6 con quỷ đen đang vây quanh hình trái tim màu đỏ, ở giữa có chữ A màu trắng nổi bật. Phải nói là rất rất đẹp @.@

Nhi ngừng ăn với tay lấy 1 tấm thẻ xăm soi

- Cái gì đây? nhìn cũng đẹp đấy. Cả bọn há hốc tròn mắt nhìn Nhi làm nhỏ chột dạ, Nhi nói sai cái gì sao mà họ phản ứng dữ vậy?

Quân lấy lại bình tĩnh, trả lời câu hỏi ngớ ngẩn của Nhi

- Đây là thẻ nhóm chính thức của nhóm mình, bộ cậu này giờ không nghe gì sao?

- Bây giờ mình mãi ăn có biết gì đâu- Nhi cười vô tội

- Thế sao lúc này mình hỏi bạn còn bảo rất tuyệt là ý gì?- khoé môi nó giật giật

- Thì món ấy rất tuyệt mà, mình phải nhớ tên để lần sau tới mua mới được- Nhi cười hồn nhiên

Món ấy? rất tuyệt? nhớ tên? lần sau mua? là ý gì?

Bọn nó nhìn theo hướng tay Nhi chỉ, đó là 1 vô hộp đồ ăn nhanh có đề tên "công ty sản xuất đồ ăn hộp Ý KIẾN", vô thì đây nhưng ruột đã sạch bách.

Mặt đứa nào cũng đơ như cây cọc, khoé môi giật liên hồi rồi xiu tại chỗ làm Nhi hốt hoảng.

Lục Quỷ đã có mặt ở cánh cổng sau của trường. Cổng đã bị khoá mà bọn nó lại chẳng có cái biệt tài mở khoá nên đành phải bám lên thanh sắt mà trèo ra ngoài.

Hải với Quân leo sang trước để đỡ tụi con gái còn Huy thì đứng canh bảo vệ. Lan, Nhi tuy là con gái nhưng trèo chẳng khác gì con trai chỉ mỗi tội lúc leo xuống thì hơi khó nên mới phải nhờ Hải với Quân đỡ. Còn nó thì khỏi phải nói, leo trèo cứ y như thợ. Chờ tất cả đã an toàn Huy mới bắt đầu leo cổng sang bên đây cùng đám bạn "trốn trường". Nhóm Ngũ Quỷ lang thang trên đường phố, bây giờ đang là giữa trưa nên khá vắng, mọi người qua đường ai cũng nhìn bọn nó như sinh vật lạ. Nhìn cũng phải thôi ai bảo bọn nó quá ngẫu nhiên, đứa nào cũng chơi nguyên 1 cây đen từ đầu đến đuôi chẳng khác gì bọn đi đòi nợ thuê

Điểm đến đầu tiên của bọn nó là khu công viên lớn nhất thành phố. Đám con trai thì chạy đi mua vé còn tụi con gái thì mua bắp rang bơ để tí nữa vừa chơi vừa ăn.

Ở công viên có biết bao nhiêu trò chơi nhưng 3 đứa nó cứ nặng nề đòi chơi tàu lượn siêu tốc, dù muốn dù không thì 3 chàng cũng phải tham gia để làm nường vui lòng

Bọn nó nhanh chân chiếm được 3 hàng ghế đầu của toa tàu, nó ngồi gần Huy, bên dưới là Nhi với Quân, dưới nữa là Lan với Hải, mỗi đứa đều cầm 1 hộp bắp rang ăn ngon lành

Tàu từ từ chuyển động, 5 người kia nhìn nó lo lắng. Ở trong nhóm không có ai sợ độ cao chỉ còn mình nó là chẳng ai biết, nhìn cái mặt tỉnh bơ ăn bắp rang kia chắc là không sợ rồi. Nỗi lo trong lòng dần dần lắng xuống nhưng ngay lập tức trời dậy sau tiếng hét của nó. Nhi ngồi phía sau vội trồm lên nhìn nó lo lắng

- Mày có sao không, tàu chỉ mới khởi động thôi mà

Nó ngước khuôn mặt đau khổ nhìn Nhi, mắt long lanh như sắp khóc. Huy ngồi kế bên thấy nó sắp khóc thì vừa tức vừa lo lắng

- Anh Anh thật là, đã sợ độ cao mà còn đòi chơi, nín đi để Huy kêu người ta dừng lại

Nó quay phắt sang Huy, mếu máo

- Anh Anh không có sợ độ cao

- Mày vừa hét xong đó, còn chối nữa- Lan tức giận, giờ này là giờ nào rồi mà còn ngại với chẳng ngừng, cứ nhận quách đi để mà xuống không tí ngất luôn trên đây thì khổ

- Tao nói thật mà, bắp rang của tao nó “bay” nên tao mới hét đó chứ- nó sụt sịt

-!!!!

Huy thờ dãi đưa hộp bắp rang của mình cho nó

- Cho cậu đây, ăn đi

- Ôi, Huy đúng là số 1- nó hớn hờ cầm hộp bắp rang ăn ngon lành làm cả bọn bật cười, muốn giận nó cũng chẳng được. Nó của ngày hôm qua với nó lúc này khác nhau 1 trời 1 vực, lúc thì chững trạc, gan dạ giám lao vào lửa để cứu người, lúc thì y như con nít, rồi có hộp bắp rang mà cũng làm cả bọn lo sốt vó, chẳng biết đâu mới là tính cách thật của nó nữa

(thình thoảng Lan với Nhi cũng có đem vấn đề này hỏi nó nhưng nó chỉ cười và bảo rằng: “nghiêm đúng lúc, cười đúng chỗ”, đây mới là cách để sinh tồn)

Kết thúc trò tàu lượn, nó rủ cả bọn đi chơi đập vịt vì lâu rồi nó chưa được chơi. Mấy người kia cũng có vẻ thích thú nên gật đầu liền. Quân với Hải xung phong đi mua nước còn Lan với Nhi thì đi mua đồ ăn vặt chỉ còn nó và Huy ở lại Chờ mãi không thấy 4 người kia quay lại nên nó và Huy vào đó chơi trước, có gì gọi cho họ sau cũng được

Huy thuê 1 con vịt đôi để 2 người vừa chơi vừa tâm sự. Cậu mới quen nó được 2 ngày nên vẫn còn nhiều điều muốn biết về nó lắm

Huy nên bắt đầu từ đâu nhỉ? à hỏi về sở thích trước đi.

- À...ờ, Mỹ Anh có sở thích gì đặc biệt không

Nó quay sang Huy mỉm cười, thành thật trả lời

- Nói thật thì Anh cũng không có sở thích gì đặc biệt cả

- Anh Anh chưa từng có 1 sở thích nào thật sao?

- Sở thích thì nhiều nhưng cũng đầy người có cùng sở thích giống Anh, vậy nên cái sở thích đó đâu còn là đặc biệt nữa

- Cậu nói đúng

- Còn Huy?

- Tất nhiên là có, nhưng Huy không nói đâu

- Xi, sợ Anh thích mất cái đó khiến nó không còn là đặc biệt nữa hả

- Không, khi nào thời cơ đến Huy sẽ nói cho Anh biết

Nó cười cười nhìn xung quanh, những con vịt đang lướt trên mặt nước mang theo những trái tim đang đập chung 1 nhịp- nhịp tim sét đánh

Vịt của bọn nó bỗng nhiên bị 1 con vịt khác đụng vào, nó đang mất tập chung nên không giữ được thăng bằng mà ngã nhào xuống hồ.

Hồi ơi nó không biết bơi, ai đó làm ơn cứu nó với, nó không muốn kết liễu đời mình trong cái hồ toàn vịt là vịt thế này đâu. Nước tràn vào miệng làm nó không thể kêu cứu, mắt nó nhắm lại vì cay, người nó đang dần dần chìm xuống, đôi tay vùng vẫy trong vô vọng, nó chỉ nghe thấy tiếng la hét thất thanh của những người xung quanh, 1 tiếng ỒM lớn vang lên giống như có người vừa nhảy xuống hồ, tai nó dần ù đi không còn nghe thấy gì nữa nhưng trước khi hoàn toàn mất đi ý thức nó vẫn cảm nhận được cơ thể nó đang dần được nâng lên khỏi mặt nước.

- Khụ khụ...

Huy mừng hóm khi thấy nó có biểu hiện như sắp tỉnh, lấy tay vỗ nhẹ vào má nó, vừa vỗ vừa kêu

- Mỹ Anh... Mỹ Anh

Nó khó nhọc mở mắt, người nó nhìn thấy đầu tiên là Huy, cậu đang nhìn nó cười tươi

- Cậu tỉnh rồi hả

- Chúng ta...đang ở đâu?

- Phòng nghỉ trong công viên,tớ đã nhờ người thay đồ cho cậu rồi đấy

Nó gật đầu rồi quan sát xung quanh,căn phòng này khá rộng nhưng chỉ có duy nhất 1 cái giường nó đang nằm,phải chăng vì điều này nên nó mới rộng?

- Cảm ơn Huy đã cứu mình,mình còn tưởng phải vùi tuổi xuân xuống cái hồ đó nữa chứ

- Hồ đó dành cho vịt chứ đâu phải dành cho cậu,mà con vịt đực kia cũng kì ghê,cứ thấy vịt cái là troom troom troom troom hại cậu ngã xuống hồ,đã vậy còn làm mình ướt nhẹp nữa chứ-Huy nói đùa làm nó đang mệt cũng phải bật cười. Nó nhìn quanh phòng rồi hỏi Huy

-4 người kia chưa tới à?

Nhắc mới nhớ,nãy giờ mãi lo cho nó mà Huy quên mất tiêu 4 người kia vẫn chưa thấy đâu.Trường hợp họ bị bắt cóc là điều không thể,bởi bọn họ không bắt người ta thì thôi chứ ai giám bắt họ.

Nhìn mặt Huy nó cũng đủ biết tụi kia chưa về,nó bảo Huy gọi cho Quân xem thử nhưng chưa kịp gọi thì tào tháo đã tự động tìm đến.Huy bắt máy trong sự tức giận

-Bọn mày biến đi đâu nãy giờ thế hả

“Bình tĩnh đã,cơ tao với thằng Hải đi mua nước mày biết tao gặp ai không?”

-Mày muốn chọc điên tao đấy hả,nói mau lên

“Ấy ấy đùa tí thôi mà,tao với thằng Hải đã gặp lão Lâm đấy,2 thằng tao đuổi theo lão ra đến cổng thì gặp 2 nhỏ kia cũng đang đuổi theo lão,thế là bọn tao nhập hội luôn.Đuổi đến quán bar thì lão leo lên xe chạy mất,tức thật”

-Lão Lâm?thôi được rồi ở đó chờ cơ này bọn tao tới

“Ok bye”

Huy cúp máy rồi quay qua nó

-Bọn nó đang ở bar,cậu...muốn tới đó cùng tớ không?

-Tất nhiên là có rồi-Nó gật đầu rồi đứng dậy cùng Huy rời khỏi nó

Quán bar Quân bảo cách đây khá xa mà nó với Huy lại không có dư sức để chạy bộ từ đây đến đó giống họ nên quyết định bắt taxi tới đây,vừa tiện,vừa nhanh lại không tốn sức mà chỉ tốn tiền thôi!!! Ngồi trên xe nó hỏi dò mãi mới biết được“lão Lâm”mà Huy nói là ai.Hóa ra gã ta là 1 tên con trai(điều đó là đương nhiên) 35 tuổi,chuyên đánh đầm thuê để kiếm tiền tiêu xài.Đã có lần nhỏ Nhĩ tới tìm rồi thuê hẳn đánh nhóm Huy để dẫn mặt nhưng cũng chỉ như chặn đường ra oai vậy thôi.Ai ngờ đâu hẳn thấy nhóm Huy có nhiều tiền mà nổi lòng tham cho bọn đàn em xử tụi nó.Nhưng thật xui xẻo cho bọn chúng cướp của ai không cướp lại cướp trúng nhóm Ngũ Quỷ trường YH,kết quả bọn kia bị nhóm Huy đánh cho tanh bành. Trước khi đám người đó rút,lão Lâm còn đâm lên Nhĩ 1 cái vào eo rồi bỏ trốn làm nhóm Huy phải đưa Nhĩ đi cấp cứu,đến giờ vết sẹo đó vẫn còn hằn Nhĩ không thể mặc áo nửa người.Nhĩ đã từng thề rằng nếu để cô gặp lại hẳn ta nhất định cô sẽ bắt hẳn trả giá gấp 10 lần.

Nó hơi sốc,nhìn Nhĩ hiền lành vậy mà không ngờ cô có thể nói ra những câu sặc mùi nguy hiểm đó.Con gái nhóm này đúng là không phải người...mà là Quỷ đầu thai mới đúng

Chiếc xe dừng trước cửa quán bar,bọn nó trả tiền rồi chạy vào trong tìm 4 người kia.À kia rồi,bọn họ đang ngồi ở quầy pha chế.Nó với Huy tiến lại chỗ bọn họ,vỗ vai

-Chào mấy chú em

4 người giật mình quay lại thấy bọn nó thì cười tươi

-Tới rồi đó hả,ngồi đi,2 người uống gì

-2 ly wicky được rồi Cơ này Lan mới đề ý nó với Huy đã thay bộ đồ khác.Chẳng lẽ bọn nó ở hồ bơi đã xảy ra chuyện gì sao?

-Mày với ông Huy vừa tắm hồ đấy hả?Ghê nha mày-Lan cười đều

-Tắm gì chứ,bọn tao đang đập vịt thì bị người ta va vào,tao mất thăng bằng nên ngã rồi Huy nhảy xuống cứu tao đó chứ-nó lườm

-Ừm,ông Huy biết bơi...Ồ thế mày không biết bơi hả-Nhĩ ngạc nhiên

-Đâu phải cái gì tao cũng biết-nó bủi môi cảm ly rượu lên uống

Bên phía Huy

-Bọn mày đuổi tới đâu thì lão ta biến mất-Huy

-Trước cửa quán bar,lão ta cũng chó thật,gặp bọn tao thì bỏ chạy thực mạng vậy mà vừa chạy thoát đã cho người vây đánh tụi tao-Hải cố kìm nén cơn giận để không làm cái bàn trước mặt vỡ đôi

-Khi nào?-Huy

-Tao vừa cúp máy thì bọn nó xuất hiện-Quân

-Chúng mày không bị gì chứ?

-Không,bọn nó bảo sẽ quay lại tìm mình nên tao cho chúng 1 cái thẻ rồi

-Thật không ngờ người nhận được cái thẻ đầu tiên lại là lão Lâm-Huy nhếch môi cười nhạt,nhấp 1 ngụm rượu rồi cùng đám bạn quẩy tanh bành quán bar tới 11h mới chịu quay lại KTX

Bọn nó leo vào trong giống như cách leo ra ngoài,chỉ khác 1 điều là lần này may mắn không còn mỉm cười với chúng nó nữa...Chúng nó đã bị thầy giám thị tóm cổ ngay khi vừa đặt chân xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bị Bắt Và Quá Trình Thực Thi Hình Phạt

6 Người lui thủ theo ông thầy giám thị lên phòng hội đồng,đáng ra bọn nó phải lên phòng giám thị mới đúng nhưng ông thầy sợ cái đám Lục Quỷ này phá tan phòng ông nên mới kéo chúng sang phòng hội đồng,dù sao thì phòng đó giờ này cũng đâu có ai

Chúng nó đứng nghe ông thầy giảng đạo mà đầu đứa nào cũng gục gặc buồn ngủ.Bây giờ cũng 11h30 rồi sao ông không đi đến mai hẵng phạt chứ,buồn ngủ chết đi được.

Cuối cùng thì giây phút quan trọng cũng đến,ông phạt bọn nó phải quét dọn sân trường 1 tuần.Vừa nghe cái tin sét đánh bọn nó tỉnh ngủ ngay lập tức,đứa nào mắt cũng lưng tròng nhìn ông năn nỉ i ôi xin ông đổi sang hình phạt mà ông đâu có chịu lại còn đuổi chúng nó về phòng nữa chứ

Hix,vậy là xong.Sáng nào cũng phải dậy từ 5h để quét sân vì 6h30 là vào lớp rồi,chắc chót quá.

Chót hay không đến mai tính tiếp,việc quan trọng nhất lúc này là phải về ngủ cái đã,thiếu ngủ mắt có quầng thâm thì xấu lắm!

Đúng 5h sáng Lục Quỷ đã có mặt ở dưới sân trường.Nhìn cái sân rộng thênh thang mà đứa nào cũng chỉ muốn báo bệnh để khỏi phải quét nhưng đâu có được...Vì đây là hình phạt chứ không phải là lao động thiện nguyện.

Sân thì to mà người thì nhỏ,chẳng biết bọn nó phải quét đến bao giờ mới xong đây nữa.Chúa ơi! Help me...

Hình như Chúa có nghe thấy lời cầu xin khẩn thiết của bọn nó hay sao ý mà chơi đùa 1 cơn mưa rào to.Chúng nó vội chạy vào bên trong trú mưa mà hò hét ăn mừng với nhau,thế là không phải quét sân nữa rồi,oh yeah!

Con yêu chúa quá đi mất, I LOVE GOD!!!

Vấn đề đã được giải quyết,đứa nào về phòng đứa đấy ngủ tiếp đến 6h thì dậy đi học.

Cơn mưa kéo dài cho đến khi sắp ra chơi giữa giờ thì nó tạnh hẳn.

Lục Quỷ vẫn đang ung dung ngồi trong lớp chép bài tập về nhà,trong lòng vẫn còn cảm giác hân hoan khi thoát được kiếp nạn mang tên“lộc xoáy sân trường”

Huy đang say sưa vẽ vời mấy cái hình trên bảng vào vở thì bị 1 đứa bạn bàn dưới chọt lưng,cậu quay xuống

- Có chuyện gì vậy?

- Thầy giám thị tìm mày kia-Bảo chỉ tay ra cửa, thầy giám thị đang đứng đấy nhìn Huy cười đều rồi ra hiệu bảo cậu ra ngoài

Huy nuốt nước bọt, đứng dậy xin cô ra ngoài. Đứng trước mặt ông, tự dưng Huy lại cảm nhận được mùi nguy hiểm vây quanh mình, mấy đứa bạn trong lớp hình như cũng cảm nhận được hay sao ý mà đứa nào cũng nhìn cậu lo lắng

Nó, Lan, Nhi, Quân, Hải ngồi trong lớp mà lòng như lửa đốt. Không biết ông giám thị đã nói gì với Huy mà sắc mặt cậu thay đổi nhanh tới sợ, hết tím, xám lại tới đen và cuối cùng là khuôn mặt nóng như lửa. Nhìn thôi cũng đủ sợ chết khiếp rồi.

Huy vào lớp đúng lúc chuông reo, cô giáo xếp đồ đạc lại rồi cũng đi ra ngoài.

Nó nhìn Huy, Huy nhìn nó. Lan nhìn Huy, Huy nhìn Lan. Nhi nhìn Huy, Huy nhìn Nhi. Quân nhìn Huy, Huy nhìn Quân. Hải nhìn Huy, Huy nhìn Hải. Nói chung ai nhìn cậu cậu đều nhìn lại nhưng chẳng nói gì làm chúng nó phát bực, nó hỏi

- Tóm lại là ông kêu Huy ra đó làm gì?

Huy thở hắt, giọng nhẹ như lông hồng nhưng đối với chúng nó lại nặng tựa ngàn cân

- Ông kêu tụi mình xuống đó quét sân

- Cái gì? vừa mưa xong, sao quét được- không hên mà chúng nó cùng hét lên 1 lúc làm mấy đứa bạn trong lớp giật mình

- Sao mày không bảo thầy để ngày mai rồi quét- Hải bực bội

- Tao bảo rồi nhưng ông nói sân bẩn lắm rồi, phải quét luôn mới tốt chứ- Huy vừa nói vừa nghiêng răng ken két làm chún nó sồn gai ốc, thôi thì thà xuống sân quét còn hơn ở đây nghe tiếng răng Huy rít, đáng sợ còn hơn cả nhạc phim ma.

- Hay để bọn tao giúp 1 tay- Bảo đề nghị, mấy người kia cũng gật đầu đồng ý

- Không được đâu, thầy nói nếu có người giúp sẽ tăng hình phạt- Huy lắc đầu

- Cái ông này, ác dễ sợ, thôi quét nhanh về nhanh tụi bay

Người ta thường nói "sau cơn mưa trời lại rạng" nhưng đối với bọn nó thì ngược lại "sau cơn mưa trời càng âm u đáng sợ hơn trước". Mưa xong, hoa không nở mà chỉ thấy lá trời lều bều đầy sân.

Lục Quý cầm lấy cây chổi dựng gần đấy rồi bắt đầu quét, quét bằng tất cả sự tức giận của mình. Nhưng... hồi ơi quét hoài mà nó đâu có chịu đi. Những giọt nước trong suốt, lấp lánh như pha lê tưởng chừng như vô hại kia vậy mà lúc này chúng chẳng khác gì những giọt keo 502 dính chặt những chiếc lá xuống mặt sân xi măng, ngay cả những đứa con của... phù thủy như chúng nó cũng phải khổ sở lắm mới quét được 1 đám nhỏ bằng cái bàn.

Lúc này chúng nó mới cảm thấy thật sự hối hận khi đã xin chúa giúp đỡ, đáng hận hơn nữa là chúa sao lại đi giúp chúng nó bằng cách này chứ. Không hên mà cả đám cùng ngửa mặt lên trời mà hét "I HATE GOD" (con ghét chúa)

Những đứa hs khác nhìn chúng nó như sinh vật lạ rồi bỏ vào lớp hết trơn, vì tiếng chuông vào lớp đã điểm

Ông giám thị đi qua nhìn bọn nó cười hiêm

- Cứ từ từ mà quét, tôi đã xin nghỉ buổi sáng cho các em rồi- nói xong ông lại bỏ đi 1 nước

Bọn nó nhìn theo mà tức muốn trào máu họng. Nó bực mình vắt luôn cây chổi xuống đất rồi ngồi xuống bắt đầu... nhặt lá.

5 Người nhìn nó như sinh vật lạ

- Cậu làm gì vậy?

- Nhặt lá, dù sao thì cũng đâu quét được, nhặt luôn cho rồi

- Nhưng... bẩn lắm- Nhi e dè, dù sao cô cũng là đại tiểu thư của gia tộc danh giá nên có 1 chút tính cách của tiểu thư cũng là điều dễ hiểu

- Bẩn cũng phải chịu chứ sao, mày quét thế chứ quét nữa nó cũng không đi đâu- Lan vỗ vai Nhi rồi cũng cúi xuống nhặt theo nó

3 Cậu con trai thì không nói gì chỉ lặng lẽ khom tấm lưng ngọc ngà của mình xuống mà nhặt, nhặt và nhặt. Nhi tuy có chút khó chịu nhưng cũng ngồi xuống nhặt cùng cả bọn

-----

tại phòng hiệu trưởng

-Hahaha-giọng cười mãn nguyện của thầy giám thị vang lên làm HT nhúm mày

-Thầy Vỹ có chuyện gì vui vậy

-À,tôi mới phạt mấy đứa trốn học lớp 11A nên thấy hơi khoái chí đó mà

-Lại là cái nhóm Ngũ,à không,Lục Quý đấy hả?-HT

-Ngoài chúng nó ra còn ai nữa-thầy Vỹ nhấp 1 ngụm trà,nhàn hạ trả lời

-Chắc vẫn là chạy 5 vòng nhĩ-HT bật cười khi nhớ lại lần trước.

Lúc nó chưa vào,nhóm Ngũ Quý đã nổi danh với biệt tài quậy phá,trốn trường đi chơi.Nhưng đáng tiếc,lần nào bọn chúng trở về cũng bị thầy Vỹ tóm được và phạt chạy 5 vòng sân,lạ 1 cái là bọn chúng không những không phản kháng mà ngay lập tức chấp nhận hình phạt.Phạt đến lần thứ 5 thầy Vỹ mới vô tình biết được bí mật của bọn chúng.Hoá ra những lần bị thầy phạt chạy,bọn chúng lại lên ra nhà kho lấy giày trượt patin thân nhiên chạy 5 vòng sân.Khi bị thầy khiển trách thì chúng nó lại bảo:"tuy nó là giày patin nhưng em cũng phải chạy thì nó mới lăn chứ ạ"

Bọn nhỏ này ranh thật

Nhắc tới chuyện cũ làm thầy Vỹ vừa tức vừa...buồn cười.Tức vì bị chúng nó biến thành bù nhìn 1 thời gian dài mà không hề hay biết.Buồn cười vì 1 người kinh nghiệm đầy mình như thầy lại thua 5 đứa nhóc cấp 3,thật mất mặt.

Thầy Vỹ nhìn HT cười gian

-Lần này tôi đổi hình phạt rồi

-Đổi sao-HT ngạc nhiên

-Đúng vậy,tôi bắt chúng quét dọn sân trường 1 tuần

-Ôi trời,sân trường lớn vậy sao bọn trẻ dọn hết được

Thầy Vỹ nhún vai

-Đây cũng là một cách để rèn luyện sức khoẻ mà

HT lắc đầu ngao ngán,thậm xót xa cho Lục Quý rồi lại vui đầu vào công việc

-----

Bọn nó cũng đã nhặt được 3/4 cái sân trường lá,chỉ còn 1/4 nữa thôi

Người ta có câu"người luôn xuất hiện những khi bạn thăm hại nhất,không phải bạn thân,mà là oan gia"quả đúng không sai.Ví dụ như ngay lúc này nè,bọn nó cầm củi nhặt lá còn cái đám lau nhàu 11D thì cứ lạng qua lạng lại,nói mấy câu mang đậm tính chất"ghẹo đòn"làm bọn nó tức điên,nhưng vì nghĩ cho nghiệp lớn nên đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt(nhưng Chúa biết trong lòng đứa nào cũng đang"sôi ùng ục")

Nhặt xong sân lá thì cũng là lúc đến giờ nghỉ trưa,nhìn lại thành quả bọn nó đã vất vả làm suốt 3 tiếng mà mặt lòng mát dạ vô cùng.Cuối cùng thì bọn nó cũng được nghỉ trưa rồi,hura tuyệt vời

Buổi"lao động không thiện nguyện"ngày hôm nay như rút cạn sinh lực của bọn nó.Đứa nào mặt mày cũng u sầu kêu đau(lưng)thảm thiết,những thành viên còn lại của lớp 11A nhìn thấy cũng đau lòng,mua biết bao nhiêu là thứ như táo,cam,dâu tây...cho bọn nó bổ xung năng lượng làm cả canteen phát choáng,ở quán có bao nhiêu loại trái cây chúng nó lôi ra sạch rồi chắc

Bọn nó cười cảm ơn rồi gói thành 2 túi mang lên phòng mới ăn,ngồi đây ăn mà đám người kia cứ dòm ngó bàn tán thì ăn sao nổi.

Những ngày tiếp theo,bọn nó đều phải dậy sớm để đi quét dọn sân trường.Lúc đầu chưa quen,bọn nó phải mất 2 tiếng mới quét xong.Nhưng bây giờ chỉ cần 1 tiếng là bọn nó đã làm xong đâu vào đấy.

Hôm nay là buổi cuối cùng bọn nó bị phạt nên quyết định tập chung từ 4h30 để cùng nhau ngắm bình minh.

Chọn cho mình một chỗ ngồi ưng ý nhất rồi tất cả cùng quay về hướng Tây chờ đợi

5p sau ở chân trời phía Tây bắt đầu ửng đỏ. Lúc đầu, nó chỉ là 1 vệt sáng nhỏ nhưng dần dần nó nhuộm đỏ cả chân trời. Nó giống như 1 thảm lụa đỏ thắm, mát dịu lơ lửng trên không trung đang chờ người tới lấy. Mặt trời cũng dần hiện lên sau những dãy núi phía xa, khuôn mặt ửng đỏ, e ngại hệt như những cô gái 18 ngày thơ khi mới chập chững bước chân vào đời, tạo cho người nhìn cảm giác thật yên bình.

Lục Quỷ ngồi đấy ngắm mặt trời mọc cho đến khi nó nhỏ sạch rề bay lên bầu trời thì mới bắt đầu quét dọn.

Nó hùng dũng cầm cây chổi dài ra giữa sân trường rồi bắt đầu múa may quay cuồng, bụi bay mù mịt, lá bay lá tả mà nó thì cười như điên

-Bão rồi, bão tới rồi chạy mau mọi người ơi

5 Người nhìn nó bật cười rồi cũng chạy ra “làm bão” cùng nó.

2 Dãy nhà ktx nằm ở sau trường nên bọn nó cứ tha hồ hò hét, quậy phá mà chẳng sợ làm phiền ai, cũng như chẳng có ai làm phiền bọn nó chơi đùa.

Bọn nó cứ thế khua, khua cho tới khi sân mịt mù cát bụi thì mới dừng lại, chịu dọn dẹp đường hoàng bởi vì hs trong trường cũng sắp đến rồi.

Ở trên tầng 4 của dãy nhà khối 11, thầy Vỹ đã nhìn thấy tất cả, nhưng thầy sẽ không chạy xuống đe dọa tinh thần chúng nó như mọi khi, mà chỉ lặng lẽ đứng đó nhìn đám trẻ nhỏ nở nụ cười hiền rồi bỏ đi âm thầm như lúc đến.

Đáng ra nó sẽ cùng 2 đứa bạn lên lớp nhưng vì nó chợt nhớ ra mình để quên ví trong phòng nên chạy về lấy. Và cũng chính vì vậy mà nó không nghe được đoạn đối thoại của nhóm bạn trên lớp

-----

Lan và Nhi bước vào lớp mỉm cười chào cả lớp rồi tiến về chỗ ngồi quen thuộc của mình. Vừa ngồi vào chỗ Huy đã quay xuống hỏi Nhi

-Anh Anh chưa lên lớp à?

-Nó quên ví nên quay lại lấy rồi- Nhi trả lời

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Lời Hẹn

Huy, Hải, Quân nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, đề bộ rất khả nghi làm Lan tò mò

-Bộ có chuyện gì hả?

-Lão Lâm vừa gọi điện cho thằng Huy hẹn gặp mặt- Quân

Vừa nhắc đến lão ta sắc mặt Nhi thay đổi hoàn toàn. Mỗi thù ngày nào lại trở dậy trong cô làm cô cáu tiết

-Gặp thì gặp sợ gì, cái lão già ôn dịch, để xem lần này tôi có bẻ gãy xương ông không nhà, hừ

Quân ngồi bên cạnh vỗ vỗ vai Nhi

-Bình tĩnh nào, gặp thì đương nhiên phải gặp rồi. Bọn mình cất công tìm lão bấy lâu nay mà không được, bây giờ tự dưng lão chui vào rọ chả lẽ lại bỏ qua? Còn cái chuyện bẻ xương gì đó thì tùy cậu xử lý

-1 Khi lão ta chủ động hẹn gặp mặt thì chắc chắn lão đã chuẩn bị rất kỹ càng, chúng ta phải cẩn thận mới được- Huy nhắc nhở

-Chuyện này...có nên nói cho Anh Anh biết không?- Lan băn khoăn

-Theo tui thì không nên, dù sao đây cũng là chuyện riêng của chúng ta, với lại bọn mình còn chưa biết Mỹ Anh có võ hay không thì sao giám mang theo, ngộ nhờ gặp nguy hiểm rồi sao?- Huy trả lời dứt khoát, dù sao cậu cũng không muốn nó tham gia vào mấy trận đánh đấm vô bổ này

-Huy nói đúng đấy, chuyện này chúng ta sẽ tự giải quyết- Hải cũng đồng tình với suy nghĩ của Huy

- Nhưng phải nói dối nó thế nào đây- Lan suy nghĩ mãi mà không tìm được lý do nào hợp lý cho việc 5 đứa bốc hơi cùng 1 lúc

- Dùng cái này đi- Hải đưa cho Lan 1 gói thuốc nhỏ, Lan trợn mắt nhìn Hải hỏi nhỏ

- Cậu lấy đâu ra cái này?

- Tui mới trộm dưới phòng y tá đấy, cất mau đi Mỹ Anh sắp lên rồi đấy

- Ừ rồi- Lan vội nhét gói thuốc vào cặp khi phát hiện ra nó đang đi vào

Nó vẫn vui vẻ chào mọi người như mọi khi rồi ngồi xuống chỗ cạnh Huy

- Chào buổi sáng

Huy bật cười, nó với cậu lúc này còn ngồi cạnh nhau mà bây giờ còn chào buổi sáng cái gì nữa. Nhưng thôi, người ta đã chào thì mình xin nhận

- Ừ, buổi sáng tốt lành nhé

- Thank kiu- Nó nháy mắt rồi quay xuống 2 bàn bên dưới- Chào buổi sáng

Hải với Quân cũng mỉm cười gật đầu đáp lại còn Lan với Nhi thì thẳng thắn trả lời

- Bộ tao với mày gặp nhau chưa chán hay sao mà bây giờ mới chào

- Nếu chán thì tao đã đá bọn mày sang phòng khác rồi- nó cười đều rồi quay lên bảng bởi đã đến giờ học, bỏ lại 2 đứa phía sau tức mà không làm gì được

Nó là người tinh tế nên rất dễ nhận ra sự hốt hoảng của Lan khi nó vào lớp, dường như cô bạn đang giấu thứ gì đó không muốn cho nó biết. Nó cũng biết 5 người kia đang đầu nó chuyện gì đó nhưng nó không muốn hỏi. Bởi họ đã không muốn nói thì tốt nhất là không nên ép họ làm gì. Khi nào muốn họ sẽ tự khắc nói thôi

Giờ nghỉ trưa nó, Lan, Nhi tranh thủ về phòng nghỉ ngơi để chuẩn bị cho buổi học chiều diễn ra lúc 2h. Lan hôm nay tự dưng lại tình nguyện đi pha nước cam cho cả bọn làm nó khá ngạc nhiên nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười khó hiểu.

Lan bung 3 ly nước cam từ dưới bếp lên cho cả bọn. Tuy đây là phòng ktx nhưng lại đầy đủ tiện nghi từ nhà bếp cho tới nhà vệ sinh, chỉ có điều phòng khách với phòng ngủ lại gộp chung thành 1, tuy không quá rộng nhưng cũng chẳng chật

Lan đưa cho nó 1 ly, Nhi 1 ly, còn 1 ly là của mình. Lan với nhìn nó có chút lo lắng nhưng nó không để ý hay đúng hơn là biết nhưng tỏ ra không biết, vẫn cầm ly nước lên uống ngon lành cho đến khi nó cảm thấy mát rượi rồi ngủ gục xuống bàn. Lan hốt hoảng vội lay người nó gọi nó dậy, có vẻ thuốc đã có tác dụng nên nó không có phản ứng gì cả, vẫn nằm im bất động. Lan với Nhi diu nó nằm xuống giường rồi nói giọng hối lỗi

- Tụi tao xin lỗi mày nhé Anh Anh, tao làm vậy cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi, khi nào về tao sẽ giải thích với mày, còn bây giờ thì ngủ ngon nhé

Lan, Nhi nhanh chóng thay bộ đồ khác rồi lên ra cổng sau nơi 3 người kia đang chờ.

Vừa thấy Lan, Huy đã hỏi

- Kế hoạch thành công rồi chứ

- Ừ- Lan gật đầu

- Vậy yên tâm rồi, mau đi thôi- Quân dục

Cả bọn nhanh chóng trèo ra ngoài rồi bắt taxi đến nơi đã hẹn với lão Lâm

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Gặp Mặt-Kết Thúc Mối Thù

Tại sân vận động

Vừa thấy Ngũ Quỷ xuất hiện, lão Lâm lại phá lên cười như trúng tà làm bọn nó khó chịu

Nhi nhìn lão căm hận

-Cười cái gì, lão già thói tha

-Tao cười bọn trẻ trâu mà còn bày đặt lên thành phố. Cái nhóm mới lập được 1 năm mà cũng bày đặt thẻ nhóm-Lão nhìn 5 đứa trẻ ranh trước mặt bằng ánh mắt khinh bỉ

-Ho, dân thành phố đâu phải đã sang Ừ thì chúng tôi là trẻ trâu thế mà còn có người sợ trẻ trâu tới nỗi phải trốn chui chôn lủi-Huy cười nửa miệng

*Dân thành phố: chỉ những nhóm, hội được thành lập lâu năm

*Trẻ trâu: chỉ những nhóm mới thành lập

-Chúng mày...Cầm về này mấy thằng nhãi ranh-Lão ta tức giận vắt cái thẻ màu đen xuống trước chân Huy. Cậu nhìn cái thẻ, sắc mặt trở lên lạnh lùng, đưa mắt khinh thường nhìn lão ta, cười khẩy

-Rất tiếc, chúng tôi không có thói quen nhận lại món đồ đã bỏ

-Ý mày là sao?

-Ngu lâu khó đào tạo, ý của Huy là những thứ lão chạm vào, tất cả đều là đồ bỏ đi, có thể cũng không hiểu-Lan thở dài ngán ngẩm

-Chúng mày...-Lão tức nghẹn họng không nói lên lời, nhìn Ngũ quỷ như muốn ăn tươi nuốt sống

-Sao? Không chịu sống chui sống lủi như lúc trước mà giám hện bọn này ra đây, coi bộ ông hơi bị gan đấy-Quân khoanh tay trước ngực, cười đều

Lão Lâm trừng mắt nhìn Ngũ Quỷ

-Tao chịu cái cảnh này hết rồi, hôm nay tao sẽ kết thúc tất cả

-Kết thúc? Ok chúng tôi cũng chán ngấy cái trò mèo đuổi chuột này rồi, nhưng người kết thúc mọi chuyện phải là bọn tôi, chứ không phải lão-Hải tự chỉ tay vào mình, rồi chuyển sang người lão tỏ vẻ thách thức

-Chúng mày nghĩ có đủ khả năng làm việc này sao?-Lão ta cười vang, vỗ tay đôm đốp. Dứt tiếng, 1 đám đông kéo đến khoảng tầm 40 người, tất cả đều là đàn em của lão. Xem ra lần này lão thực sự muốn quyết đấu sinh tử với Ngũ Quỷ.

Ở cái cây cách đây không xa.

Nó ung dung ngồi trên cành to nhất của cây, vừa cắn hạt dưa vừa theo dõi màn đấu khẩu trước mặt. Nó cũng phải công nhận rằng mấy đứa bạn mới quen của mình cũng...không phải dạng vừa đâu. Đứng trước hẳn 1 tập đoàn đánh thuê mà không hề run sợ, vẫn mạnh miệng mà đốp chát.

Chẳng hiểu trời xui đất khiến thế nào mà tự dưng nó lại quay sang nhìn cành lá bên cạnh. Nó hốt hoảng khi nhìn thấy con sâu róm to lù, đen xì xì đang nhìn nó chăm chăm, kiểu như con sâu ấy muốn xông vào nó ngay lập tức vậy. Nuốt nước bọt cái ực, nó lấy hết can đảm để nhảy sang cành cây bên cạnh.

Nhưng hồi ơi...

Nó nhảy hụt rồi

Á...

Hự...

Rầm

Hàng loạt tiếng động vang lên và nó đã tiếp đất 1 cách chẳng mấy an toàn

Nó lồm cồm ngồi dậy thì thấy hàng chục con mắt đang nhìn mình chăm chăm như sinh vật lạ. Chết rồi, nó đã bị phát hiện...OMG!

Thấy nó xuất hiện ở đây làm Ngũ Quỷ đứa nào cũng mồm chữ A ngạc nhiên. Huy quay sang liếc Lan, phán câu "Liệu hồn đấy" rồi đi về phía nó.

Lan nhìn Huy mà ứ ớ mãi không lên lời. Đây đâu phải là lỗi của cô chứ, rõ ràng chính mắt cô và Nhi thấy nó ngủ gục trên bàn, 2 người còn dìu nó lên giường ngủ nữa mà, sao giờ nó lại ở đây?

Bên cạnh, Nhi cũng đang sốc chẳng kém gì Lan. Chẳng lẽ nó cũng thuộc loại số ít người có khả năng miễn dịch với thuốc ngủ?

Quân đi đến vỗ vai 2 cô bạn

-Muốn biết thì lại mà hỏi,đứng ngây ra đó làm gì,đi thôi

-Ừ-2 người kia gật đầu rồi cũng đi lại phía nó và Huy

Huy chạy lại,đỡ nó đứng dậy,hỏi han

-Anh có sao không,ngã từ trên cao xuống chắc đau lắm!

-Anh không sao,chi hơi ê mông tí thôi à-nó nhìn Huy cười trấn an chứ thực ra nó đau muốn chết.Tất cả cũng chỉ tại con sâu róm chết tiết kia,nếu con sâu đó không xuất hiện thì nó đã chẳng bị ngã thê thảm thế này

-Sao mày lại ở đây? không phải mày đã...-Lan bỏ dở câu nói

-Tao đã lên đồi thuốc ngủ thành bột mì lúc mày đi wc rồi-Nó nháy mắt

-!!!!

Ôi trời con này có phải người không vậy?

Nó đang cười hi hi bỗng nhiên im bật

-Chúng mày đi đánh nhau hay đi chơi thể,đám người kia sắp chạy tới nơi rồi kìa

5 Người kia giật mình quay lại,đám người của lão Lâm mặt mày hăm hở đang chạy thực mạng về phía họ.

-Khi thật,lão ta giám chơi đánh lên-Hải nghiêng răng rồi cùng Quân,Lan,Nhi xông lên đánh trước.

-Ở đây nguy hiểm lắm,Anh quay về đi-Huy quay sang nó lo lắng

-Đánh nhau thôi mà,có gì nguy hiểm đâu.Mau lên đi chúng tôi rồi kìa-Nó dục Huy rồi cũng xông lên đập mạnh vào bụng tên đang cầm cây định đánh lên,tên đó mất đà ngã xuống đất.

Huy bất ngờ nhưng cũng đứng dậy lao vào bọn chúng,cậu xoay người đập mạnh vào tên phía sau đồng thời cho tên trước mặt 1 cú đấm làm hắn văng ra xa

Cách chỗ nó không xa,Lan hung hăng giành lấy cây gậy của tên trước mặt,đập thật mạnh vào gáy tên đó xỉu tại chỗ.

Hải bồi liên tiếp mấy nhát đấm vào bụng tên xấu số định đánh lên cậu,hắn ho ra máu rồi ngã xuống đất

Quân nghiêng người né cú đánh của đối phương rồi cho hắn 1 cú đạp trời giáng vào mặt.

Nó vặn ngược tay tên có ý định nắm tóc nó ra sau,tay còn lại nó đỡ lấy cây gậy đang giáng xuống của 1 tên khác.Cú đánh khá mạnh làm tay nó hơi ê ẩm.Đập thật mạnh vào mông tên bị nó vặn tay rồi đấm mạnh vào mặt tên vừa cho nó ăn gậy,đây gọi là có qua có lại.

Huy vừa đánh vừa quan sát mấy đứa bạn,tất cả đều đang đánh hăng say,nhưng sao không thấy Nhi?Chết rồi

-Mỹ Anh với Lan qua bên kia giúp Nhi đi

Thấy Huy gọi,nó với Lan quay sang nhìn Huy rồi nhìn theo hướng Huy đang nhìn.Bọn nó hốt hoảng đánh vội mấy tên đang bầu bên cạnh rồi chạy về phía Nhi

Len lỏi mãi cuối cùng Nhi cũng đã đứng trước mặt lão Lâm,cô nhếch môi cười

-Hôm nay nhất định tôi sẽ bắt lão phải trả món nợ năm xưa lão nợ tôi

-Chỉ dựa vào sức lực của 1 mình mày?-lão nhướn mày nhìn Nhi

-Tất nhiên là không,còn có chúng tôi nữa mà-Nhi chưa kịp trả lời thì Lan với nó đi đến trả lời hộ

-3 đứa con gái thì làm được gì,chúng mày có ảo tưởng sức mạnh quá không vậy-Lão tỏ giọng xem thường

-Không hề,nếu lão giám thì đấu thử đi-Nhi hếch mặt thách thức

-Muốn đấu với tao sao,được thôi nếu chúng mày hạ được hết đám này,lên-Lão Lâm ra hiệu cho số đàn em còn lại của mình xông lên đánh,bọn nó gật đầu nhìn nhau rồi cũng xông vào.Trận chiến lại 1 lần nữa bắt đầu

Phản thắng sẽ thuộc về ai? Xin các bạn vui lòng chờ sau ít phút...

Ở phía bên này, Huy, Hải, Quân cũng đã hạ được gần hết, chỉ còn lại vài tên ngã xuống rồi lại đứng lên, sức lực khá yếu nên bọn họ chỉ cần bồi thêm mấy nhát là mấy tên đó dính chặt xuống mặt đất không đứng dậy được.

Trong khi đó nó, Lan, Nhi mới hạ được 1 nửa của bọn chúng, dù sao thì chúng cũng toàn là mấy tên xã hội đen, phải biết võ thì mới đi đánh thuê được chứ. 2 Người biết võ mà đánh với nhau thì phải mất khá nhiều sức mới hạ được đôi thủ, đã vậy 3 đứa nó còn là con gái mà hạ được phân nửa như vậy là quá giỏi rồi

Nó vừa đánh vừa lăm bằm "Sao cái tay mình nó tê dữ vậy trời"

Lan sút tên trước mặt văng ra xa rồi quay sang nó

-Mày đang lăm bằm cái gì đấy

-À, không có gì- nó chối bay, Lan cũng không để ý mà đâm vào mặt tên bên cạnh

Nó quay sang nhìn Nhi, cô vẫn đang hăng say đâm, đá mấy tên trước mặt mà không biết rằng đằng sau có người đánh lên

-CẦN THẬN- Nó hét lên rồi chạy tới giờ tay đỡ lấy cây gậy cho Nhi. Huy từ đâu phóng tới đập tên đó văng ra xa, nhìn nó lo lắng

-Anh Anh có sao không?

-Cái tên đó muốn giết người hay sao mà đánh mạnh giữ vậy trời- nó đập tên đứng sau Huy ra xa, tay không ngừng phẩy phẩy cho đỡ đau. Lúc này đã ăn 1 nhát rồi, giờ thêm 1 nhát nữa chắc nó què tay luôn quá

-Tao...tao xin lỗi- Nhi mắt rưng rưng nhìn nó như sắp khóc

-Con nhỏ này, tao không khóc thì mày khóc cái nỗi gì- Nó cốc đầu Nhi cười còn kinh hơn mếu

3 người kia nhanh chóng hạ hết mấy tên còn lại rồi chạy về phía nó hỏi han

Lão Lâm kinh hãi nhìn đám "trẻ trâu" trước mặt, lợi dụng lúc bọn nó không chú ý mà chạy trốn, nhưng thật không may đã bị Lan nhìn thấy. Cô nàng nhảy tung tung chỉ tay về phía lão

-Lão Lâm muốn chạy trốn kìa, bắt lại mau

Huy, Hải, Quân nhanh chóng đuổi theo lão. Khi thấy bọn chúng sắp bắt được mình, lão xoay người tính sút Huy nhưng cậu đã nhanh chóng né được mà tặng lại lão cái khua chân, lão ta không tránh được nên ngã ập ra phía sau. Quân, Hải nhanh chóng chạy lại khoá 2 tay lão rồi lôi lão tới chỗ 3 nàng đang đứng

Nhi nghiêng răng nhìn lão, giọng nói bị biến dạng càng trở nên đáng sợ

-Lần này lão chết là cái chắc

Dứt lời, Nhi sút mạnh vào hông lão, chưa kịp đề lão lên tiếng Nhi lại bồi thêm 1 đâm vào mặt. Máu từ miệng bắt đầu phun ra, kèm theo đó là... 1 cái răng

Lão ta nhìn cái răng mà hú lên ầm ĩ, tay không ngừng dẩy dụa hông thoát nhưng đã bị 2 người kia giữ chặt

-Con khốn, mày làm rụng răng của tao rồi này, thả ra để tao lấy nó

Nó cúi xuống nhặt cái răng đang lẫn máu rồi lấy vạt áo lão ta lau sạch. Cả đám ngạc nhiên khi phát hiện ra chiếc răng đó được làm bằng vàng, còn lão ta thì không ngừng la lối

-Mày định làm gì với nó, mau thả xuống, con ranh

Nhi nhìn lão cười nguy hiểm

-Đi đánh thuê được lắm tiền vậy chắc lão ít nhất cũng phải có mấy cái răng vàng đấy nhỉ?

Nói xong Nhi dậm mạnh xuống chân lão làm lão đau mà hét ầm lên. Chóp lấy cơ hội, Nhi dùng ánh mắt cú vọ nhìn chăm chăm vào miệng lão tìm mấy chiếc răng vàng còn lại. Nhưng răng vàng đâu chẳng thấy chỉ thấy nguyên 1 bộ răng sấu.

-To đầu rồi mà còn ham ăn đồ ngọt, để sâu nó gặm hết răng rồi kìa, ghê quá- Nhi nhăn mặt lùi ra sau 1 bước làm cả bọn bật cười còn lão thì mặt đỏ như gấc chín

-Muốn làm gì làm đi, đừng có đứng đây mà lải nhải

-Đây là lão nói nhé.Cái vụ lần trước lão đâm tôi thế nào...hôm nay tôi sẽ trả lại cho lão y như vậy-Nhi rút từ trong dày ra 1 con dao bấm,lia qua lia lại trước mặt lão làm lão sợ tái mặt,miệng lắp bắp

-Mày...muốn làm gì

-Làm gì thì lão biết rồi đây-Nhi cười nửa miệng,kê lưỡi dao lên mặt lão mà di chuyển

Bọn nó đứng 1 bên xem mà cũng sợ tái mặt,Nhi tính làm thật chắc? Sẽ có án mạng xảy ra mất.

Huy đang định ngăn Nhi dừng tay lại thì cô đã tự động vurt dao sang 1 bên

-Doạ tí thôi làm gì sợ vậy,tôi đâu có ác như ông.Cách trả thù của tôi nhẹ nhàng lắm-Nhi vòng ra đằng sau lão rồi dồn hết sức lực vào chân,sút thật mạnh vào hông lão làm lão đau quá mà rít lên,2 tay cũng được thả tự do mà ôm lấy hông trong đau đớn

-Kết thúc mối thù tại đây,bây giờ đường ai nấy đi-Nhi cười thoả mãn rồi cùng 5 người kia rời khỏi đó

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thur Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Gặp Lại Bạn Cũ

Nhìn Nhi loi cha loi Choi chạy nhảy trước mặt mà Lan phát cáu

-Đi đứng đằng hoàng coi,nhảy nhót kiểu đấy không sớm thì muộn cũng vấp mặt cho xem

Nhi đi dật lùi nhìn Lan bĩu môi

-Không giám đâu,tao đi cẩn thận lắm chứ bộ...-Nhi còn chưa nói xong đã vấp phải hòn đá đặt gần đó ngã ngửa ra sau,cơ thể tiếp đất cái rầm đến là tội.

-Tao đã nói rồi mà-Lan chép miệng rồi bỏ đi tiếp,chẳng thèm tới đỡ cô bạn

Quân tốt bụng đi tới kéo Nhi đứng dậy

-Lần sau chừa cái tật đi giật lùi đi nhé

Nhi phụng phịu gật đầu,nhìn trẻ con dễ sợ

Cánh tay càng ngày càng nhức hại nó đau muốn chết,nhưng nó vẫn cố chấp không chịu lên tiếng.Huy đi bên cạnh thấy nó cứ cau mày nhăn mặt nên quan tâm

-Cánh tay đó đau lắm sao?

-Ồ ừm,hơi nhức tí thôi-nếu nó mà bảo không đau thì xạo quá rồi

Huy không nói gì,quay lại nhìn đám bạn đang tung tăng đằng trước ra lệnh

-Chúng ta quay lại trường

-Sao về sớm thế-Hải nhíu mày,mới ra có 1 tí mà sao đã phải về rồi?

Nó đứng bên giật giạt tay áo Huy,nói nhỏ

-Đừng bắt họ về mà,Anh không sao đâu

Nhi cơ này mới chợt nhớ ra vết thương ở tay nó,cô lo lắng chạy lại kéo tay áo nó lên.Chỗ da bị cây gập đập vào bây giờ đã sưng tấy.Nhi vừa chạm nhẹ lên vết thương nó liền giật mình rút tay lại,điều này chứng tỏ nó đang rất đau.

Tự dưng Nhi cảm thấy thật có lỗi với nó.Nếu không nhờ nó đỡ giùm cô cây gậy thì e rằng vết thương này đã nằm ở trên người cô rồi.Cô hòng tự dưng ghen lại làm cô chỉ nói được đúng 3 từ“tao xin lỗi”rồi oà khóc như 1 đứa trẻ vừa làm hỏng món đồ chơi quý giá.Cả bọn nhìn Nhi mà cũng thấy đau lòng

Nó cười hiền vỗ vai Nhi an ủi

-Tao không cần lời xin lỗi của mày,thứ tao cần là sự trưởng thành của mày kìa

Lan nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt trên mặt Nhi, xốt xa

-Mày nghe thấy chưa, Anh Anh nó muốn mày trưởng thành chứ không phải trong bộ dạng con nít của mày lúc này đâu, mau nín đi

Nhi thôi khóc, gật gật đầu thay cho lời hứa chắc chắn rằng cô sẽ làm được điều nó muốn

-Mấy bà mít ướt quá đấy, mau về thôi để Mỹ Anh còn băng vết thương nữa chứ-Quân

-E rằng không được nữa rồi-nó thở dài

5 Người nhìn nó khó hiểu

-Là sao?

Nó chỉ tay về phía cô gái đang dựa lưng trên chiếc BMW đang vẫy tay gọi nó

-Thôi tao đi trước nha, có gì mai đi học tao giải thích sau. Minh đi nha. Bye-Nó biết trong đầu mấy người này đang xuất hiện hàng loạt câu hỏi nhưng bây giờ không phải là lúc để giải thích. Nó nhanh chóng chào tạm biệt đám bạn rồi chạy về phía cô gái đó rồi đi, bỏ lại đằng sau mấy cái mặt ngơ ngơ như bò đeo nơ, chả hiểu gì cả

Cô gái vừa lái xe vừa chủ động hỏi chuyện nó trước

-Mày lại đánh nhau nữa hả, cái tay sung vù lên rồi kìa

-Tại tao lâu rồi không đánh đấm nên bây giờ cũng không còn được nhanh nhẹn như ngày xưa nữa-nó cười

-Haizz, nhìn mày tao lại nhớ tới cái ngày bọn mình còn học chung trường, lúc đó công nhận bọn mình dữ dằn thiệt, suốt ngày kéo nhau sang trường khác gây sự rồi lại lao vào đánh đấm-Uyên chợt bật cười khi nhớ lại cái thời cô với nó từng làm 'chị đại' ở trường cũ

-Ừ, lúc đó vui thiệt nhưng bây giờ nghĩ lại cũng thấy ghê ghê sao ấy. Mà hình như lúc tao chuyển trường thì mày cũng chuyển luôn hả?-Nó quay sang nhìn Uyên đang chăm chú lái xe chờ câu trả lời

-Ừ, tao sang Mỹ du học

-Cái con nhỏ này, đi không báo bạn gì cả-nó trách móc, dù sao thì 2 người cũng là bạn thân từ nhỏ vậy mà Uyên nở lòng nào đi không nói với nó 1 tiếng

-Sorry bạn hiền, tại tao muốn khi về làm mày bất ngờ tí chơi, ai dè người bất ngờ lại là tao, vừa về đã nghe tin mày bị đánh rồi

-Ai nói mày biết?

-Ba mày chứ ai, bác ấy bây giờ đang lo cho mày dữ lắm

-Ôi trời, ba tao cập nhật tin tức nhanh dễ sợ-Nó ôm đầu cảm thán, ba gần thiết bị theo dõi trên người nó hay sao mà nó làm gì ba cũng biết hết tron vậy cả.

-À, mấy người lúc này là ai thế-Uyên nghiêng đầu nhìn nó tò mò

-Là thành viên nhóm Lục Quý, tính cả tao nữa

-Ôi trời, mày chán làm chị đại rồi àk mà chuyển sang làm thành viên thế?

-Hoạt động có tổ chức vẫn vui hơn chứ. Mà lần này mày về mấy ngày rồi đi tiếp?-Nó chống tay lên ô cửa kính, đôi mắt lơ đãng ngắm nhìn khung cảnh lướt qua đường xe chạy

-Lúc đầu tao sợ mày chuyển vào trường mới không có bạn bè nên tao tính ở lại chơi với mày vài ngày cho đỡ buồn, nhưng giờ thì tao yên tâm rồi. Tối nay tao sẽ bay lại sang đó-Uyên nhìn nó cười tươi

-Sao mày đi vội thế-Nó ngạc nhiên

-Tao có ít việc bên đó nên phải về giải quyết

-Lại mấy cái vụ đánh đấm nữa hả?-Nó thở dài

-Yes, người hiểu tao nhất chỉ có mình mày-Uyên cười khoái trá dơ ngón tay cái khen ngợi

-Dẹp đi mày, tối mấy giờ bay tao qua tiễn-Nó

- Tao ở nhà mày mà,khí nào tao đi mày biết liền,với lại mày chuẩn bị tinh thần đi,về tới nhà rồi đấy-Uyên nhắc nhở
- Chết tao,sao mày lại đưa tao về nhà-Nó giãy nảy,về với bộ dạng này chắc bị ba mẹ mắng cho te tua quá
- Ba mày bảo tao tới đó đưa mày về mà-Uyên nhìn nó cười đều,tay đảo 1 vòng vô lăng cho xe tiến vào khuôn viên biệt thự Dương gia.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Dương Gia

Uyên tắt máy,quay sang nó

- Xuống nào mày

Nó nuốt nước bọt nhìn Uyên mở cửa xe ra ngoài rồi cũng ra theo. Vừa thấy 2 đứa nó,ông quản gia liền chạy lại cung kính

- Đại tiểu thư,Vũ tiểu thư mới về.Lão gia phu nhân đang chờ 2 vị trong phòng khách

Nó gật đầu rồi kéo tuốt Uyên vào trong ngôi biệt thự,cúi đầu lễ phép đứng kiêu quý tộc chào ông bà Dương đang ngồi trên sofa ngoài phòng khách

- Ba mẹ,con mới về

- Thừa 2 bác,con mới tới

- 2 Đứa ngồi đi-Ba nó chỉ về chiếc ghế sofa đối diện.

Nó với Uyên có hơi sợ nhưng cũng ngồi xuống.Đáng ra chỉ có mình nó sợ thôi mới phải,nhưng chẳng hiểu sao Uyên ngồi bên cạnh cũng sợ chẳng khác gì nó

Mẹ nó nhìn Uyên chiu mến,cất giọng ngọt ngào khách sáo đứng khì chất của 1 phu nhân gia tộc lớn

- Cảm ơn con đã đưa Mỹ Anh về giùm bác,thật làm phiền con quá

- Dạ,không có gì đâu bác,dù sao chúng con cũng là bạn thân từ nhỏ mà-Uyên khách sáo

Bà nhìn Uyên gật đầu hài lòng rồi đi lại ngồi cạnh nó.Cầm cánh tay sưng tấy của con gái làm 1 người mẹ như bà không khỏi đau lòng

- Con gái con nứa mà sao suốt ngày đánh nhau thế hả Mỹ Anh

Nó cúi mặt tỏ vẻ hối lỗi,gọng nói nhỏ xiu

- Con xin lỗi

- Lúc đầu ba còn tưởng cho con ở 1 môi trường mới thì con sẽ không còn quậy phá nữa,ai dè con vẫn chứng nào tật nấy-Ba nó thở hắt,về mặt thất vọng tràn trề

Nó len lén ngược mặt nhìn ba nhưng vừa thấy ông nhìn mình thì vội vàng cúi xuống,thành khẩn nhận lỗi,tien thê cho thêm vài tiếng xụt xịt

- Con xin lỗi ba,là con sai,lần sau con không giám nữa đâu

- Bài này ca mãi không chán sao cô nương-ông thờ dãi nhìn đứa con gái ngang ngạnh của mình,Chẳng biết có phải tại ông cưng chiều con gái quá hay không mà bây giờ ông có làm cách nào cũng không sửa được cái tật quậy phá của nó.Thôi thì đành chịu vậy,ông hết cách rồi.

Thấy nó bị ba bắt bài,Uyên ngồi bên cạnh bụm miệng cười.Ngay lập tức Uyên nhận được cái lườm sắc lẹm từ nó làm cô im bặt.Nó hài lòng trước thái độ hợp tác của Uyên rồi quay sang Ông xì mặt

- Ba kỳ ghê,lần này con biết lỗi thật mà

- Lần nào con chẳng nói thế rồi vẫn phạm lỗi đó thôi-Bà tạt ngay gáo nước lạnh vào mặt nó làm nó méo mặt,hết làm nũng

- Học ở đó cũng không được, hay để ba tìm trường khác cho con- Ông nói đùa nhưng nó lại tưởng thật, vội lấy có tay đau cần bôi thuốc gấp mà chui tọt vào phòng. Thấy nó chuẩn, Uyên xin phép rồi cũng chuẩn vào phòng theo nó.

Uyên mở cửa phòng nó đi vào, tay cầm theo hộp y tế đặt lên giường

- Mày bảo lên phòng bôi thuốc mà hộp thuốc lại không mang lên thì mày lấy gì bôi?

- Hì, tao biết mày sẽ mang lên giùm tao mà- nó nín nọt

Uyên dặt lấy cánh tay của nó để bôi thuốc, mọi cử động đều rất nhẹ nhàng giống như cô đã từng làm qua rất nhiều lần rồi vậy. Đến phần quần băng, Uyên hơi nhúu mày rồi cầm cuộn băng quần quanh tay nó.

- Xong- Uyên vắt cuộn băng sang 1 bên, nhìn nó cảnh giác

- Ôi trời ơi, cái gì thế này- Nó hét toáng lên khi nhìn thấy cánh tay mảnh mai của mình giờ biến thành 1 con khủng long vừa to, vừa xấu xí, những vòng quần lớn nhà lớn nhón chẳng ra hình thù gì cả. Nó khi sung thiên, nó lấy gói đáp thẳng tới chỗ Uyên đang ngồi. Cũng may cô có chuẩn bị sẵn cho tình huống này nên đã né kịp

- Bình tĩnh nào Anh Anh, đây là lần đầu tao băng vết thương nên có hơi... mà tao thấy nó đẹp lắm mà- Uyên vừa né mấy thứ nó ném, vừa lên tiếng giải thích nhưng vẫn không quên cho thêm câu tự sướng. Cũng chính vì câu nói đó mà nó càng tức thêm, lực ném ngày càng mạnh hơn

- Này thì đẹp này, nếu đẹp thì mày tự băng cho mày đi, đã không biết thì sao không nói sớm để tao còn nhờ người khác hả

- Tao có bị gì đâu mà băng, với lại nhờ người khác làm hộ tao ngại lắm- Uyên bĩu môi

- Còn cái- nó nghiêng răng

- Á thôi thôi, tao tháo băng ra cho mày, được chưa- Uyên đầu hàng đi lại tháo băng cho nó. Chỉ dùng 1 tay mà cả căn phòng như sắp nổ rồi, nếu nó dùng 2 tay chắc cả cái biện thự này “bay” luôn quá

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tạm Biệt!

Chỉ còn 4 tiếng nữa là Uyên trở lại Mỹ nên 2 đứa nó quyết định sẽ dùng 4 tiếng này để đi chơi xả láng.

Nó chọn cho mình 1 cái áo cánh dơi màu đen để che đi vết thương ở tay, quần soóc ngắn đi cùng giày thể thao, tóc buông xoã vừa dịu dàng lại nữ tính

Uyên thì chọn cho mình áo phông trắng cổ tròn, quần soóc ngắn đi cùng giày thể thao năng động, cá tính

Bọn nó xuống nhà xin phép ông bà Dương rồi kéo nhau ra ngoài.

Trước tiên Uyên lái xe đi vòng vòng qua các con phố, vì cũng lâu rồi cô không tới đây nên muốn tìm lại chút kỉ niệm.

Sau đó Uyên chở nó tới 1 shop thời trang quậy phá tung bùng vì lí do “đồ bên đó tao mặc không quen”. Dù sao tí nữa Uyên cũng sang Mỹ nên nó cũng đành miễn cưỡng đi theo cô chứ thực ra nó chẳng thiết tha gì cái shop này cả

Nó nhìn Uyên thử hết cái này đến cái khác làm nó phát nản

- Mày chọn xong chưa, tao đói lắm rồi đây

- Mày đói hả, chờ tao tí tao đi trả tiền- Uyên thấy nó kêu đói thì dúi hết đồng đồ cô định thử cho nhân viên rồi ra quầy tính tiền. Đáng về vội vội vàng vàng của cô bạn mà làm nó phì cười, cứ y như mẹ sợ con đói vậy đó.

Thanh toán xong, Uyên trở nó tới quán ăn mà nó với cô thường hay tới khi học ở trường cũ. Đây không phải 1 quán ăn cao sang gì mà nó chỉ là 1 quán ăn vỉa hè bình thường mà thôi

Vừa thấy 2 đứa nó đi vào, cô chủ quán liền niềm nở chạy ra chào hỏi

- 2 Đứa lâu lắm rồi mới chịu ghé quán cô đấy nhé, chuyện trường thì cũng đừng chuyện luôn quán ăn thế chứ

-Hi,cháu học trường nội trú nên ra vào khó khăn lắm cô ơi-Nó than vãn

-Còn cháu thì du học bên Mỹ sao ghé quán cô thường xuyên được ạ-Uyên

-Cô chỉ nói đùa vậy thôi chứ cô nghe bạn cũ của mấy đứa kể hết rồi.Nào 2 cô nướng hôm nay muốn ăn gì?

-Cô cho bọn cháu 1 đĩa nem chạo trước đi ạ-Nó hồi hờ gọi món

(Chu choa.Nem chạo,đặc sản của Quảng Yên ta)

-Rồi,chờ cô 5p-Cô chủ quán gặt đầu rồi chạy vào trong chuẩn bị

Đúng 5p sau cô bê ra 1 đĩa nem chạo kèm theo đó là 3 bát mắm,1 sập bánh đa cắt nhỏ và 1 rổ rau sống.

-Ừa,sao có tới 3 bát mắm?-Uyên thắc mắc

-1 bát của cô,thôi ăn mau đi-Cô cười tươi,lấy 1 cái bánh đa,đặt lên đó 1 chiếc lá sung và vài cọng rau sống,sau đó dùng muôi múc ít nem chạo để vào giữa rồi cuộn lại,đưa cho Uyên

-Ăn thử đi

Uyên gặt đầu,cầm lấy cái nem chấm 1 ít mắm rồi đưa vào miệng.Ngay lập tức 2 mắt Uyên sáng rực,miệng không ngừng khen ngon làm cô chủ quán đắc ý vô cùng.

Vậy là 3 người ngồi đó ăn hết đĩa này đến đĩa kia,cô chủ quán cũng chẳng thèm làm việc nữa mà ngồi đó ăn uống nhiệt tình,đến khi cả 3 no rồi mới thôi

Lúc tính tiền,cô chỉ tính bằng 1 nửa số vừa ăn bởi vì bữa ăn này cô cũng có tham gia.

Bọn nó chào tạm biệt cô rồi quay xe về biệt thự Dương gia

Vừa bước vào nhà nó đã thấy 1 đồng túi đựng quần áo đặt trên mặt bàn.Nếu nó đoán không nhầm thì đây chính là tác phẩm của nhỏ Uyên sau 1 hồi lượn lờ trong shop

Uyên nhìn đồng quần áo gật gù

-Công ty này chuyển phát nhanh phết

-Con khùng-nó gõ đầu Uyên rồi kéo cô lên lầu tìm ba mẹ

Uyên chào tạm biệt ông bà Dương rồi xin phết đi trước để cho kịp chuyến bay.Nó cũng xin phép ba mẹ đi tiễn Uyên rồi cùng cô ra sân bay

Tại sân bay

-Mày sang đó đánh nhau ít thôi,mà bỏ luôn cũng được-Nó dặn dò

-Tao sẽ cố gắng giảm bớt 1 vài trận nhưng bỏ luôn thì không thể,mày ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe.Lần này tao đi ít nhất cũng phải nửa năm nữa mới về,thôi tao đi nha,máy bay sắp cất cánh rồi-Uyên thở dài,ôm nó tạm biệt rồi kéo vali vào trong.Trước khi bước vào phòng soát vé,Uyên còn quay lại nhìn nó

-Có chuyện gì nhớ gọi cho tao đầu tiên đấy

Nó gật đầu,mỉm cười hạnh phúc nhìn theo bóng dáng nhỏ bạn thân đang khuất dần sau cánh cửa phòng soát vé,nói nhỏ

-Tạm biệt!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cùng Chung Hoàn Cảnh

Sáng hôm sau ông bà Dương đích thân trở con gái tới trường rồi mới đi làm.Chờ cho xe ba mẹ đi khuất nó mới trèo tường vào bên trong(vì ngày thường trường không mở cửa)

Vừa đáp đất nó đã thấy bóng dáng thầy Võ lượn lơ ở dãy hành lang tầng 1.Thật nhẹ nhàng nó lủi vào bụi cây gần đấy,ai ngờ lại gặp ngay nhỏ Nhã đang run bần bật,trợn mắt nhìn nó ngạc nhiên,tính hỏi gì đó nhưng đã bị nó bịt mồm ra hiệu im lặng.Chờ thầy Võ đi khỏi nó mới bỏ tay ra,nhìn Nhã thích thú

-Bạn làm gì ở đây?

-Nhìn không biết sao còn hỏi-Nhã cúi gắt vô có làm nó thoáng khó chịu.

Giờ nó mới để ý kỹ bộ quần áo mà Nhã đang mặc: áo crop top,quần soóc,dây cao gót,tóc tai hơi rối.Hình như Nhã cũng vừa từ bên ngoài đó vào thì phải.Nó phì cười vì đáng vẻ hiện giờ của Nhã,toàn thân run lấy bầy chắc đây là lần đầu tiên cô trốn trường

-Mày cười cái gì-Nhã cúi

-Lần đầu trốn hả?-Nó nhìn cười

-Cái...cái gì mà lần đầu chứ-Nhã lắp bắp,nói thật thì đây đúng là lần đầu tiên cô trốn trường ra ngoài chơi.Mấy lần bắt gặp bọn nó leo tường trốn nên tự dưng hôm qua nổi hứng muốn trốn thử.Cảm giác lúc đó rất tuyệt nhưng lúc này thì...Sợ muốn chết.Nhờ thầy giám thị mà bắt được thì...cô thật không giám nghĩ.

-Lần đầu thì cứ nói là lần đầu,nhìn xem,người bạn đang run lấy bầy kia kìa -nó phẩy tay ra về"không có gì đâu,chuyện này bình thường mà"Nhưng theo Nhã suy đoán thì cái vẩy tay đó lại mang đầy tính châm chọc"Mới trốn lần đầu mà đã sợ đến thế kia rồi sao? đúng là kém cỏi mà",chính vì suy nghĩ này mà Nhã càng cố chấp không chịu nhận

-Tao đã nói là không phải lần đầu rồi mà,tao run là bởi vì...bởi vì tao lạnh...-Nói ra câu đó mà Nhã muốn cắn lưỡi tự tử chết quách đi cho rồi.Thiếu gì lí do sao cô không chọn lại đi chọn ngay cái lí do củ chuối thể này không biết.Trời thì nóng muốn chết mà cô lại đi kêu lạnh,ngay cả cô còn không tin nổi huống chi là nó

Nó nhìn Nhã thờ dài bất lực,người gì mà...cố chấp thấy sợ,có mỗi cái chuyện còn con ấu mà cũng không giám nhận.Thôi thì người đã không muốn nhận thì ta cũng chẳng ép

-Được rồi bạn nói sao thì là vậy,mau về ktx thay đồ đi,sắp vào lớp rồi đấy-Nó đứng dậy định đi thì bị Nhã giữ lại

-Khoan đã,dù sao thì chúng ta cũng cùng chung hoàn cảnh,vậy nên mày đừng nói cho ai biết đấy-Nhã áp úng

-Biết rồi thưa má,nói ra để ông giám thị tóm cổ hả,thôi đi đây-nó lắc đầu chán nản bỏ vào trong

Thấy nó hứa không nói nên Nhã cũng yên tâm mà lên về ktx thay đồ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Thầy Giám Thị Đã Thay Đổi?

Nó đang ung dung trên dãy hành lang tầng 4 thì gặp thầy Võ đang đi hướng ngược lại"Chắc thầy chỉ đi kiểm tra cơ sở vật chất lớp học thôi mà"nó tự trấn an mình rồi đi về phía thầy chào hỏi cho phải phép

-Em chào thầy,thầy đi kiểm tra lớp à?

Thầy Võ mặt nghiêm quay sang nhìn cô trò nhỏ đứng bên cạnh,không trả lời mà hỏi ngược lại

-Sao giờ mới lên lớp? Mọi khi em đi học sớm lắm mà

-À dạ tại em ngủ quên,mà đã vào lớp đầu thầy-nó có hơi chột dạ nhưng nhanh chóng lấy lại trạng thái ban đầu mà trả lời

-Ừ-thầy Võ không nói gì thêm mà chỉ ừ nhẹ rồi bỏ đi

Chờ cho bóng dáng thầy khuất hẳn sau dãy hành lang nó mới giám thở phào nhẹ nhõm.Xem ra thầy không biết chuyện tối qua nó không về trường nên mới thản nhiên bỏ đi như vậy,nếu thầy mà biết thì đã lôi cổ nó lên phòng giám thị lâu rồi.

Cứ nghĩ tới việc mình trốn trường mà không bị ai phát hiện làm nó vui như mở cờ trong bụng,chạy tung tăng về lớp khoe với đám bạn.Nhưng nó vừa bước vào lớp đã cảm thấy có gì đó không được bình thường.Mấy đứa một sách nhất lớp,suốt ngày chúi mũi vào sách vở mà bây giờ cũng đang ngồi xúm

xum lại bàn tán.

Nó đi nhanh về phía cuối lớp-nơi Ngũ Quỷ đang ngự trị để tìm câu trả lời

-Này,lớp mình bị gì thế

-A,Mỹ Anh,mày về rồi hả-Nhi reo lên phấn khích

-Ừ,về rồi,nhưng bọn họ bị gì thế-nó chỉ chỉ mấy đám hs đang tụm 5 tụm 7 phía trên

-À,chúng nó đang bàn tán về ông giám thị,hôm qua ông kì lắm-Lan

-Kỳ ở chỗ nào?-nó tò mò

-Thì hôm qua lúc bà về,tui có rủ mấy đứa lớp khác trốn trường đi chơi,ít cũng phải 20 đứa.Lúc bọn tui về bị ông tóm sống,tưởng đâu sẽ bị ông phạt nặng lắm,ai ngờ ông nói đúng 1 câu“mấy đứa về phòng đi,sương xuống rất dễ bị cảm đấy”rồi bỏ đi làm bọn tui đơ toàn tập-Quân kể lại chuyện tối qua cho nó nghe

-Thật á-nó không kìm được mà hét lên.5 Người nhìn nó thông cảm,ngạc nhiên là phải rồi,ngay cả bọn họ là người trong cuộc mà còn không tin nổi huống chi là nó.

-Thật 100%,bọn tui vẫn còn bắt ngờ đây nè-Hải gật đầu khẳng định

-Ho,lúc này tui vừa nói chuyện với thầy ngoài hành lang kia-nó

-Thế thầy có nói gì về cái vụ mày không về trường không-Nhi lo lắng

-Không có,thầy chỉ hỏi sao hôm nay tao đi học muộn hơn mọi khi rồi bỏ đi thôi-nó lắc đầu

-Chuyện này lạ à nha,lần trước tao lên ở ngoài 1 buổi mà lúc về thầy phạt tao lên bờ xuống ruộng,thầy còn nói qua đêm ở ngoài là điều tối kị không được phạm phải vậy mà Mỹ Anh lại không bị gì mới lạ-Quân xoa cằm chăm chú suy nghĩ

-Nó ở nhà nó chứ có qua đêm linh tinh như ông đâu mà bị phạt-Lan châm chọc

Quân liếc xéo Lan

-Gi mà qua đêm linh tinh,lần đó tui ở nhà bạn chứ bộ

-Thôi thôi.Hay là thầy không biết nó trốn?-Nhi

-Không thể nào.Cậu không thấy mấy lần trước bọn mình trốn kỹ thế mà lúc về vẫn bị phát hiện đấy thôi-Huy phản bác

-Thế tóm lại là vì lý do gì khiến ông thành ra như vậy?-nó đập bàn

-Biết chết liền-5 người kia đồng thanh trả lời,nó méo mặt

-Hay...thầy thật sự thay đổi?

-Chỉ sau 1 đêm? không thể nào-Huy lắc đầu

-È hèm,1 với 2 đêm cái gì.Mấy anh mấy chị có định học không đây-tiếng cô Hoài vang lên nghiêm nghị làm bọn nó giật mình,mấy đứa ngồi trên bàn tuôn vội xuống ghế,nhìn cô e dè

Thấy bọn nó thành khẩn hợp tác nên cô cũng chẳng gây khó dễ mà quay lên bảng bắt đầu bài học

Huy cay cú quay sang Bảo ngồi ở bàn bên cạnh,nghe thấy rằng

-Cô vào sao này không kêu tao

-Tám cho lắm vào,tao kêu mày khăn cả cổ mày cũng đâu chịu quay lại

-Ồ thế hả,vậy thôi mày học bài đi-Huy giả ngu quay lên bảng học bài làm Bảo tức xì khói

Cuối giờ,cô gọi Huy lên đọc bài tập ngoài giờ cho cả lớp còn mình thì lên phòng nghỉ của giáo viên ngồi chơi mà đâu hay biết rằng nó với Huy đang làm loạn dưới đó.

1 Người thì cầm tờ đề đứng trên bảng đọc,còn 1 người thì đứng dưới lớp đọc lời giải trong cuốn đáp án đã t.ộm được từ chỗ cô Hoài yêu quái

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Phá Phách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Đi Chơi Tập Thể

Nhà trường vừa ra thông báo chiều nay khối 11 được nghỉ để các giáo viên họp hội nghị gì đó, nói chung là chẳng ai quan tâm, chỉ cần biết chiều nay được nghỉ là đủ rồi.

Được nghỉ, giáo viên lại đi họp, chẳng ai giám sát hs nên Lục Quý đầu thẻ bỏ qua cơ hội trốn trường vài tháng có 1 này được.

Vậy là 1 kế hoạch trốn trường hoàn hảo đã được lập ra, và lần này có sự góp mặt của đông đảo hs khối 11.

Khi đi trên hành lang ktx nó, Lan, Nhi đã vô tình đụng độ nhóm Nhã.

Vừa thấy Nhã nó đã phán 1 câu đầy ẩn ý mà chỉ Nhã mới hiểu

- Trời trở gió lạnh rồi bọn mày ha

- Nóng muốn chết mà lạnh cái gì- Nhi lườm nó

Nó cười cười, quay sang nhìn Nhã khuôn mặt đang biến sắc, mắt mở trừng trừng ý bảo “im ngay cho tao”

Mấy đứa bạn thấy Nhã đang đi tự dưng đứng lại thì lo lắng

- Mày bị gì thế Nhã, mặt mày đang biến sắc này

- Tao không sao, chỉ là gió độc thoảng qua thấy hơi khó chịu thôi- Nhã lắc đầu, nói câu mà chỉ mình nó hiểu

Nó chợt bật cười vì cách ví von của cô bạn, nghĩ sao mà bảo 1 người hiền lành như nó lại giống gió độc được chứ, nhưng... nghĩ kĩ thì cũng hơi giống

- Ai làm ơn dắt con đười ươi này về phòng giùm với, để nó đi lang thang thế này coi sao được- Nhã liếc nó chằm chọc rồi cùng đám bạn bỏ về phòng

- Khoan đã- Lan nói với theo

Nhã quay lại nhìn Lan khó chịu

- Chuyện gì nữa, hôm nay tôi không có hứng gây sự đâu nha, nếu muốn thì để lúc khác

- Tôi đâu có rảnh mà gây sự với cô, chả qua là chiều được nghỉ, bọn tôi có tổ chức đi chơi, nhóm của cô có muốn đi cùng không? có cả hs các lớp khác nữa đây- Lan rủ rê. Lúc đầu bọn nó có đặt mục tiêu là sẽ kiếm đủ 70 người đi cùng, nhưng tính đến thời điểm này mới được 64 người, vừa hay nhóm Nhã lại đủ 6 người nên rủ luôn cho đủ quân số

- Đi chơi?- Nhã nhún mày, đi chơi đồng nghĩa với việc trốn trường. Nếu để thầy giám thị bắt được thì sẽ báo với phụ huynh, chỉ cần nghĩ tới khuôn mặt đỏ bừng tía tai của bame mà Nhã đã thấy rùng mình rồi

- Sao, không giám đi hả- nó khích tướng

Nhã là người sĩ diện nên quả nhiên liền sập bẫy, hùng hổ tuyên bố

- Đi thì đi, sợ gì chứ. Máy giờ, ở đâu tao đến

- 2h, ở cổng sau- Nhi

- Ok, bọn tao sẽ đến đúng giờ- Nhã gạt mạnh đầu làm cổ kêu 1 tiếng “rắc” giòn giã. Cô đau đón kêu la thảm thiết cầu cứu mấy đứa bạn- Tao bị sái cổ rồi, mau đưa tao đến phòng y tế đi, đau chết mất

Nhìn Nhã đang khổ sở ôm cổ đi theo mấy đứa bạn xuống phòng y tế, tự dưng bọn nó lại nghĩ đến câu “Bệnh sĩ chết trước bệnh tim”. Các cụ quả là cao tay, nói câu nào là đúng ngay câu đấy, bái phục bái phục

1H45, tất cả đã có mặt đầy đủ ở cổng sau, trừ nhóm Nhã là chưa thấy ai xuất hiện. Đừng nói là bọn họ sợ, không giám đi nữa nha

- Nè, sao còn chưa xuất phát nữa?

- Vẫn còn thiếu 6 người- Quân

- Ai?

- Nhóm của Nhã- nó trả lời

- Trời! mấy đứa đầy nhát như thỏ đế, làm gì có gan mà trốn

- Thôi đi luôn đi, sao phải đợi

- Đứng đây, chúng ta đi...

Đám người kia bắt đầu nhao nhao lên bàn tán, dục bọn nó đi

Huy cúi tiết, quát

- Chúng mày im hết coi, đã hẹn 2h đi thì phải có mà chờ đến 2h chứ, ai bảo chúng mày đi sớm làm gì, rồi kêu ca điếc tai

Đám người kia ngay lập tức im bặt, không giám hó hé thêm câu nào. Chọc giận người đứng đầu Lục Quỷ thì ắt hẳn kết quả thu lại sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Đúng 2h nhóm Nhã mới chịu xuất hiện, cả bọn ngồi chờ mà ê hết cả mông

- Đứng giờ quá hen- Nhi lườm Nhã muốn cháy áo, ngồi đây đợi nhỏ mà không biết cô đã đánh chết bao nhiêu em muối rồi nữa

- Tất nhiên- Nhã vênh mặt

- Tất cả đã có mặt đầy đủ, bắt đầu xuất phát, nhanh không bảo vệ tóm bây giờ- Nó hô

Lần lượt từng người tềo qua cổng sang phía bên kia. Nhã run run đặt chân lên những thanh sắt, leo lên trên từng chút một

- Người nhện thời @- nó đứng dưới cười ha ha làm Nhã tức đỏ mặt, bám chặt lấy thanh sắt, gằn mạnh

- Cô có im ngay không thì bảo - Ế ế, cô mới khỏi, quay ít thôi không nó lại sai bây giờ- nó hồn nhiên nhác nhỏ.

Nhã đã tức nay còn tức hơn, miệng ngậm nguyên 1 cục tức, cô gắng leo nốt để còn nhường chỗ cho người khác, trong lòng không ngừng rủa thầm "mày được lắm, đề tí nữa rồi xem đứa nào mới là người nhện thời @, cứ cười đi rồi tí nữa khóc em nhé"

Tất cả đã sang bên kia an toàn, chỉ có nó và Huy vẫn còn ở lại. Huy galang nhường nó sang trước, nó cười vui vẻ rồi đặt chân đầu tiên lên thanh sắt

Nhã ở bên này hồi hộp dõi theo từng động tác của nó, trong đầu xuất hiện hàng loạt từ chê bai, chỉ chờ nó xảy chân là "xả hàng" liền.

Nhưng... đến khi nó đã an toàn ở bên này rồi mà Nhã vẫn chẳng mở miệng nói được từ nào.

Nó đi lại vỗ vai Nhã, ghé tai thì thầm

- Tui không phải người nhện giống bạn, mà tui là super girl, em gái song sinh của super man.

Nhã tròn mắt, vậy là nó biết trong đầu cô đang nghĩ gì sao? ời trời, ngại chết mất, thật là xấu hổ muốn khóc mà.

Chờ Huy sang bên này an toàn rồi tất cả chia làm 2, ngồi lên 2 chiếc xe khách Lục Quỷ đã thuê trước.

Bọn nó thích thú hô to "LET'S GO" rồi ra hiệu cho bác tài lái xe rời khỏi nơi này, ở lại đây lâu tí nữa kiểu gì cũng bị tóm gọn cho xem 2 Chiếc xe khách chạy thẳng ra phía ngoại ô, đưa đám nhóc chúng nó tới 1 bãi biển đầy nắng và gió. Người đến đây cũng khá đông nhưng chẳng là gì so với bãi biển rộng lớn này cả.

Vừa xuống xe đám con gái đã hú hét ầm ĩ, cảm giác phấn khích hiện rõ trên khuôn mặt. Từ xa có vài người hướng dẫn viên chạy tới bắt tay với 2 bác tài và 2 người phụ xe vì cứ ngỡ bọn họ là trưởng đoàn. 4 Người chẳng biết phải nói gì nên gật đầu bừa. Rồi mấy người hướng dẫn viên được đà, văn thơ cứ thế là tuôn ra như suối. Chắc thời còn đi học, điểm văn của họ phải cao lắm đây.

Mặc kệ mấy người kia đứng đó hàm huyên, đám nhóc tụi nó kéo nhau ra biển nghịch nước. Đám con trai biết bơi thì chạy luôn xuống biển làm 1 vòng, còn đám con gái thì 1 nửa nghịch nước trên bờ còn 1 nửa nhập hội luôn với đám con trai. Vì ở trường không được phép mang theo đồ bơi nên chẳng đứa nào có đồ mà thay, cứ mặc váy mà xuống biển.

Nó cùng mấy đứa con gái lớp B nghịch cát trên bãi biển, nhìn Lan với Nhi chơi đùa dưới biển mà nó... phát thèm

- Này, nhìn gì mà chăm chú thế

Nó giật mình quay lại thì thấy Huy đang nhìn mình

- Cậu làm mình hết hồn

- Hi, qua kia ngồi nha- Huy chỉ tay sang phía bên cạnh

Nó gật đầu rồi cùng Huy sang đó ngồi

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thur Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Vò Sò Biển

- Cậu thích biển?- Huy nghiêng đầu nhìn theo hướng nó đang nhìn

-Ừ- nó gật đầu

- Vậy sao không xuống đó bơi- Huy buột miệng nói mà quên mất nó không biết bơi

Nó chợt tái mặt khi nghĩ đến cái vụ ở hồ đập vịt, lần đó mới chỉ là ngã xuống hồ sâu có 2,5m mà nó đã sợ muốn chết, huống hồ đây là biển, sâu tới hàng trăm mét, có cho tiền nó cũng chẳng dám, xây chân 1 cái là chết mất xác luôn ấy

Thấy nó không nói gì làm Huy tò mò, quay sang thì thấy sắc mặt nó đang biến đổi, lúc này Huy mới nhớ ra nó không biết bơi, tội lỗi, tội lỗi quá

Huy gãi đầu ngượng ngịu

- Xin lỗi nha, đã biết cậu không biết bơi mà tớ còn... ừ ừ

- Không sao đâu, sao Huy không xuống đó chơi cùng mọi người?

- Thấy Anh Anh buồn nên Huy lên chơi với Anh Anh nè- Huy nhảy mắt với nó, lời nói nửa đùa nửa thật của Huy làm nó chợt cảm thấy ấm áp

Nó cười, chống 2 tay ra sau rồi ngửa mặt lên trời để hấp thụ vitamin D mà mọi người vẫn hay nói. Đôi lông mày thanh tú bỗng nhíu lại, nó sờ trúng cái gì đó thì phải.

Cầm vật thể lạ dưới tay lên xem thử, nó ngạc nhiên nói như hét

- A, là vò sò biển nè Huy

Huy nhíu mày nhìn vò sò trên tay nó. Vò sò màu hồng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời nhìn rất đẹp, nhưng nó cũng chỉ là 1 vò sò, đâu cần phải tỏ ra ngạc nhiên như thế chứ

- Vò sò biển... thì sao? Nó lờm Huy, đưa vò sò đến trước mặt cậu

- Đừng nói với tớ là cậu không biết ý nghĩa của nó nha

Huy cầm lấy vò sò, sẫm soi

- Cái này cũng có ý nghĩa nữa sao?

- Tất nhiên rồi. Sò biển còn được gọi là trái tim của biển. Từ lúc sinh ra cho đến lúc chết nó toàn sống trong sự bao bọc của biển, không hề 1 lần rời khỏi đó. Đến khi chết, vỏ của nó bị tách làm đôi rồi nhờ những con sóng đưa nó vào bờ. Nếu như 2 người nào may mắn nhặt được 2 nửa của cùng 1 con sò thì chắc hẳn, họ sẽ trở thành 1 cặp đôi hạnh phúc cho đến già. Cậu nghĩ xem sò biển có kì diệu hay không, ngay cả khi chết mà nó vẫn giúp chúng ta tìm thấy 1 nửa hoàn hảo của cuộc đời mình

Không khí đang lãng mạn là thế mà bị tiếng cười vô duyên của Huy phá cho tan tành. "Con gái đúng là con gái mà, trời sinh ra đã có cái tính thích mơ màng lãng mạn, hay tin vào những điều kỳ diệu mà chưa chắc đã có thật"

Nó bực mình giành lại vò sò trên tay Huy. Nó thấy Huy không biết về ý nghĩa của vò sò biển nên có ý tốt kể cho cậu nghe, ai ngờ lại bị Huy coi như truyện cười, thật tức chết mà

Thấy nó giận, Huy áy náy lay nhẹ vai nó xin lỗi

- Nè, giận rồi hả? Cho Huy xin lỗi nha, tại Huy đang... đang nghĩ không biết sò biển có giúp Huy tìm được nửa kia của mình hay không nên mới cười vậy

thôi,chứ không có ý gì khác đâu Nó bật cười ha ha

- Cậu muốn nhờ sò biển tìm vợ cho mình sao?

- Thì sao? chẳng lẽ nó không kỳ diệu như cậu nói?

- Tất nhiên là có,nhưng không phải ai cũng may mắn được sò biển làm bà mai đâu. Với lại 1 người đẹp trai,học giỏi như cậu mà không thể tự tìm được nửa kia của mình nên tớ thấy có chút...buồn cười

- Tại cậu không biết đó thôi,chính vì tớ quá đẹp trai,quá tài giỏi,xung quanh có biết bao nhiêu các cô gái xinh đẹp,tớ không biết phải chọn ai nên mới nhờ sò biển chọn hộ-Huy vuốt ngược mái tóc ra sau

- Tự sướng thế là đủ rồi đó thằng khùng,mau xuống dưới chơi cùng mọi người đi,cả Mỹ Anh nữa-Hải lù lù xuất hiện sau lưng làm nó với Huy hết hồn rồi cả 2 đều bị Hải lừa xuống biển,chỗ mà cả bọn đang tập chung

Bọn nó đi mà không hề biết rằng ngay dưới chỗ Huy vừa ngồi còn có 1 nửa vỏ sò màu hồng giống y hệt cái của nó.

1 Con sòng tràn lên bờ,mang theo nửa còn lại của vỏ sò xuống đáy biển như muốn cất dấu

Đủ người,cả bọn chia làm 2 phe do nó và Huy đứng đầu. Tiếng còi vừa vang,2 bên bắt đầu cật lực té nước về phía đối phương,vừa té vừa hét um xùm,có đứa còn bị đội bên lên qua kéo ngã ngửa xuống nước ướt nhẹp,mỗi lần như thế là lại có 1 trận cười bể bụng

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: HỌP HỘI ĐỒNG

Phòng hội đồng

Chờ cho tất cả giáo viên trong trường có mặt đầy đủ,thầy HT mới cho bắt đầu buổi họp

- Ờ hèm,như các thầy cô đã biết,trường chúng ta bao nhiêu năm qua chỉ đứng hạng 2 trong danh sách trường nội trú có trình độ giảng dạy tốt nhất trong nước.Không phải vì các thầy cô không có năng lực mà là do các thầy cô chưa cố gắng hết sức mà thôi.Sắp tới đây sẽ có 1 cuộc khảo sát để quyết định tăng hạng hay giảm hạng giữa các trường nội trú. Vậy nên tôi muốn các thầy cô phải cố gắng hết sức trong kì thi sắp tới,giúp trường ta tăng lên hạng nhất.

- Muốn tăng hạng thì tất cả đều phải cố gắng,nhưng nếu chỉ có mình chúng ta cố gắng mà các em không chịu cố gắng thì sao ạ?

- Đúng đó thầy,hiện nay có 1 số em không hề chuyên tâm tới việc học hành,suốt ngày chỉ lo trốn học đi chơi,nếu Sở về kiểm tra mà phát hiện chuyện này thì e rằng ngay cả hạng 2 cũng khó giữ

- Các thầy cô ở đây hầu hết ai cũng có 2 tấm bằng khen ngợi danh hiệu giáo viên xuất sắc,nếu như ngay cả việc quản lý hs của lớp mình cũng không được thì thử hỏi lại bản thân xem có xứng đáng với danh hiệu đó không?-Thầy Vỹ từ từ tuôn ra câu hỏi làm các giáo viên khác cũng hòng K không khí trong phòng họp rơi vào trạng thái căng thẳng tột độ

Mãi lâu sau mới có 1 giáo viên lên tiếng

- Nhưng cái nhóm Lục Quý lớp tôi quả thật rất khó trị,nếu muốn các em bỏ ý định trốn trường thì đó là điều không thể

- Tuy các em có phần quậy phá,ham chơi nhưng đôi lại thành tích học tập luôn đứng đầu toàn trường. Còn về vấn đề trốn trường,tôi nghĩ do các em đã quen với tự do nên nhất thời không thích ứng được,trốn trường là điều dễ hiểu

Cả căn phòng nhìn thầy Vỹ ngạc nhiên. Tại sao thầy không lên tiếng chỉ trích gay gắt việc trốn trường như những lần trước mà ngược lại,thầy còn lên tiếng bênh vực cho Lục quý? Thầy nói vậy chẳng khác gì đang âm thầm cho rằng chuyện Lục Quý trốn trường là đúng?

- Thầy nói vậy chẳng khác gì đang châm ngòi cho quả bom sắp nổ.Nếu lời thầy vừa nói đến tai đám hs trong trường thì kiểu gì cũng loạn lên cho mà xem

- Nếu các em ấy có đủ gan để chịu hình phạt của tôi thì cứ việc trốn tự nhiên-Thầy Vỹ cười khẩy

Mấy giáo viên khác im bật.Những hình phạt thầy Vỹ đưa ra quả thật rất đáng sợ,em nào bị phạt 1 lần là nhớ đến già.

(Cứ tưởng rằng sẽ chẳng ai có gan đối đầu với thầy cho đến khi Ngũ Quý xuất hiện,bằng mưu trí chúng đã làm thầy bao phen chói với vì hình phạt bị"biến dạng",giờ còn xuất hiện thêm 1 con quý nữa,kiểu này thầy khó mà đầu lại.)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Thả Con Sáu Râu Bắt Con Tôm Hùm

Tại phòng HT

Thầy HT rót trà vào chén thầy Vỹ, động tác rất nhẹ nhàng chứ không hề khô khan như vẻ bề ngoài, ẩn trong giọng nói nghiêm nghị của thầy có chút bông đùa

- Cái tin đồn thầy Vỹ đột nhiên trở thành "Bồ tát" xem ra là đúng như vậy rồi, mấy đứa hs mà biết được chắc vui lắm đây

- Khi nào ác quỷ biến thành thiên thần thì lúc đó tôi sẽ trở thành bồ tát- thầy Vỹ nói ý nhưng cũng không khó để hiểu ra ý thầy muốn nói

- Thầy lại bày ra kế gì nữa đây? - HT thở dài, lúc nghe tin thầy Vỹ thả đám hs trốn trường là thầy đã thấy nghi nghi rồi, làm gì có chuyện thầy ấy bỏ qua cho đám nhóc dễ dàng như thế, chắc chắn là đang bày ra cái bẫy gì đó để cho bọn nhỏ nhảy vào đây mà

- Thả con sáu râu bắt con tôm hùm- Thầy Vỹ cười nguy hiểm

- Ủ, bắt được cho tôi vài con- HT gật gù

- Phụt...- Thầy Vỹ đang uống nước thì ho sặc sụa, lòng tự hỏi "Không biết đây có phải HT thông minh hơn người hay không?"

HT bật cười:

- Tôi đùa thôi, nào nói tôi nghe xem kế hoạch của thầy như thế nào?

Lấy lại bình tĩnh, thầy Vỹ bắt đầu trình bày từng bước trong kế hoạch "bắt tôm hùm" của mình

- Cái vụ lần trước là tôi cố tình thả bọn nhóc

- Tôi biết, nhưng tại sao thầy làm vậy?

- Vì tôi biết trước thế nào HT cũng tổ chức chuyến đi này

- Sao thầy...

- HT đừng quên chúng ta là bạn thân

Ừ, họ là bạn thân nhưng đâu có thân tới nỗi đối phương nghĩ gì mình đều biết cả. Nhưng mà thầy ấy cố tình làm vậy để làm gì? Để cho đám nhóc tưởng rằng thầy giám thị ác ma của chúng đã được bồ tát hoá, từ đó đâm ra chủ quan mà kéo nhau trốn trường, còn thầy thì chỉ việc chờ bọn nhóc về rồi làm 1 mẻ.

- Em nào gặp phải thầy thì quả là xui xẻo- HT lắc đầu cảm thán

- Chúng nó chơi tôi vài vò rồi, bây giờ tôi phải chơi lại chúng chứ- thầy Vỹ nhún vai tỏ vẻ vô tội

- Thầy thật là, chúng vẫn còn bé thầy để bụng làm gì

- Ủ thì bé, nhưng bé hạt tiêu đó thầy, không dễ gì mà chơi được chúng đâu

Haizz... cái người này thật hết biết, đầu đã 2 thứ tóc cả rồi mà tính tình chẳng khác gì con nít. Có cái chuyện bị lừa còn con vậy thôi mà cũng để bụng cho tới tận bây giờ.

Thầy Vỹ cười thầm, tấm lưới thầy rằng ra đã sắp bắt được tôm hùm. Nói thật thì cái chuyện bị bọn nó lừa thầy đã đá ra khỏi bụng từ lâu rồi. Thầy làm vậy chỉ vì muốn tốt cho cả thầy và đám nhóc đó thôi, chúng được đi chơi còn thầy thì kiếm được người đi dọn vệ sinh, chẳng phải vẹn cả đôi đường hay sao? Chỉ có điều đường chỗ bọn nó hơi khó đi tí thôi

8H tối

HT đang làm việc trong phòng thì bỗng nhiên thầy Vỹ xuất hiện lòi thẳng xuống sân sau của trường, hành động rất chi là mờ ám

-Ăn no ngủ nghỉ thì xuống phòng thể dục mà tập,lời tôi xuống đây làm gì?-HT chợt rùng mình cảnh giác-Tôi có vợ rồi đấy

-Khùng vừa,đẹp trai như tôi làm gì có chuyện bị gay,và lại thầy tự nhìn lại mình đi,60 rồi,còn sức nữa đâu mà bày đặt-thầy Vỹ nhếch môi cười đều

-Đừng đánh giá sức khỏe của 1 người qua tuổi tác thể chứ ông bạn-HT nghiêng rặng,dồn hết sức vào bàn tay phải rồi vỗ thật mạnh lên vai thầy Vỹ như 1 lời khẳng định “ta vẫn còn khỏe”.Nhưng vỗ xong,thầy mới biết cái cảm giác bị lão hoá xương của người già là như thế nào.

-Thôi tôi biết thầy khoẻ rồi,nhưng mục đích tôi kéo thầy xuống đây là để bắt tôm hùm chứ không phải gọi thầy đi tán gẫu-thầy Vỹ tỏ ra không hề đau đớn sau cú vỗ trời dánh của HT,nhưng thực chất,các khớp xương nơi bả vai của thầy đang không ngừng nhảy múa,kêu thầy mang chúng đi bảo trì

-Khi nào thì về?-HT đứng bên cạnh cũng chẳng khá hơn chút nào,mặt nhăn mày nhíu cô gắng chịu đau để giữ lại chút thể diện trước mặt thầy Vỹ

Thầy Vỹ xem đồng hồ rồi trả lời:

-Thường thì tầm này chúng về rồi,chắc hôm nay vui nên về muộn,chờ thêm lát nữa đi.

Không đề 2 người phải chờ lâu,đúng 15p sau đã có 1 bóng đen lên vào trường. Rồi lại thêm 1 bóng nữa,2 bóng nữa...số bóng đen đứng bên trong trường ngày càng tăng cho đến khi không thể nào tăng được nữa

Thầy Vỹ đứng quan sát nãy giờ,nở nụ cười đắc thắng nói với HT

-Tôm hùm đã mắc lưới

Tắc

Bóng đen ở sân sau được bật sáng giúp HT có thể dễ dàng nhận ra những bóng đen đứng trước mặt chính là hs của mình.Vẫn biết mẻ tôm này của thầy Vỹ bắt được không hề ít,nhưng HT vẫn phải choáng ngợp trước số lượng tôm bắt được. Quá Nhiều.

Về phía bọn nó khi phát hiện ra mình bị HT cùng thầy giám thị bắt được thì trong lòng nơm nớp lo sợ.Chỉ 1 mình thầy Vỹ bắt được là bọn nó cũng đủ sống dở chết dở rồi,gì còn thêm cả HT nữa,kiểu này chắc khỏi sống luôn quá

Tường đầu lại bị thầy xách tai lên phòng giám thị giảng đạo tiếp,nào ngờ thầy chỉ đến,hỏi tên từng đứa rồi cùng HT bỏ đi 1 mạch làm bọn nó hoá đá.

Chuyện gì đang xảy ra thế này??? Về phía thầy Vỹ thì còn giải thích được,nhưng còn HT-đường đường là 1 người đứng đầu trong trường tại sao lại có thể dễ dàng tha cho chúng nó được? Mà đã muốn tha thì họ còn tới đây bắt,hỏi tên chúng nó làm gì? Chẳng lẽ họ còn có ý định gì khác?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thur Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Sập Bẫy Rồi,nhóc À

2 ngày kể từ sau hôm bọn nó bị bắt tại trận,mọi thứ vẫn trôi qua êm đềm như không có chuyện gì xảy ra.Đáng ra bọn nó phải vui mừng vì không bị phạt mới đúng,nhưng chẳng hiểu sao trong lòng đứa nào cũng dấy lên 1 cảm giác bất an khó tả.Nhiều lần bọn nó cũng tính đi qua phòng giám thị hỏi cho rõ nhưng lại sợ nhớ thầy tha thật mà tự dung mình đâm đầu vào chằng phải quá ngu hay sao?” Vì chẳng đứa nào muốn mình trở thành người ngu nên cứ ngồi đấy,âm thầm mà gặm nhấm nỗi bất an trong lòng.

Cho đến ngày thứ 7,nỗi bất an của bọn họ đã có lời giải đáp

Giờ sinh hoạt,loa ở các phòng học đột nhiên được khởi động.Đầu dây bên kia vang lên tiếng ồm ồm không lẫn vào đâu của thầy Vỹ

“Alô alô...Sau đây tôi xin thay mặt nhà trường thông báo tới các em 1 tin vui.Chủ nhật tuần này tới lịch về thăm nhà nên các em có thể tự do ra vào trường mà không bị ai ngăn cản,nhưng nên nhớ là phải trở về trường trước 0h,nếu không sẽ bị tính là trốn trường đấy.Ngoài ra,chủ nhật tuần này nhà trường còn tổ chức cuộc tổng vệ sinh cho dòng sông Hà nên sẽ có ít nhất 70 em khối 11 phải ở lại trường”

Chưa kịp vui mừng vì chủ nhật được về nhà thì toàn thể hs khối 11 lại rơi vào trạng thái hoang mang khi biết mình rất có thể sẽ rơi vào tầm ngắm của thầy giám thị

Tiếng loa 1 lần nữa lại vang lên,vẫn là cái giọng nói nghiêm nghị đó của thầy,nhưng bọn nó có thể cảm nhận được có điều gì đó chẳng lành sắp xảy ra

“Đây là chuyến đi làm công ích nên đáng ra phải thông báo trước để các em tự nguyện mà đăng ký.Nhưng vì đã có những bạn biết trước và tìm tới thầy

đăng ký,số lượng người tham gia cũng đã đủ nên thầy đề đến bây giờ mới thông báo...”

Nghe đến đây,những người biết mình không phải ở lại thì thở phào nhẹ nhõm,còn những người biết mình đang nằm trong diện tình nghi thì đánh rơi 1 nhịp thở khi nghe thầy giám thị xướng tên

“Sau đây là danh sách những em đã đăng ký: Em Huy,Mỹ Anh,Lan,Nhi,Hải,Quân lớp 11A,em Phúc,Phú,Hà lớp 11B,em...”

Lần lượt 70 cái tên hết sức quen thuộc được vinh dự vang trên loa

Khoé môi nó giật giật,gờ thì có thể giải thích được tại sao họ đứng đó chờ bằng được bọn nó về chỉ để hỏi tên rồi bỏ đi.Rồi cả cái chuyện hôm trước thầy tha cho chúng nó nữa.Hoá ra tất cả chuyện này đều do thầy cố ý làm,thầy đã răng lưới từ trước và chỉ chờ chúng nó nhảy vào rồi tóm 1 mẻ để phục vụ cho chuyến đi quái gở kia

Trước khi loa bị tắt,thầy Vỹ còn nói 1 câu rất nhỏ mà bọn nó phải lắng tai mới nghe được

“Sập bẫy rồi,nhóc à”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thur Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Đây Gọi Là Hạnh Phúc?

8H sáng chủ nhật

Trong khi hầu hết hs trong trường mặt mày hớn hơ xách cặp về thăm nhà thì ở 1 chỗ nào đó,đang có 70 con người mặt mày u sầu thiếu não,tay cầm điện thoại gọi báo ba mẹ“xuân này con không về”rồi theo thầy giám thị lên xe rồi khỏi trường.

Đứng trước dòng sông Hà rộng lớn mà cả đoàn như muốn xiêu tại chỗ bởi mùi hôi bốc lên nồng nặc.Xung quanh 2 bên sông toàn rác là rác,không những thế,ở giữa dòng cũng đầy vỏ chai,lọ nổi lêu bêu trên mặt nước.

HT lắc đầu cảm thán

-Dùng nước này tưới rau thì bảo sao khi ăn không bị ngộ độc

Nó đứng phía sau cũng lắc đầu nói với bọn bạn

-Lần sau ra chợ chắc tao phải mang theo cái kính lúp quá

-Đề làm gì?-5 cái mặt ngu ngơ nhìn nó

-Đề soi xem rau có nhiễm độc hay không,ngốc thế-nó cười hi hi

5 người nhìn nó ngán ngẩm,chẳng biết họ hay nó là người ngốc đây nữa.Nếu dùng kính lúp mà soi được rau có bị nhiễm độc hay không thì đã chẳng có ai bị ngộ độc.

Thầy Vỹ quan sát xung quanh rồi nói với HT

-Rác ở đây cũng khá nhiều,nếu chăm chỉ dọn thì chỉ cần 3 tiếng là xong

-Ừ,vậy thì bắt đầu thôi.Xong sớm nghỉ sớm,dù sao hôm nay cũng là ngày về thăm nhà mà lại bị chúng ta bắt đi lao động thể này cũng hơi tội cho bọn nhỏ-HT

Thầy Vỹ gật đầu,quay sang nhắc nhở đám học trò vài câu rồi bắt đầu phát đồ bảo hộ và dụng cụ lao động.

Cái áo phông phồng,cái quần thùng thình,cái mũ lùm xùm,khẩu tran 4 dây cùng với 1 đôi găng tay nhựa đã khiến cho những công tử,tiểu thư như chúng nó biến thành 1 bác lao công chính hiệu.

Bọn nó nhìn nhau cười sặc sụa,nó còn phấn khích tới nỗi lôi luôn điện thoại ra chụp ảnh cả bọn rồi đăng lên facebook với dòng trạng thái“1 ngày làm lao công” thu hút hàng trăm like

Cát điện thoại vào túi,nó cầm lấy cây vọt chạy ra bờ sông bắt đầu công việc vọt vỏ chai

- Việc này của con trai, con gái thì phải qua kia nhặt rác mới đúng chứ- Huy đi lại, ngồi xuống cạnh nó. Mấy cái việc đang chân đang tay vớt vỏ chai này phải để cho con trai làm mới đúng. Ai lại để 1 cô gái liễu yếu đào tơ như nó làm được, vừa mất hình tượng lại còn rất nguy hiểm nữa chứ

- Tớ thích vớt vỏ chai kia- Nó chẳng thèm quay sang nhìn Huy, mắt dán vào cái vỏ chai đang trôi trước mặt, tay cố vuron ra vớt cho bằng được

- Đừng vuron nữa, nguy hi...

- Á

Thấy nó sắp ngã, Huy bỏ dở câu nói vội vuron tay ra tóm lấy tay nó kéo trở lại. Nó bị kéo bất ngờ, không kịp phản ứng nên ngã đè lên người Huy, cây vọt cũng vì thế mà đập thẳng vào mặt cậu.

Mấy đứa nhặt rác xung quanh bắt gặp cảnh này thì ồ lên thích thú. Khung cảnh đang romantic vậy mà lại bị cây vọt kia phá mất tiêu, làm người nào đó vừa đau, vừa tức lại vừa tiếc rẻ.

Nó như hoá đá khi nằm đè lên người Huy. Chưa bao giờ nó tiếp xúc với cậu ở khoảng cách gần đến độ thịt chạm thịt như thế này. Tay chân nó bủn rủn, tim nó đập nhanh đến nỗi sắp nổ luôn rồi.

Chắc nó sẽ cứ nằm im bất động trên người Huy như vậy cho tới tối nếu như nó không nghe thấy giọng nói trêu chọc quen thuộc của Lan

- Nè, muốn nằm trên đó nữa thì phải vớt cái vọt đi chứ, mày làm người ta đau rồi kia

- O, hả tao.. tao

Nó giật mình, luống cuống ngồi dậy, nói năng lắp bắp như gà mắc thóc, tay thả vội cái vọt sang 1 bên

Hải đi tới đỡ Huy ngồi dậy, miệng không quên chọc ghẹo

- Sao rồi mày, đau không? mà quên, mày được gái xinh đè thì biết gì là đau

- Đau chứ, nhưng đau là vì bị vọt đè chứ không phải người đè, mày nhìn mặt tao này, in luôn hình cán vọt chứ chả chơi- câu nói nửa đùa nửa thật của Huy làm cả đám bật cười. Ngoại trừ nó, nó đang nhìn Huy, vừa ngại vừa áy náy

- Anh.. xin lỗi Huy

- Tớ biết cậu không có cố ý, không sao đâu, cái này tí nữa sẽ trở lại bình thường ý mà- Huy cười tươi, vỗ vai nó trấn an. Nhưng nó còn chưa kịp định thần thì đã bị thầy Võ dọa cho chết khiếp

- Mấy đứa tính đóng phim tình cảm ở đây đấy hả?- Thầy Võ đột nhiên xuất hiện, tay nhịp nhịp cây thước, khắp người toả ra hàn khí làm bọn nó lạnh sống lưng, không giám hó hê câu nào

Thầy Võ nhíu mày

- Còn không mau đi nhặt rác

- Dạ dạ

Cả bọn gật đầu cúi búi rồi bắt đầu giải tán, việc ai nấy làm trước khi thầy giám thị nổi giận.

Huy nhăn mặt, vội giành lấy cây vọt trước khi nó kịp chạm vào

- Cậu muốn xuống đó bơi làn nữa hả?

- O, nhưng.. tớ- nó ấp úng, nhất thời không biết nên nói gì. Nửa muốn giành lại cây vọt, nửa lại sợ bị như lúc nãy.

- Thôi, qua kia gom rác với tụi tao đi, đây là việc của bọn con trai mà- Nhi lôi nó sang chỗ vốn dĩ nó thuộc về

Thấy nó chịu an phận đi theo Nhi lên phía trên Huy cũng an lòng mà xuống dưới phụ đám bạn vớt vỏ chai

Nó vừa nhặt rác vừa thỉnh thoảng liếc trộm Huy, cậu đang hăng say vớt vỏ chai với Hải và Quân mà không hề hay biết có người đang nhìn trộm mình. Mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ chăm chỉ làm việc của Huy là nó lại đập chặt 1 nhịp tim, thật kì lạ

Nó bất giác lấy điện thoại, đăng 1 dòng trạng thái chỉ vồn vện 5 từ

“Đây gọi là hạnh phúc?”

Nhìn bề ngoài nó giống như 1 câu hỏi. Nhưng thực chất, nó lại là đáp án trong tim Mỹ Anh.

Chỉ sau 4 tiếng ngắn ngủi, dòng sông Hà ô nhiễm ngày nào nay đã trở thành dòng sông sạch nhất thành phố. Để làm được điều này, tất cả đã phải vất vả cặm cụi thu gom rác thải đến còng cả lưng.

Như thấy được sự cố gắng nỗ lực cả buổi sáng của đoàn, HT đã quyết định mời tất cả đi ăn nhà hàng để thay cho lời khen thưởng.

Giống như sắp chết đuối vớ được phao, bọn nó ôm nhau hò hét, bao nhiêu mệt mỏi trong cơ thể đều tan biến chỉ sau từ “ăn”. Kể ra thì HT cũng thật tâm lý, đang mệt mà được dẫn đi ăn cơm thì quả là không còn gì bằng.

Dù có giỏi tính toán đến đâu thì HT cũng không thể ngờ rằng “lời khen thưởng” của mình lại tốn nhiều tiền đến thế. Cứ tưởng rằng cả đoàn chỉ ăn hết 7 con số là cùng vậy nên HT đã dẫn mọi người tới nhà hàng đắt nhất nhì thành phố để ra oai. Nào ngờ vừa đi làm về mệt, số lượng thức ăn bọn nó ăn tăng gấp 2 ngày thường, đã vậy bọn nó lại còn chọn những món đắt nhất nhà hàng. Hại HT 1 phen cháy túi khi con số đã nhảy lên 1 số so với dự tính ban đầu.

Có thể nói, đây là lần đầu tiên mà cũng là lần cuối cùng HT dẫn mọi người đi ăn nhà hàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thur Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Quân Sư Quạt Mo

Sau khi chia tay với Ngũ Quỷ ở nhà hàng, nó vào siêu thị mua 1 số đồ ăn vặt rồi mới về nhà. Lúc đi qua hàng bánh kem, nó vô tình nhìn thấy loại bánh mà ba mẹ nó thích ăn nên nảy sinh ý định mua về làm quà đút lót, hồng mong ba mẹ bỏ qua vụ trốn trường vừa rồi của mình.

Vừa về tới nhà nó đã gọi ba mẹ ỉnh ỏi, nhưng đáp lại nó chỉ có tiếng của quản gia “ông bà chủ vừa đi công tác lúc sáng, phải 1 tháng nữa mới về”.

Nó hết nhìn quản gia rồi lại nhìn hộp bánh đang cầm trên tay không biết nên làm thế nào. Nếu là bánh kem loại khác thì nó sẽ vui vẻ mang lên phòng xử lý, nhưng đây lại là bánh kem socola-loại bánh mà nó ghét nhất trên đời. Lần trước ăn li kem socola Huy gọi, nó phải cố gắng lắm mới đưa được 2 muỗng vào miệng. Cái vị đắng ngắt lúc đó cho đến bây giờ nó vẫn còn nhớ như in.

- Cho bác này-nó dúi hộp bánh vào tay quản gia rồi ung dung đi lên phòng. Thế là giải quyết xong, đơn giản nhẹ nhàng lại không lãng phí, đúng như tiêu chí nó đặt ra.

Nó nằm ngửa xuống giường, tay cầm điện thoại lướt face. Dòng trạng thái lúc sáng nó đăng nhận được rất nhiều lời bình luận. Nhưng lời bình làm nó chú ý nhất là từ 1 nick vô cùng quen.

“Tiểu thư họ Trần: mày thích lão đại rồi hả?”

Nó hốt hoảng ngồi bật dậy, mắt nhìn chăm chăm vào lời bình của Lan. Sao cô biết hay vậy, chẳng lẽ nó thể hiện lộ liễu vậy sao?

Tự đọc lại dòng trạng thái 5 chữ của mình, nó mới chợt nhận ra, cái này không còn là lộ liễu bình thường nữa rồi mà phải gọi là quá lộ liễu mới đúng. Ai đọc dòng trạng thái này mà không biết nó đang yêu thì chắc chắn đầu óc người đó có vấn đề.

Nó khóc không thành tiếng. Tự cốc vào đầu mình mấy cái rồi nhanh chóng xóa đi trước khi để Huy đọc được nếu không nó ngại, chẳng giám nhìn mặt cậu nữa.

Máy báo có tin nhắn mới, là của Tiểu thư họ Trần.

“hè, có cần tao giúp mày bày cách cưa chàng không? nếu cần thì gửi địa chỉ nhà qua đây tí tao tới”

Nó nhăn mặt, nghĩ thầm “con này rảnh dữ” nhưng vẫn quyết định gửi địa chỉ nhà mình cho Lan.

Đúng 15p sau, Lan đã có mặt ở nhà nó, không chừng vậy cô còn lồi theo cả Nhi đi cùng.

Nó hất hàm.

- Chúng mày uống gì?

- Thôi khỏi, nhìn mặt mày tao hết muốn uống rồi.

Nó chép miệng, ngồi xuống đối diện Lan.

-Đỡ tồn nước

-Được rồi,bắt đầu nhé-Lan gõ gõ xuống mặt bàn-Đầu tiên mày hãy liệt kê hết sở thích,sở ghét cho bọn tao nghe xem nào

Nó xoa cằm

-Sở thích ý hả,nhiều lắm thôi bỏ qua đi.Còn sở ghét thì: ghét đi shopping,ghét ăn kem socola,ghét đi bơi.Hết rồi,có 3 cái thôi à

Nhi gật gù

-Mày chẳng bù cho tao,những thứ tao ghét có khi viết đầy 2 trang giấy chứ chẳng chơi

-Người ta dễ tính chứ ai như mày,cái gì cũng lôi ra ghét cho bằng sạch-Lan liếc đều Nhi rồi quay sang nó-Thế này thì không ổn rồi,mày phải học ăn kem socola đi

-Tại sao?

-Vì Huy rất có cảm tình với những cô gái thích ăn kem socola

Nó đơ tại chỗ,sao Huy lại có cảm tình với thứ kem quái dị đó chứ,nó vừa đắng,vừa ngăm,vừa nhão có gì ngon đâu.

Thấy nó mãi không có phản ứng gì,Lan sốt ruột đá vào chân nó

-Sao rồi,mày có làm được không?

-Á,con quý,học thì học,sợ gì-Nó nhăn mặt xoa chỗ chân bị Lan sút trúng.Mặc dù nó rất ghét loại kem đó nhưng vì Huy,nó nhất định sẽ nén đau thương mà ăn cho bằng được.Còn nếu như đau thương trong lòng nó quá lớn,không thể nén lại được thì...nó đành dày mặt đi năn nỉ Huy bỏ qua cái cảm tình vớ vẩn này vậy

-Tốt tốt-Lan vỗ tay tán thưởng tinh thần vì trai quên mình của nó

-Tiếp theo,mày cần thay đổi về phong cách ăn mặc,từ cá tính chuyển sang sexy,bởi vì Huy rất thích những cô nàng sexy-Nhi cười gian

-Lại còn thế nữa á-nó cười mà như khóc.Cura trai thôi,sao bắt nó thay đổi nhiều đến thế?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bước Đầu Chuẩn Bị

2h chiều

Lan dẫn nó tới quán làm tóc nổi tiếng trong thành phố,bắt nó phải thay đổi kiểu tóc nữ tính hiện tại,vì cô thấy nó chẳng phù hợp với phong cách sexy 1 tí nào

Trong khi nó được Lan dẫn đi làm tóc thì Nhi lại có 1 nhiệm vụ quan trọng khác cần phải làm.Đó là đi shopping mua cho nó vài bộ đồ thật sexy để mai nó mặc đi học.Con mắt thẩm mỹ của Nhi rất tốt nên việc này giao cho cô làm Lan cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Sau 4 tiếng ngồi im bất động,mặc cho mấy người kia muốn làm gì thì làm thì bây giờ nó đã có 1 mái tóc hoàn toàn mới.Thế chỗ cho mái tóc dài suôn mượt trước kia là 1 mái tóc xoắn 3 màu: đen,đỏ,hồng nhìn khá là mắc cười nhưng theo Lan,mái tóc này lại rất hợp với nó.

Vừa bước ra khỏi quán,đầu nó tự dưng đau nhức dữ dội làm nó mất thăng bằng ngã xuống đất.May sao đúng lúc Lan quay lại nên đỡ kịp.Nhìn sắc mặt nó tái nhợt,Lan hoảng quá la lên

-Mày bị sao thế

-Không sao,chắc tại tao ngồi trong đây lâu quá nên lúc đứng dậy có hơi choáng tí thôi-Nó lắc đầu

-Thật không? hay để tao đưa mày đi khám nhé

-Thôi thôi,bị choáng có tí xú mà cũng phải đi khám,mày rồi hơi quá đấy-Nó phẩy tay rồi ra đường bắt taxi về trường

Lan đi theo nó vào taxi nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không yên tâm.

Đó có thật chỉ là con chổng mặt bình thường?

Nó với Lan về ktx được 30p thì Nhi cũng về,tay xách 4 5 cái túi hộp màu đen,chắc là quần áo Nhi mua cho nó đây mà.

-Ừa,sao bọn mày về sớm thế?-Nhi ngạc nhiên. Thường thì 2 đứa này trốn đi chơi ít nhất cũng phải nửa đêm mới về.Hôm nay có cơ hội đi ra đi vô thì lại về sớm,báo sao cô không ngạc nhiên cho được.

-Thích thì về chứ sao,bộ mày giấu cái gì trong phòng sợ bị bọn tao phát hiện à?-Lan đặt đĩa táo mới gọt xuống bàn,nhìn Nhi chăm chăm làm cô nàng sơn gai ốc

-Bỏ ngay cái ánh mắt đó đi cho tao nhò-Nhi liếc Lan. Cô đặt túi đồ xuống bàn rồi ngồi xuống cạnh nó sầm soi-Kiểu này hợp với mày hơn đấy,Anh à

-Chẳng biết có hợp hay không mà tao thấy mình như khi tam sắc ấy-nó thở dài,tay nhét 1 miếng táo vào miệng nhai móm mém.Chẳng biết quyết định đi theo Lan lúc ban đầu là đúng hay sai đây nữa

-Mày đang huỷ hoại tác phẩm nghệ thuật của tao đấy con kia-Lan vừa lườm nó vừa kéo mấy túi đồ trên bàn về phía mình.Để cô xem thử cả buổi chiều Nhi mua được những gì nào

-Hờ,mày kiếm đâu ra cái áo mỏng teo này thế?-Lan giơ cái áo lên trước mặt mình nhìn thử“Trời ơi,nó xuyên thấu o.O”.Nếu cho nó mặc cái áo này thì đảm bảo“ngày mai em nổi nhất trường”cho xem

Nhi giật áo trên tay Lan,để lại vào túi rồi mang đi cất:

-Mày nên nhớ tao làm cổ vấn stylits đấy nhé.À quên,3 người kia mới về,họ rủ bọn mình đi chơi đấy,mau đi thay đồ đi.

Nó hớn hờ định chạy đi thay đồ thì bị Lan kéo ngược trở lại

-Mày không được đi

-Tại sao?

Lan thở dài đi xuống bếp mang 1 đồng kem socola lên bắt nó ăn

-Trước tiên mày phải tập ăn socola thì mai mới bắt đầu kế hoạch được chứ. Thế nên mày hãy ngoan ngoãn ở nhà ăn hết cái đồng này đi,tí nữa tao về kiểm tra đấy.

Nó tròn mắt nhìn đồng kem trên bàn,ít cũng phải 20 ly.Bắt nó ăn hết cái đồng này á? Mơ đi.

Chờ cho 2 người kia đi khỏi phòng,nó học theo ông già Noel mang đồng kem đi phân phát cho mỗi phòng 1 ly.Xong xuôi,nó vui vẻ trở về phòng mà quên mất rằng trước khi đi Lan có bảo lúc về sẽ kiểm tra.

Cũng may,tối đó mãi muộn 2 người kia mới về nên nó mới may mắn thoát nạn.Nếu để Lan biết được nó chẳng ăn ly nào thì chắc chắn cô nàng sẽ làm rừng beng lên cho xem.

Nó đang ngủ thì tự dưng thấy 1 bên má ươn ướt.Hàng lông mi bắt đầu động đậy rồi mở ra. Trước mắt nó là 1 con mèo trắng lông xù,2 mắt xanh lè mở to nhìn nó chăm chăm.

Nó hét lên trong sợ hãi,2 tay khua vội con mèo xuống đất.Con mèo đáp đất kêu“méo”như oán hận rồi chạy ra khỏi phòng,để lại đằng sau những tiếng cười man rợn.

Ý thức nhanh chóng quay trở về,nó chợt nhận ra 2 giọng cười này rất quen,hình như là...Nó nhếch mép cười,trong đầu bắt đầu hình thành kế hoạch trả đũa.

Nó nhẹ nhàng bước xuống giường,tay cầm theo chiếc đèn pin đi thẳng về phía phát ra giọng cười man rợn ấy

-Này,sao nó không có động tĩnh gì hết vậy?

-Ai biết,nhờ nó sợ quá ngất luôn rồi thì sao,tao lo lắm

-Bật điện mau lên

-Ừ,để tao tìm công tắc đã

Một bàn tay vỗ nhẹ lên vai người đang sầm sỡ bức tường

-Đừng có dục

-Ai dục?

-Mày chứ ai,vừa vỗ vai tao đấy thôi

-Khùng hả,ma vỗ vai mày thì có chứ tao vỗ vai mày làm gì

Nói xong câu này cả 2 tự dưng thấy lạnh sống lưng.Cảm giác giống như có ai đó đang nhìn họ chằm chằm từ phía sau vậy

Cả 2 không hện mà cùng quay về phía sau.Đập vào mắt họ là 1 khuôn mặt phát sáng,tóc tai rồi mũi,cái miệng trông rỗng,2 mắt mở to đang lăm lăm nhìn,bọn họ sợ quá hét ầm cả lên rồi ôm nhau ngồi khóc ngon lành

Tách

Bóng điện trong phòng được bật sáng giúp nó có thể dễ dàng nhìn thấy con mồi đáng thương của mình.

-Đã sợ thì đừng có đi dọa người khác-nó thở dài

Nhìn 2 đứa bạn ôm nhau khóc nó cũng cảm thấy mình hơi quá đáng,nhưng “không có lựa làm sao có khối”nếu không phải tại họ thì nó cũng đâu làm như vậy

Bị nó bắt quả tang,đã vậy lại còn bị nó chơi ngược trở lại làm cả 2 xấu hổ khóc còn to hơn lúc bị dọa

-Chúng mày im xem nào,oan ức lắm ý mà khóc-nó quát lớn.Khi thể hùng dũng như hổ đói vì mồi của nó làm 2 người kia im bật.Tuy họ chỉ mới chơi thân với nó được vài tháng nhưng ngần ấy thời gian cũng đủ để họ hiểu rõ tính khí dữ dằn của nó “thử đụng vào bà xem,bà cho mày chết”

Không khí đang ồn ào tự nhiên chuyển sang im lặng làm nó cảm thấy hơi khó chịu.

Đèn pin lên bàn,nó lên tiếng

-Chúng mày rảnh quá hay sao,nửa đêm nửa hôm không lo ngủ lại đi phá người ta thế hả

-Xí xí,tao không có phá,tao chỉ tìm cách gọi mày dậy thôi-Lan rút dè giải thích,mong rằng nó hiểu cô làm vậy là vì nó mà tha cho cô 1 lần

-Lần sau bỏ cái kiểu gọi này đi nhé,thêm lần nữa chắc tao lên tìm quá-nó thở hắt.Dùng mèo gọi người kiểu này chắc chỉ có mình 2 đứa bạn nó nghĩ ra.Cũng may người bị gọi là nó chứ nếu là người khác thì không biết 2 đứa này bị quy vào tội danh gì nữa.Khủng bố tinh thần người khác chẳng?

Nó nhìn đồng hồ rồi đi làm vệ sinh cá nhân.Lan với Nhi thấy nó tự động hợp tác thì cũng đi rửa mặt chứ cứ để cái mặt tem lem thế này khó coi chết đi được.

Xong xuôi,nó ngoan ngoãn ngồi vào bàn để 2 người kia bắt đầu công việc chuẩn bị cho kế hoạch cộc đi tìm trâu sấp tới của mình.

2 tiếng sau

Dưới bàn tay khéo léo,con mắt thẩm mỹ tuyệt đỉnh của Lan và Nhi,nó dường như đã biến thành 1 con người hoàn toàn khác.Từ khuôn mặt cho đến cách ăn mặc đều trở lên quyến rũ,ngọt ngào hơn rất nhiều.

Cái áo mỏng teo hôm qua tưởng chừng sẽ làm nó “Lố”nhưng qua con mắt tinh tường của 1 người làm cổ vắn stylists chuyên nghiệp,Nhi đã biến chiếc áo quyến rũ quá đà kia trở thành 1 chiếc áo đúng tuổi học sinh khi kết hợp thêm cho áo 1 tấm khăn choàng mỏng để làm tăng độ dày phía trước,còn phía sau được giữ nguyên để lộ ra body chuẩn của nó.Nhi còn chọn cho nó 1 chiếc váy đen ngắn cùng đôi giày đế cao để làm nổi bật lên đôi chân thon dài cũng như vóc dáng lý tưởng đáng mơ ước mà nó đang sở hữu

Nó lúc này so với nó 2 tiếng trước khác nhau 1 trời 1 vực.Khuôn mặt trang điểm đậm càng làm nó trở lên sắc sảo,cuốn hút đến nỗi nó tự nhìn mình trong gương mà còn bị mê hoặc,hắc hắc

Nó xoay 1 vòng trước gương,bắn khoăn

-Thế này liệu có ổn không?

-Nhà trường có cấm đầu mà lo-Lan phẩy tay

-Ý tao là tao làm thế có ổn không ấy,dù sao tao cũng là con gái,ai lại đi chủ động thế chứ

-Dù sao mày cũng là 1 tiểu thư cao quý,nhưng sao lại tự hạ thấp thế chứ.Con gái thời nay bạo dạn lắm,cứ gặp mẫu người lý tưởng là chủ động tấn công liền.Vậy nên,cái chuyện cộc đi tìm trâu bây giờ là việc hết sức bình thường rồi.Có gì đâu mà mày phải ngại.Với lại,tao thấy hình như Huy cũng có ý với

mày đấy.Mày chỉ cần cố gắng thêm tí nữa là được.

Nó gật đầu cười khỏ, chẳng biết Nhi đang cố vũ tinh thần cho nó hay đang chê bai nó “tụt hậu” đây nữa. Thật ra thì mấy cái vụ “cọc đi tìm trâu” nó cũng thấy nhiều rồi, tiêu biểu như nhỏ Uyên ấy, cũng chỉ vì mê trai mà bám theo thằng nhỏ sang đến tận Mỹ du học.

Thấy Uyên làm thì dễ chứ đến lượt nó, sao mà khó quá. Mặc dù nó không thuộc tuýp người nhút nhát, hay ngại. Nhưng chẳng hiểu sao lúc này nó lại thấy.. hơi sợ. Nếu được như Nhi nói thì tốt, còn nếu như Huy không thích nó mà nó lại chủ động đi tán tỉnh cậu thì chẳng phải là vô duyên lắm hay sao?

-Mày lại suy nghĩ lung tung nữa rồi-Lan cốc đầu nó cho nó tỉnh lại, chứ cứ để nó đứng đấy suy nghĩ thêm tí nữa chắc chắn nó sẽ bỏ cuộc cho xem

-Cầm cặp rồi lên lớp, còn 10p nữa thôi đấy-Nhi cúi cặp vào tay hai người rồi đẩy ra khỏi phòng để mình khoá cửa. Cô làm vậy chủ yếu là để nó phân tán suy nghĩ chứ có đi học muộn vài phút cũng chẳng sao

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Sự Quyến Rũ Bất Đắc Dĩ

Suốt quãng đường từ KTX tới phòng học bọn nó luôn trở thành tâm điểm bàn tán của các bà tám trong trường, đi đến đâu cũng thấy những ánh mắt mở to nhìn mình như người ngoài hành tinh khiến nó hơi mất tự nhiên. Nó tự hỏi trong lòng chẳng lẽ nó khác đến vậy sao?

Dừng lại trước cửa lớp, Lan quay sang nó cổ vũ:

-Hãy lấy hết dũng khí chín trâu mười voi của mày mà xông vào. Cố lên em

-Mày chỉ được cái nói nhảm là giỏi, hùng hục hùng hục xông vào để mà mất hết hình tượng àk?-Nhi liếc Lan khinh thường rồi quay sang chỉnh lại tóc cho nó

-Đây là tao nói thế, mày thật là-Lan nhăn mặt quay sang nó tố cáo-Mày thấy chưa, lúc nào nó cũng hoạnh tao là thế nào?

-Phải thế mới vui nhà vui cửa chứ-nó vỗ vai Lan an ủi-Thôi được rồi, bắt đầu nào-nó mỉm cười tự tin, đang định đi vào thì cánh tay phải bị ai đó níu lại rồi kéo đi 1 mạch, không kịp để nó ú ớ câu nào

Lan với Nhi vào trước nên không phát hiện ra nó bị kéo đi, vẫn hớn hờ chạy vào khoe với cả lớp:

-hello everybody. Hôm nay lớp mình sẽ có 1 bất ngờ nho nhỏ đấy. Chuẩn bị tinh thần trước đi

-Bất ngờ gì? Hay lại vấn đề hs mới?-Huy ngán ngẫm, mắt vẫn dán vào màn hình điện thoại không thèm nhìn cô bạn lấy 1 lần. Mỗi lần thấy cô bạn hớn hờ thế này thì chỉ có vấn đề hs mới mà thôi

-Ừa, lớp mình thêm người à?-Lan nhìn cậu bạn ngơ ngác

Lần này thì cả lớp đều nhìn cô với ánh mắt tròn xoe khó hiểu:

-Nếu không phải vấn đề này thì bà đang vui mừng cái gì?

-Xời, đừng đùa, tôi thiếu gì cái để mừng, không khéo khi thấy nó rồi ông còn mừng hơn tôi nữa kia-Lan nháy mắt với Huy, nở nụ cười rõ gian làm cậu bất giác rung mình

-Lặng nhắng quá, có gì nói luôn đi xem nào-Hải mắt kiên nhẫn, lên tiếng thúc giục

-rồi rồi đây, xin giới thiệu với cả lớp, hoa khôi khối 11, các bạn hãy cho cậu ấy 1 tràng pháo tay nào-Nhi hào hứng hô thật lớn, tay chỉ ra phía cửa lớp

"Bộp bộp bộp" cả lớp hào hứng vỗ tay thật lớn, mắt nhìn ra phía cửa nhưng đã 2p trôi qua vẫn chưa thấy bóng dáng nàng "hoa khôi" kia đâu cả.

Cả lớp khuôn mặt lập tức méo sẹo, dương đôi mắt ếch chĩa về phía Lan và Nhi như muốn hỏi "người đâu?"

Nhi gãi đầu ngượng nghịu nhìn Lan:

-Nó đâu rồi mày?

Đáp lại Nhi là cái nhún vai không biết khiến cả lớp chỉ ước được đập vài cái vào 2 khuôn mặt kia ngay và luôn vì cái tội giám bắt họ vỗ tay mừng không khí. Cũng may hs lớp khác không biết chứ không thì thật mất mặt tập thể 11A

~~~~~

-Này,cậu kéo tôi ra đây làm gì? Muốn tâm sự à?-nó xoa xoa cổ tay vừa bị kéo đi 1 cách thô bạo của mình,đôi mắt hiện rõ sự thích thú nhìn người trước mặt

-Giữa chúng ta đâu có gì để tâm sự

-Yes,tôi cũng nghĩ thế đấy,nhưng cậu kéo tôi ra đây làm gì?

"tùng tùng tùng" tiếng trống vào lớp vang lên,nó khẽ nhủ mày bắt mần.Vào lớp rồi mà cái người đứng trước mặt nó vẫn cứ đứng yên như phỗng,gióng như người kéo nó ra không liên quan đến mình vậy đấy. Điền thật mà

Mãi đến lúc nó định xoay người đi vào thì người kia mới chịu lên tiếng:

-Hôm nay chúng tôi có tiết thể dục,là tiết đầu,vậy nên...

Cô gái trước mặt bỏ dở câu nói,nó trầm tư suy nghĩ rồi "à" lên ra vẻ đã hiểu:

-À,tôi hiểu rồi,ok tôi chấp nhận,nhưng cậu cũng chơi bản quá đấy,sao không báo tôi trước để tôi còn chuẩn bị chứ,Nhã?-nó vui vẻ chấp nhận nhưng vẫn không quên trách móc vài câu

~~~~~

Đã vào lớp được 15p mà vẫn chưa thấy nó xuất hiện khiến cả lũ đâm ra lo lắng,sợ nó bị bắt cóc.Dù sao thì nó cũng là tiểu thư của 1 gia tộc giàu có nên trường hợp này cũng rất dễ xảy ra

-Chẳng phải mấy bà bảo Anh Anh đi vệ sinh sao? Sao đến giờ này còn chưa thấy về?-Huy hết nhìn sang chỗ trống bên cạnh lại quay xuống nhìn bàn bên dưới,trong lòng lo lắng không thôi

-Thấy nó biến mất nên tôi bảo vậy chứ có biết nó bỏ đi đâu đâu-Ở phía dưới tâm trạng Lan cũng đang như ngồi trên đồng lửa

-Con nhỏ này thật biết cách làm người ta lo lắng mà-Nhi cầm điện thoại trên tay không ngừng ấn số gọi cho nó nhưng không thấy ai nghe máy. Trong lòng hiện lên nỗi lo mà chỉ có cô với Lan mới hiểu.

"nó mặc áo mỏng,váy ngắn như vậy nhờ gặp phải dê xồm thì sao?... OMG". Nhi lắc đầu nguầy nguậy cố xua đi cái ý nghĩ vừa rồi

Hải ngồi bên cạnh thấy thế liền gõ đầu cô bạn cái cốp:

-Điên rồi à?

-Ừ-Nhi trả lời ỉu xìu.Cô sắp điên tới nơi rồi.

-Hay bọn mình trốn ra ngoài tìm đi,nhìn mặt chúng mày hết hứng muốn học rồi-Quần thờ dài đưa ra ý kiến

-Ok

Huy quay sang dặn dò Bảo vài câu rồi cùng 4 người kia luồn qua cửa sau trốn đi tìm nó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 20/1

Sân thể dục trường YH school rộn rã hơn bao giờ hết,bởi vì ở nơi đây sắp diễn ra trận đấu bóng rổ solo giữa 2 cô gái vàng của trường,1 bên là "năng lượng sống" của đội bóng rổ nữ trong trường,còn 1 bên là hoa khôi khối 11 mới chuyển vào trường vài tháng trước.

Vì đang trong tiết 1 nên chỉ có vài lớp học thể dục gần đấy ham vui tới xem,còn những hs khác thì không biết tí gì về trận đấu sắp diễn ra.Tuy vậy,số hs này cũng đã đứng trật cả sân mất rồi.

Nhã đứng trước mặt nó,tay đập nhẹ quả bóng xuống sân nhà,nhìn nó đầy khinh thường. Có thể nói,điều khiến cô tự tin nhất chính là khả năng chơi bóng

rở của mình. Cô không tin, lần này cô lại không thể hạ được nó.

Đáp lại Nhã là cái nhún vai bất cần của nó rồi xoay người bỏ đi cùng thầy thể dục, tiến thẳng về phía phòng tập riêng của đội bóng rổ.

Cái thái độ của nó làm Nhã phát tức nhưng cũng không làm gì được, chỉ biết ngậm ngùi cùng đám người kia bước đi theo phía sau.

~~~~~

Đến nơi, nó với Nhã lập tức đi thay quần áo. Dù sao Nhã cũng là thành viên của đội bóng rổ nên trong phòng tập lúc nào cũng sẵn đồ để thay, còn nó thì không biết trước, lại chẳng phải thành viên của đội bóng nên không có đồ chuyên dụng như Nhã, đã vậy nhà trường còn ra lệnh cấm hs trao đổi đồng phục thể dục nên nó cũng chẳng mượn được của ai. Cũng may lúc sáng trước khi ra khỏi phòng nó đã nhanh tay lấy thêm chiếc quần short chứ nếu không, chắc nó mặc váy chơi bóng quá.

Vừa bước ra khỏi phòng thay đồ, nó liền nhận được sự chào đón nhiệt tình bằng 1 tràng "Ồ" dài của đám nam sinh có mặt tại phòng tập, vì phong cách thi đấu của nó quá ư là...sexy.

Nhã nhún mày khó chịu, nó đang tính lôi kéo hết đám nam sinh sang phe của mình chắc?

- Tao chưa thấy ai mặc áo sômi trắng, quần short đi chơi bóng rổ như mày cả?

Nó đề đôi mày sang 1 bên, còn mình thì đi chân đất đến trước mặt Nhã

- Cái này đâu thể trách tôi được, tại cậu không chịu báo trước đấy chứ.

- Cũng đúng- Nhã suy nghĩ gì đó rồi gật đầu- Sẵn sàng chưa?

- Ok

- Vậy thì bắt đầu, nói trước, tao không nhường mày đâu đấy.

Nó gật đầu, trong lòng tự bảo có ai cần cô nhường đâu?

"tuyệt" nhận được tín hiệu sẵn sàng, thầy thể dục liền thổi còi cho trận đấu bắt đầu. Quả bóng đang cầm trên tay được thầy tung lên cao. Nó với Nhã thấy thể liền bật lên tranh bóng, nhưng Nhã đã nhanh hơn nó 1 chút, quả bóng đã nằm gọn trong tay cô.

- Nhanh đấy- Nói thật thì Nhã cũng rất ngạc nhiên về tốc độ tranh bóng vừa rồi của nó. Chỉ cần chậm thêm 1 chút nữa thôi là cô mất bóng rồi.

- Quá khen- nó trả lời khách sáo rồi bắt đầu xông đến giành bóng.

Nhã lập tức đá khuôn mặt nhăn nhó vào 1 góc, ra sức canh bóng. Cứ mỗi lần nó xông đến là cô lại dùng động tác giả luồn qua ống chân, dẫn bóng về phía sân nó. Nó cũng nhanh chóng nhận ra liền chạy về chặn phía trước giành bóng. Bị tấn công bất ngờ, Nhã đã đẩy bóng bay về phía nó, vậy là bóng lại rơi vào tay nó 1 cách ngon ơ. Nhưng nó còn chưa kịp truyền bóng đi thì đã bị Nhã cướp lại. Cô nở 1 nụ cười đều rồi chạy nhanh lại vạch ném bóng 3 điểm, ngắm thẳng khung rổ và ném...

Bộp.

Túytt

-Aaaa...-Bóng chui vào rổ và đáp đất trong tiếng hò reo ăn mừng bàn thắng của những người có mặt.

Bàn thắng đầu tiên đã được mở, tỉ số hiện giờ đang là 3-0 nghiêng về phía Nhã-ngôi sao bóng rổ nữ của trường.

Nhã mỉm cười quay sang nó:

- Đây mới chỉ là khởi đầu.

Nó không nói gì, trở lại vị trí cũ để chuẩn bị cho đợt giao bóng thứ 2.

"Đúng, đây mới chỉ là khởi đầu".

Túýt

Tiếng còi 1 lần nữa lại vang lên.

Ngón tay trỏ của Nhã đã chạm được vào bóng, nhưng không, lần này nó đã nhanh hơn Nhã, quả bóng đã thuộc về nó.

Trước pha cướp bóng ngoại mục vừa rồi, cả căn phòng bị tiếng hét của đám hs có mặt gần như muốn nổ tung đến nơi. Từ trước tới nay, người cướp được bóng của Nhã chỉ có duy nhất 1 người, đó là cậu bạn siêu sao bóng rổ trường bên, nó- chính là người thứ 2 làm được điều kì diệu này.

Có vẻ như Nhã cũng hơi sốc về điều này nên đã để nó ghi điểm ở vạch 3 điểm vào rổ của mình 1 cánh hết sức nhẹ nhàng.

Tỉ số đã được cân bằng: 3-3

Nhã mỉm cười thích thú, xem ra trận đấu càng ngày càng đến hồi gay cấn rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 20/2

Tuyết

Trận đấu lại được tiếp tục, lần này thì Nhã không còn tí gì gọi là khinh địch nữa, thay vào đó, cô đang dốc hết sức vào những quả ném bóng 3 điểm. Mỗi lần ném là 1 lần bảng tính điểm thay đổi, số điểm của Nhã đang không ngừng tăng lên, bỏ xa nó tới 38 điểm.

Không khí đang dần chìm vào im lặng vì cứ ngỡ phần thắng sẽ 1 lần nữa thuộc về Nhã, nhưng ngay sau đó, cả căn phòng như vỡ oà trước sự tấn công ô ạt của nó bên phía sân Nhã, những trái bóng không ngừng rơi vào rổ trước con mắt ngỡ ngàng của tất cả người chứng kiến, mặc cho sự nỗ lực cản phá bóng của Nhã, trái bóng vẫn ung dung rơi vào rổ.

Khoảng cách bây giờ chỉ còn là 3 quả. Một sự rút ngắn nhanh đến ngoạn mục.

Nó nhìn Nhã đang đứng ngây người, giờ 2 ngón tay tạo thành hình chữ V chiến thắng:

- Giờ mới chính thức bắt đầu nè.

Nhã sực tỉnh, đáp trả lại cái nhìn của nó là 1 tràng cười thoải mái:

- Đùng giờ mới bắt đầu!

Chờ cho 2 bên vào vị trí, thầy giáo lập tức thổi còi cho bắt đầu trận đấu, nhìn mặt thầy hào hứng như kiểu mình đang là thí sinh ấy.

Càng gần đến phút cuối, trận đấu càng trở nên gay cấn bội phần khi cả nó và Nhã đều không ai chịu nhường ai, người này vừa ghi điểm người kia cũng vội vã đáp trả thành ra số điểm cách biệt cũng mãi chỉ là 3 điểm.

Khi thầy giáo nhắc nhở còn 5p cuối, trận đấu trở nên sôi nổi hẳn. Nó liên tiếp đưa ra những cú cướp bóng nhanh đến hoa cả mắt, ấy thế mà Nhã vẫn giữ được bóng trong tay, tiến thẳng về phía rổ bóng chỗ nó mà ném. Bóng vừa rời khỏi tay Nhã, còn chưa kịp bay đã bị nó lao tới cướp mất.

-Ồ....

Chẳng biết khán giả phía dưới nhìn thấy gì mà đồng loạt ồ lên ra vẻ thích thú lắm. Trên sân bóng, 1 cái khăn quàng cổ vải voan trắng đang từ từ, từ từ rơi xuống đất. Nó vẫn chẳng biết gì, vẫn say sưa đấu bóng cùng Nhã, còn Nhã thì vừa đấu với nó vừa cố nín cười làm sao nhăng trận đấu.

- Đẹp, đẹp

Câu nói ngớ ngẩn của Nhã làm nó phát bực, dồn hết sức vào tay để ném phát bóng 3 điểm.

Bộp

Tuyết

Tùng tùng tùng...

-Ồ...

Lại 1 tràng ồ nữa vang lên đến chói tai.

Họ ồ vì tiếng trống kết thúc trận đấu vang lên thật đúng lúc.

Họ ồ vì tỉ số đã được san bằng 75-75.

Và họ ồ vì cú ném bóng cuối đẹp đến... mê người, chẹp.

Trận bóng vừa kết thúc,nó liền bị mấy nam sinh vây quanh trật trội đến khó chịu. Đang tính tìm cách đuối khéo mấy người này ra chỗ khác thì nó đã bị ai đó trong đám đông lôi ra góc sân.

-Nhìn cậu kia,hăng say tới nổi...để vậy mà cũng chơi tiếp được nữa. Cậu không sợ đám nam sinh trường mình làm loạn à?

Người kéo nó ra ngoài là Huy,cậu nhẹ nhàng quàng khăn voan trắng qua cổ nó,nhỏ giọng trách móc.

Nó ngây người nhìn Huy,tại sao cậu lại có mặt ở đây? Mà khoan,cậu ấy vừa nói gì ý nhỉ? Đề...để vậy??? OMG!!! Nó giật nảy,giờ thì nó đã hiểu nguyên nhân tại sao mấy đứa kia lại cư xử kì quặc như vậy rồi.

Nhìn mấy tên kia xem,họ vẫn còn đang nhìn nó chằm chằm kia. Ôi trời,thật là 1 sự quyến rũ bất đắc dĩ mà,người nó muốn quyến rũ đâu phải bọn họ.

-Nhìn cung ngon lắm đấy-gọng nói đậm chất dụ tình vang lên bên tai làm nó rùng mình,quay sang thì thấy Lan đang cười ha hả như ma nhập,đằng sau Lan còn có cả 3 tên còn lại trong nhóm nữa.

-Mấy người đến lúc nào thế?

-Sau trận đấu 5p,mà phải công nhận nha,bà chơi hay thấy mò,thế mà cứ đấu-Quân tặc lười,tự dưng cảm thấy bản thân thật may mắn khi được xem trực tiếp trận đấu có 1 không 2 này. Tuy cậu có không ưa nhỏ Nhã thật nhưng vẫn phải thừa nhận khả năng chơi bóng rổ suất sắc của nhỏ. Quả là 1 nhân tài hiếm có.

-Nhưng sao biết mà đến?-nó vẫn còn thắc mắc

-Trốn tiết thì biết chứ sao.

Giọng nói này...nếu bọn nó không nhầm thì chính là thầy Vỹ.

Và chuyện gì đến cũng phải đến,5 đứa kia bị thầy Vỹ lôi lên phòng giám thị không thương tiếc. Còn nó do được thầy thể dục xin hộ nên may mắn thoát nạn.

Mấy đứa kia tuy bị thầy giám thị lôi đi mà miệng vẫn cứ la ý ới bất chấp cả hình tượng,đã thế Huy còn bá đạo lôi cả nó theo,cậu còn thì thầm bên tai nó 1 câu làm nó nhột gần chết: "Cậu xinh lắm đó,nhưng Huy vẫn thích Anh Anh của ngày trước hơn"

Huy nói thế có nghĩa là cậu không thích sự thay đổi này của nó,và điều đó cũng có nghĩa 2 tên quân sư quạu mo của nó...chẳng biết gì về sở thích của Huy cả.

-Huy nè,cậu...thích con gái ăn kem socola lắm hả?

-Ai nói? Có đâu?

Thật sự thì...1 chút lòng tin cuối cùng của nó vào 2 cái tên quân sư quạu mo kia cũng đã tan thành mây khói mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Tiết Lộ

Đoạn video quay lại trận đấu bóng rổ giữa nó và Nhã chỉ sau 5p đã được đăng tải tràn lan trên các diễn đàn,làm cho tên tuổi của nó vốn đã nổi nay còn nổi hơn,đi đến đâu cũng có người chỉ trỏ bàn tán làm nó mất cả tự nhiên.

Lại nói đến vụ này,sau khi 5 người kia bị thầy Vỹ túm cổ vì tội trốn tiết thì nó cũng bị thầy giáo dạy thể dục kéo ra lanco nói chuyện. Và giữa họ,ngoài vấn đề liên quan đến bóng rổ thì đâu còn chuyện gì để nói.

Thầy giáo ra sức thuyết phục nó gia nhập vào đội bóng rổ nữ của trường,còn nó thì lại tìm đủ mọi cách để từ chối,không phải vì nó ghét Nhã nên từ chối,mà là vì nó chẳng thiết tha gì mấy môn thể thao này cả,nó chỉ tập khi cảm thấy mình béo mà thôi :3 và lại,mục đích lúc này của nó là Huy mà!!!

~~~~~

Trong khi cả nhóm đang phải cật lực lau chùi bàn ghế trong phòng giám thị thì nó-nguyên nhân sâu xa gây nên việc này lại ung dung ngồi kia uống trà,đánh cờ cùng thầy Vỹ.

-Thật bất công mà-Nhi vừa lau ghế vừa liếc nó lau bâu.

-Đúng,nó là nguyên nhân mà lại bắt bọn mình làm hậu quả à? -Lan gạt đầu.

-Thôi nào mấy bà, chịu khó lau thêm tí nữa là xong, với lại cũng tại bọn mình ham chơi, thích ở lại xem nên mới bị phát hiện đó chứ- Huy chen vào bênh nó, cứ nghĩ tới trận bóng là cậu lại cảm thấy ngứa ngáy chân tay, nhất là mấy phút cuối trận. Nếu lúc đấy trống mà không đánh thì cậu cũng không đảm bảo mình sẽ không xông vào lôi nó ra đâu. Thật là... Con quỷ nhỏ này, chắc cậu phải mang nó về nhà thì mới an tâm.

-Chưa gì đã bênh người ta rồi, thích ẻm hả? -Hải vỗ vai cậu bạn, ánh mắt lộ rõ tia châm chọc.

-Ừ

Tiếng "ừ" nhẹ nhàng phát ra từ miệng Huy làm cả bọn choáng váng, Quân đang lau chén xem tí nữa là cậu cho nó thăng thiên.

-Ôi, lão đại- Lan, Nhi nhìn Huy chăm chăm như người ngoài hành tinh, có ai lại nghĩ cậu thừa nhận nhanh đến vậy đâu?

Khác với khuôn mặt "không thể tin nổi" của bọn bạn, Huy vẫn nhẹ nhàng lau tủ kính, cậu nghĩ thứ này không nên để bọn kia động vào lúc này vẫn hơn, nhờ họ lỡ tay làm vỡ thì khổ. Tuy vậy, tay thì lau tủ kính nhưng mắt Huy lại luôn nhìn về phía cô gái bé nhỏ đang vỗ tay đôm đốp mừng chiến thắng, cậu khẽ nở nụ cười.

-Cô giáo dạy rồi, không nên lừa dối cảm xúc.

-Thôi được, nề tình chúng ta là bạn bè tui sẽ tiết lộ cho ông biết 1 bí mật- Lan giọng thần bí khiến cả bọn đâm ra tò mò.

-Bí mật gì?

-Thực ra thì....

Nghe xong Hải với Quân à lên rõ to, ngay lập tức, 2 cậu bạn bị 2 cô nàng kia xông tới bịt miệng rồi lườm xém cháy áo

-Muốn chết à? Nó có vỗ đấy nhé- Nhi đánh mắt sang phía nó, ý bảo "nó mà biết là bọn mình chết chắc"

Hải, Quân hiểu ý nên gạt đầu, lúc này 2 người kia mới chịu bỏ ra.

Còn Huy, sau khi nghe xong thì vừa tức vừa buồn cười. Tức vì 2 nhỏ kia giám lừa nó. Buồn cười vì quỷ nhỏ của cậu ngây thơ quá, bị 2 đứa kia xỏ mũi xách đi mà vẫn không biết gì. Và hơn hết là cậu đang vui, vui vì biết nó cũng có tình cảm với mình, vui vì sự thay đổi kia là vì cậu.

-2 bà cũng chơi ác quá đấy, ai lại đi lấy thứ người ta ghét úp lên người họ bao giờ- Tuy vậy thì Huy cũng không thích cách này của họ cho lắm. Bởi nó làm quỷ nhỏ của cậu khó chịu.

-Gớm, được người ta chủ động theo đuổi thích bỏ xù- Quân thấy ghen tị với tên này rồi đấy.

Huy không nói gì, chỉ cười cười rồi lại tiếp tục công việc.

-Thế mà tính bao giờ tỉnh tò? Đừng nói là chờ người ta tỏ tình trước đấy nha- Hải giả bộ hốt hoảng, níu lấy tay áo làm Huy muốn không quan tâm cũng không được.

-Tất nhiên là không, tao xem lịch rồi, còn 4 ngày nữa là tới valentine- Huy gõ đầu cậu bạn, trong đầu đã lên sẵn kế hoạch.

-Á chà, thằng này được, có việc gì cần bọn tao giúp thì cứ nói

-Giúp cái gì ý?

-A..ma

Nó thỉnh thoảng xuất hiện sau lưng làm cả đám giật mình tưởng ma, quay sang thì thấy khuôn mặt nguy hiểm của nó làm cả bọn còn sợ hơn, nó nghe được những gì rồi?

-Mày lại đây cơ nào thế? Với lại, mày nghe được gì chưa? -Lan run giọng, nó mà nghe được là chết cô đấy.

-Vừa xong, mấy người có chuyện gì đầu tui à?- nhìn cái mặt nó đơ đơ thế này chắc là chưa nghe thấy gì.

Cả bọn thầm thở phào nhẹ nhõm.

-Không có, mà cậu không đánh cờ với thầy nữa hả? Ủa thầy đâu rồi? -Huy ngoác quanh căn phòng tìm kiếm nhưng không thấy.

-Thầy vừa ra ngoài rồi, thầy bảo mấy cậu được tha rồi đấy, về phòng thôi- Nó cười tươi, đẩy mấy tảng thịt này ra ngoài rồi khép cửa lại cho thầy.

~~~~~

Chương 24: Dấu Hiệu

Tối hôm đó, chẳng hiểu sao đầu nó tự dưng đau nhức dữ dội, Lan và Nhi lại không có trong phòng nên nó đành phải tự mình mò xuống phòng y tế xin thuốc. Lúc quay về thì nó bắt gặp Nhã đang thấp thò thấp thụt ở cửa phòng, nó tò mò đi đến vỗ vai cô bạn:

- Tính ăn trộm ăn cắp gì mà đứng đây?

Nhã giật mình, quay lại lườm nó:

- Phòng tao tại sao tao phải ăn cắp?

Nó nhăn mặt, mới hôm qua còn thấy nhỏ ở phòng 28 thế mà hôm nay đã nhảy sang phòng 26 rồi. Nhỏ này rồi thật.

- Thế sao không mở cửa mà vào?

- Có chia khoá đâu mà mở- Nhã hậm hực trả lời cộc lốc.

- Vậy thì đứng đấy- nó nói như có như không, rồi ung dung vòng qua người Nhã sang căn phòng số 25 bên cạnh.

Đóng cửa phòng lại, nó thả người xuống chiếc giường êm ái, cơn đau đầu cũng đã qua đi, giờ chỉ còn hơi nhức tí thôi. Không biết 2 đứa kia có việc gì mà mới ăn cơm tối xong, nó còn chưa kịp nói câu nào về vụ của Huy thì chúng nó đã chuồn mất dạng, để nó ở lại 1 mình thế này đây. Chán muốn chết đi được.

~~~~~

- Ấu mai gót nhà nó, có phòng mà không ở tự dưng lại chạy sang phòng bên này là sao? Nhìn cái mặt đã khònh ư nổi rồi- tiếng Lan tức giận vang lên bên tai, rồi cả tiếng Nhi đang cố gắng giảm bớt nhiệt độ trong phòng nữa.

- Nói be bé cái mồm thôi mày, Anh Anh nó đang ngủ đấy. Vả lại nhỏ Nhã chỉ đổi sang phòng bên cạnh buổi tối nay thôi, mai nó có ở đấy nữa đâu mà mày câu lăm gì cho mệt.

- Vẫn biết thế nhưng vẫn thấy ghét, sáng mai tao phải sang dần cho con nhỏ phòng bên 1 trăn mới được, cho can cái tội giám đốc phòng cho nhỏ ta- trong lòng tuy vẫn còn cằn cỗi nhưng Lan cũng phải hạ thấp giọng vì sợ làm nó thức giấc.

- Điền vừa thôi má, phòng nó nó đổi, mày có quyền gì mà cấm?

- Cũng đúng à thế lúc này lão Huy nói gì với bọn mày thế? Cơ đấy tao có điện thoại nên không nghe.

- Thì lão dặn bọn mình phải chuẩn bị...

Mặc dù nó rất muốn nghe nốt phần sau của cuộc nói chuyện, xem thử Huy nói gì với 2 người họ, nhưng đôi tai nó cứ ù đi, chẳng nghe thấy gì cả, và nó chính thức trôi dạt vào giấc mộng.

~~~~~

Lúc nó tỉnh dậy đã là 4h sáng, vẫn còn quá sớm nên nó tính ngủ lại nhưng không thể nào chợp mắt được. Nằm trên giường lăn qua lăn lại hơn 30p rồi nó quyết định phá lệ đi tập thể dục buổi sáng.

Nó mặc thêm chiếc áo khoác mỏng, đeo thêm đôi dây thể thao, nhẹ nhàng mở cửa phòng và chạy xuống dưới sân.

Thời tiết buổi sớm vẫn còn khá lạnh nên cũng chẳng có mấy người đi tập thể dục, có chăng cũng chỉ là mấy người thừa cân đi tập mong cải thiện con số. Riêng chỉ có nó là đi tập thể dục vì mất ngủ mà thôi.

Trong khi những người khác đang chạy hùng hục mấy vòng sân thì nó lại chạy như đi bộ, miệng lầm nhảm đếm từng bước chân của mình như 1 đứa ngơ ngẩn.

-...96 97 98 99, chắc số đẹp, 100 á

Do nó mãi cắm đầu vào đếm bước chân mà không hề biết rằng, có nguyên 1 bức tường thịt đứng trước mặt, và thế là cú thể mà đâm thoi.

- Cậu chăm chỉ tập thể dục nhỉ?

Giọng nói nhẹ nhàng của Huy vang lên bên tai làm nó giật mình, ngược mặt lên thì thấy cậu đang nhìn mình, khuôn mặt tuấn tú vương đầy mồ hôi, ở cổ còn quàng 1 cái khăn mặt trắng để lau mồ hôi.

- À tại tớ mệt ngủ nên xuống đi bộ thôi-đúng vậy, là đi bộ, chứ nếu bảo chạy bộ thì mệt chết- Cậu cũng đi tập thể dục à?

-Ừ, ngày nào tớ cũng tập. Bọn mình qua kia nghỉ tí nha?- dưới ánh nắng ban mai, Huy nở nụ cười thật tươi làm nó bất giác đỏ mặt, ngại ngùng gật đầu đi theo Huy lại chỗ ghế đá.

Huy bật nắp lon nước mới mua rồi đưa cho nó:

- Cậu uống đi cho đỡ mệt.

Nó nhận lấy lon nước, trong lòng thầm nghĩ mình có chạy gì đâu mà mệt, người mệt là cậu kia kìa.

Nó đặt lon nước xuống ghế đá, với tay lấy cái khăn trên cổ Huy rồi nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cậu, giọng nói ân cần như người vợ đang chăm sóc chồng.

- Cậu mới là người mệt đấy, xem kìa, trên trán toàn mồ hôi thôi này.

Huy không nói gì, cậu khẽ nhắm hờ mắt để hưởng thụ cảm giác được người mình yêu chăm sóc, cảm giác rất tuyệt nha. Trong lòng cậu trở nên ấm áp lạ thường với cái suy nghĩ: Sau này, khi cưới nó về, ngày nào cũng được nó chăm sóc tận tình thế này thì quả là không còn gì bằng :*

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Phá Phách* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Sự Trả Thù Đáng Yêu

Nó trở về phòng lúc 6h, vừa bước vào nó đã bắt tay vào việc chuẩn bị đồ ăn sáng cho cả bọn, vừa làm vừa hát véo von. Lúc Lan tỉnh dậy thấy cảnh này còn tưởng nó bị ma nhập, vội chạy đến sờ trán nó thì bị nó hất tay, lờm cho xem cháy áo:

- Tao BÌNH THƯỜNG.

-Ồ ờ..-Lan gật đầu như giả vờ, da gà da vịt nổi hết cả lên. Bình thường thì bình thường, cần gì phải làm gớm thế chứ.

Nó gấp quả trứng ốp la ra đĩa, xịt thêm tí nước tương lên bề mặt trứng rồi bê ra bàn ăn, quay sang bảo Lan đi làm vệ sinh cá nhân tiện thể gọi cả Nhi dậy ăn sáng, còn mình thì bê nốt đĩa bánh mì vừa nướng thơm phức ra bàn.

Suốt bữa ăn, nó cứ như người ngoài hành tinh, vừa ăn vừa cười như... thần kinh :3, ăn xong nó còn xung phong đi rửa bát làm 2 người kia mặt cứ thộn ra, nhìn nhau như muốn hỏi "nó bị gì ấy nhỉ?"

~~~~

Vừa vào đến lớp, Lan và Nhi đã sà vào hộp hội cùng 3 người kia, thông báo ngay tình trạng bất thường của nó sáng nay cho cả bọn biết. Tưởng đâu Huy sẽ lo sốt vó mà nghĩ cách tìm ra nguyên nhân, ai ngờ cậu lại tỏ ra dửng dưng, lại còn cười làm bọn họ muốn không nghi ngờ cũng không được. Thực ra sáng nay, giữa 2 người họ đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ nguyên nhân lại chính là Huy?

Nó bước vào lớp, chào cả bọn rồi ngồi xuống vị trí quen thuộc bên cạnh Huy, đôi mắt khẽ liếc mấy người ngồi phía sau:

- Nói gì nói tiếp đi chứ, sao thấy tui vào lại im phăng phắc thế này?

4 người chột dạ, nhìn nó cười trừ.

- Tại hết truyện rồi ý mà, hi

~~~~

Buổi chiều hôm nay lớp nó không có tiết nên được nghỉ. Lan thấy thế liền hẹn trước với mấy đứa bên lớp C đi shopping xả stress, nhưng đến phút cuối lại phải hủy đề cùng Nhi ngồi cả buổi chiều nhìn nó thay đồ, nhiều đến nỗi cả 2 muốn loạn cả mắt. Ngày thường không thấy nó trưng diện tưởng đâu nó không thích, nào ngờ chỉ là chưa đến lúc mà thôi.

Giờ thì cô đã biết nguyên nhân sáng nay nó bị làm sao rồi, hoá ra là được chàng rủ đi chơi nên vui quá hoá rồ ý mà. Chắc.

Bên này thì nó, bên kia thì Huy. Hải, Quân cũng đang sống dở chết dở vì cậu, cứ thay hết bộ này tới bộ khác rồi bắt bọn họ nhận xét, khen đẹp thì cậu lại bảo xấu, còn khen xấu thì cậu lại bảo đẹp, nhưng lúc bảo cậu chọn bộ đấy thì lại chê. Nói thật chứ, 2 người còn thấy Huy khó tính hơn cả lũ con gái.

4h chiều.

Cuối cùng thì nó cũng chọn được cho mình 1 bộ đồ ưng ý. Nhìn lại mình trong gương lần cuối, lòng mày nó hơi nhúu lại:

-Thế này đã ổn thật chưa?

Lan với Nhi vừa ngả lưng ra ghế thờ phào nhẹ nhõm thì lại giật thót người trước câu hỏi của nó. Bọn họ lập tức xua tay lia lịa:

-Ổn, ổn, quá ổn rồi. Không cần phải thay nữa đâu. "và lần sau nếu 2 người có đi chơi thì nhớ báo trước cho bọn tôi 1 tiếng để còn biết đường mà trốn"

Nó bật cười, vuốt lại mái tóc tam sắc của mình, nhìn về mặt bờ phờ của 2 đứa bạn mà thấy mát lòng, cho chừa cái tội giám lừa nó này.

-Thôi được, tạm chấp nhận vậy. Thôi tao đi nha!

Nó vói lấy túi xách trên ghế rồi bỏ ra ngoài, 2 người kia còn chưa kịp thờ phào thì lại thấy cái đầu nó thò vào:- À quên, chúc 2 nàng 1 buổi chiều tốt lành nhé, và từ nay chừa cái trò chơi đùa người khác đi, không có ngày tao giết.

Khoé môi bọn họ giật giật không nói lên lời, mà đúng hơn là không biết nên nói gì.

~~~~

Nó lén lút chuồn ra cổng sau, ra đến nơi đã thấy Huy đứng đấy từ bao giờ. Huy hẹn nó 4h15, nó đã đi sớm hơn 15p vậy mà vẫn chậm hơn cậu.

Nó đi đến, phụng phịu vỗ nhẹ lên vai Huy:

- Vẫn chậm hơn cậu là thế nào?

Huy nhìn bộ dạng dễ thương của nó mà tim đập liên hồi như đánh lô tô, cậu nở nụ cười hiền:

-Đồ ngọc, làm sao tớ có thể yên tâm để cậu đứng đấy đợi tớ được chứ?

Trong lòng nó tự dưng ảm áp đến lạ thường. Là Huy đang quan tâm nó đấy sao?

-My happy!-nó không tự chủ được la lên phấn khích. Lời nói vừa thoát ra khỏi môi nó mới nhận thức được hành động điên cuồng của mình.

Huy bật cười, xoa nhẹ mái tóc xoăn của nó:

-Gì vậy Anh Anh?

-Ồ à, không có gì, ta đi thôi không ông bảo vệ đến bây giờ.

Nó đánh trống lảng, kéo Huy lại gần cánh cổng hơn. Biết nó ngại nên Huy cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ cùng nó thực hiện hành vi bất tường.

~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Xem Bói

Huy dẫn nó đến quán ăn nhanh gần trường để lấp đầy chỗ trống trong bụng 2 đứa rồi mới chịu dẫn nó đi chơi. Tại trước lúc đi, cậu có đọc qua vài bài báo trên mạng nói về sự cố khi đi chơi làm cậu sồn gai ộc, tiêu biểu như việc cô bé lớp 10 nhịn ăn cho thân hình mảnh mai để mặc vừa cái váy người yêu tặng, kết quả là trong lúc cả 2 đang đạp xe tâm sự thì cô bé đói lả, ngã úp mặt xuống đường :D Huy không muốn trường hợp này rơi vào người nó tí nào, thế nên đề phòng trước vẫn hơn.

Huy dẫn nó tới công viên đi dạo vài vòng thì nhìn thấy thầy toán số , tự dưng trong đầu nó lại nảy ra cái ý định xem bói.

Nghĩ là làm, nó hào hứng túm lấy tay áo Huy, kéo cậu về phía thầy toán số:

-Bọn mình bói thử 1 quẻ nha!

Huy thấy nó hào hứng nên cũng không nỡ từ chối, chỉ ừ nhẹ. Bất kể thứ gì nó thích, cậu cũng sẽ đáp ứng hết.

Cảm nhận thấy có người đang đứng trước mặt, thầy toán số khẽ lật mặt chiếc quạt, mắt vẫn nhắm chặt.

-2 cô cậu muốn xem gì?

-Dạ...

-Thầy cho bọn cháu xem đường tình duyên đi ạ!

Nó chưa kịp nói thì đã bị Huy cướp lời, nhưng cậu lại hỏi đúng vấn đề nó đang muốn hỏi rồi. Đây có được gọi là thần giao cách cảm không nhỉ?

Tự dưng Huy quay sang nhìn nó cười làm nó đỏ mặt. Ngại quá đi!!!

Thầy toán số vẫn không mở mắt, tay thầy lắc nhẹ bình thủy tinh đựng thứ chất lỏng màu đỏ, sóng sánh sóng sánh đến rợn người. Khoảng 1p sau, thầy toán số mới chịu dừng động tác dọa người này lại, đôi mắt cũng từ từ mở ra nhìn bọn nó chăm chăm.

Nhìn vào đôi mắt nâu kia khiến nó toát mồ hôi, đôi mắt đầy lạnh... quả thực rất lạnh.

Giờ thì nó đã hiểu tại sao không có ai tới xem bói, chung quy lại cũng chỉ vì 1 từ "sợ" mà thôi.

Đứng bên cạnh, Huy khẽ nắm tay nó như trấn an, ngay cả cậu còn thấy sợ chứ nói gì nó.

Thầy toán số vẫn cứ nhìn bọn nó, không nói không rằng đến tận 5p rưỡi. Cuối cùng, do không chịu nổi 2 đứa nhóc không hiểu chuyện trước mặt, cho nên thầy đành phải lên tiếng trước.

-Này cô cậu, muốn xem bói thì phải đặt tiền lễ trước đã chứ.

Giọng nói tràn ngập bức xúc của thầy toán số như 1 xô nước lạnh tạt thẳng vào mặt, làm nó và Huy thức tỉnh, lật đật rút tiền bỏ vào đĩa.

Nhìn mấy tờ tiền sũng sình trong đĩa, khuôn mặt thầy lộ rõ vẻ mê tiền bá đạo.

Nhìn thấy tiền như nhìn thấy nguồn sống, khuôn mặt thầy lập tức tươi tỉnh hẳn.

-Ok, thần linh đã chấp nhận yêu cầu của cô cậu, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu- Thầy lấy dưới quạt 2 mảnh giấy trắng rồi đưa cho mỗi đứa 1 tờ- Hãy xé mảnh giấy này thành hình chữ cái đầu tiên tên người mình thích, rồi cho vào ngọn đèn dầu, đốt nó đi.

Nói xong, thầy lại nhắm mắt, 2 tay đặt lên đùi chờ cho đến khi nó với Huy thực hiện xong những gì mình nói thì mới mở mắt.

Thầy đồ nhẹ đồng tro giấy nó và Huy vừa đốt lên tay, nắm lại như đang cảm nhận. Rồi mở ra, và...thổi thẳng vào mặt bọn nó. Do quá bất ngờ nên 2 người lỉnh trợn, quần áo trắng cùng vì thế mà thành ra đốm trắng đốm đen, mất cả thẩm mỹ. Tức lắm đấy, nhưng cũng không làm được gì, vì người ta là Thầy cơ mà.

Nó lại rút ra 1 lý do nữa mà người ta không muốn tới đây xem bói: sợ đến đây bị thầy chọc tức mà không giám xả xả xả. Sẽ khó chịu lắm đấy.

Sau khi thực hiện hành động vô duyên vừa rồi, Thầy vẫn vô tư cầm cây quạt lên múa, miệng lẩm nhẩm câu thần chú gì đấy không nghe rõ.

Soạt...

Thấy xoè quạt, từ trong quạt rơi ra 2 tờ giấy trắng giống y như 2 tờ lúc nãy. Thầy cầm lên rồi đưa cho mỗi đứa 1 tờ.

-Xem thử đi, xem có đúng cái tên người trong mộng của mình hay không.

Nó từ từ lật ngửa tờ giấy, 2 mắt mở to đầy ngạc nhiên, trên mặt giấy chính là chữ "Huy" và đặc biệt là nét chữ "H" giống y như chữ nó xé lúc nãy. OMG.

Bên này Huy cũng đang ngạc nhiên không kém, xem ra Thầy toán số này cũng là dân có nghề đấy chứ.

-Thế nào rồi?

-Dạ, đúng!

-Chuyện, ta mà đã ra tay thì có bao giờ sai đâu.

Cụm từ "tự sướng" cũng giống như 1 loại virus vậy, ai nó cũng bám, ngay cả thầy toán số nó cũng không tha.

-Thôi quay lại vấn đề chính- Thầy gấp quạt, khuôn mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn và bắt đầu xem chỉ tay chỗ nó, rồi tới Huy, xong so sánh, rồi lại gật gù như đã hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Lần Đầu Biết Ghen

-Đường tình duyên của con sẽ rất đẹp nếu như không bị gấp khúc ở giữa, gấp khúc này không phải có từ khi sinh ra, mà nó chỉ có cách đây vài tháng mà thôi. Điều này sẽ khiến đường tình duyên giữa con và người ấy gặp phải trở ngại về thời gian. Nhưng nếu vượt qua, các con sẽ rất hạnh phúc.- Thầy phán cho nó xong thì quay sang Huy- Còn con thì khỏi nói rồi, chỉ cần cùng người ấy vượt qua thôi là sẽ tìm thấy hạnh phúc. Nghe thì dễ, nhưng làm được điều này lại chẳng có được mấy người. Họ hay dỗi lỗi tại thời gian, nhưng thực chất thời gian không đáng sợ, thứ đáng sợ lại chính là sự thay đổi của lòng người kia.

-Con nhất định sẽ nằm trong số ít đấy- Huy nhìn thầy gật đầu chắc nịch.

Còn nó, sau khi nghe thầy phán cho mình xong thì chìm trong 1 đồng suy nghĩ. Nó và Huy sẽ gặp phải trở ngại gì kia chứ? Thời gian sao? À hay là Thầy đang ám chỉ việc nó đang theo đuổi Huy, sẽ phải mất rất nhiều thời gian mới hoàn thành? Ôi Thầy tính tương ghê ta, ngay cả chuyện này cũng biết.

Nó tự cười vì cái suy nghĩ vớ vẩn của mình, quay sang thì thấy Huy đang đặt thêm tiền vào đĩa, nói là để thầy mua thêm ít hoa quả cúng thần. Còn Thầy thì khỏi phải nói, mừng húm, bắt tay cậu lia lịa.

Huy kéo tay nó đi, được mấy bước thì nó quay lưng lại, nhìn cái đĩa trước mặt thầy bây giờ đã trống trơn mà không khỏi ca thán, Thầy này cắt nhanh thật.

Rời khỏi công viên, Huy dẫn nó đi thuê 1 chiếc xe đạp, bắt nó lên điều khiển tay lái còn mình thì ngồi phía sau ngắm "cảnh".

Đang đi bon bon thì tự dưng nó phanh gấp, 2 cánh tay đánh giờ ra đón không khí của Huy được ã ã ôm thẳng lấy eo nó, còn mặt cũng úp thẳng vào lưng nó. Tuy thích đấy, nhưng cũng đau gần chết. Lần này so với lần đi dọn vệ sinh lần trước còn đau hơn nhiều. Ôi cái mũi tội nghiệp, vạn phần đáng thương của cậu.

Nó nhảy xuống xe, Huy tưởng đầu nó sẽ quay lại hỏi han, lo lắng cho cậu, ai ngờ nó 1 mạch chạy thẳng về phía chú cún lông xù trước mặt. Tay vuốt ve bộ lông óng mượt, còn miệng thì xuyết xoa.

-Cún nhà ai mà dễ thương thế này nhỉ? Chủ nhân của em đâu mà lại để em chạy lung tung thế này, nhớ xảy ra tai nạn rồi sao?

Khoé môi Huy giật giật, trong lòng tự hỏi nó đang muốn theo đuổi cậu hay là cái con "4 căng" kia?

-Xảy ra tai nạn rồi, nạn nhân chính là tớ đây nè- Huy chỉ vào cái mũi đáng thương của mình, mặt mày bí xị. Mặc dù không muốn, nhưng cậu vẫn phải ghen với con cún kia. Thật không ngờ lần đầu cậu biết ghen mà lại đi ghen với con cún. Nó mà biết thì mất mặt lắm.

Nó giật mình, giờ mới nhớ ra Huy, vội thả con cún xuống đất rồi chạy lại chỗ Huy lo lắng.

-Xin lỗi cậu nha, tớ vô ý quá, tự dưng lại quên mất cậu. Cậu có đau lắm không?- nó vô tư nói mà không hề biết rằng khuôn mặt Huy ngày càng giống bao công. Vậy là rõ rồi, là nó đang theo đuổi con "4 dò" kia nên mới quên cậu. Được rồi, cậu sẽ thử giận nó 1 lần xem sao.

-Tớ không sao, chỉ hơi nhức, tí nữa sẽ khỏi. Cậu đi mà lo cho con cún kia kìa.

Thấy Huy giận, nó sợ đến mếu máo:

-Hix, thật sự tớ không có cố ý đâu, đừng giận tớ mà.

Nhìn bộ dạng nó như sắp khóc làm cậu mủn lòng, xoa nhẹ đầu nó. Con gái đúng là con gái mà, chưa gì đã lấy nước mắt ra dọa người rồi.

-Thôi được rồi, vậy bây giờ chúng ta đi trả xe rồi đi xem nạn tò he nhé?

Cậu phải kết thúc cái trò đạp xe ở đây thôi, mũi cậu nó không chịu nổi thêm 1 lần va chạm nào nữa đâu.

Nó lập tức gật đầu, xoay đầu xe rồi đạp vòng trở về. Đáng về vội vàng của nó làm cậu bật cười. Đáng yêu quá.

~~~~~

Lần này, Huy bắt taxi dẫn nó tới chợ đêm. Bây giờ mới 6h, vẫn còn quá sớm nên chỉ có lác đác vài bóng người. Phía cuối kia, người nghệ nhân đang say

sua nặn ra những con tò he đẹp mắt.Nó cười tươi kéo Huy lại gần rồi bảo người ta nặn cho nó 2 con chibi giống 2 người.

Khoảng 1 tiếng sau, nó cầm 2 con tò he trên tay mà miệng cười nghiêng ngả.Giống,quá giống,nhất là con tò he chibi của Huy,cái mũi đỏ chót y như đít khi.Huy thấy thế định bảo nghệ nhân làm lại nhưng nó không cho,vội dứt vào túi sách,rồi đưa cho cậu con tò he chibi của nó,tất cả đều đẹp,chỉ trừ cái mái tóc 3 màu ra là nhìn hơi thái quá,tóc nó làm gì rục rở đến vậy đâu.

7h

Chợ cũng bắt đầu đông hơn,những cửa hàng cũng bắt đầu mở cửa. Nó dẫn Huy lượn hết hàng này đến hàng khác,thử biết bao nhiêu là thứ nhưng lại chẳng mua được cái nào. Cũng may người ở đây sởi lời dễ mển,chứ nếu không thì bọn nó bị đuổi ra lâu rồi.

~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Phá Phách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Lại Bị Bắt Nữa Hả?

11h Huy mới dẫn nó trở về trường. Khấp lói đi dẫn tới cổng sau của trường đều phủ 1 màu đen âm u đến dựng tóc gáy. Lúc còn học ở trường cũ, nó với Uyên cũng hay đi chơi đến khuya mới về, nhưng lúc đấy là đi xe máy nên không sợ, còn bây giờ thì... Cứ phải giữ theo cánh tay Huy mà đi.

Mấy hình ảnh "đen tối" trong cuốn tiểu thuyết ngôn tình nó đọc lúc sáng lại được dịp tràn về như nước lũ, làm nó muốn trong sáng cũng không được. Chỉ tội cho Huy, cậu tử tế như thế mà lại bị nó nghĩ thành đủ loại người xấu xa.

Huy thấy nó run nên quàng tay qua vai nó, kéo nó lại gần.

-Cậu sợ hả? Yên tâm đi, còn có tớ ở đây mà.

Hành động quan tâm của Huy dành cho nó mà chẳng hiểu sao, nó lại liên hệ thành ra hành động chuẩn bị "bóc vỏ" của mấy tên dê xồm giống trong tiểu thuyết. Nó khẽ rung mình vì nghĩ số phận mình chẳng lẽ cũng giống như mấy cô trong tiểu thuyết?

-Ở cùng cậu mới nguy hiểm đấy.

Câu nói thoát ra trong vô thức của nó làm Huy bật cười ha hả, từ nãy tới giờ thấy nó im lặng cậu lại cứ tưởng nó sợ ma, hoá ra là đang bận nghĩ xấu cho cậu. Bé con của cậu cũng đen tối quá cơ.

-Vậy hả? Vậy thôi Huy đi trước nhé, không lại làm Anh Anh sợ.

Câu nói nửa đùa nửa thật của Huy làm nó tái mặt, vội vã chạy theo bám tay áo cậu năn nỉ, trong lòng tự hứa từ nay sẽ không đọc mấy cuốn tiểu thuyết đó nữa, còn 7 cuốn tiểu thuyết mới mua kia nó sẽ đem tặng mấy đứa phòng bên.

-Ấy đừng bỏ tớ, tớ chỉ đùa thôi mà. Thật đấy, tớ không nghĩ cậu là dê xồm đâu.

-Đấy, cậu tự khai rồi nhé.

-Ồ, không có mà...

~~~~

Huy vừa trèo được vào trong đã thấy nó bị thầy Võ giữ tay như tội phạm,làm cậu ngạc nhiên xém ngã ngửa. Khuôn mặt lập tức trở nên đen thui khi thấy phía sau thầy, đằng xa xa kia đang có mấy cái đầu nhấp nhô không yên phận.

-Thầy à, thầy không đi ngủ sao, muộn lắm rồi đấy thầy- Huy giọng quan tâm, nhưng thực chất là cậu đang ngầm trách móc thầy.

-Thầy ngủ sao được khi vẫn còn mấy con chuột không chịu yên phận- thầy Võ đẩy nhẹ gọng kính trên sống mũi, 1 tay vẫn giữ chặt lấy con chuột mình vừa bắt được.

-Kìa thầy, đừng nắm tay cậu ấy chặt thế chứ-Huy thấy thế liền chạy đến gỡ tay thầy Võ ra khỏi tay nó, nhưng không được.

-Không phải vội, rồi cũng đến lượt em thôi- nói xong, thầy dùng cánh tay còn lại giữ lấy tay Huy, kéo cả nó và cậu cùng lên phòng giám thị.

-Nhẹ nhẹ tay thôi thầy.

-Đau tay em thấy oi.

-Đau thế mà cũng có chữa đâu, đường đường là ban cán sự của khối lớp chọn, mà cứ suốt ngày trốn trường là thế nào?

-Tại ngoài đó vui mà thầy.

-Im lặng đi.

-Ồ nhưng thầy hỏi ...

Tiếng la í ới, tiếng cãi vã, tiếng kêu than của 3 người nhỏ dần rồi tắt hẳn nơi cuối dãy hành lang.

Từ trong bụi cây gần đấy, 4 cái bóng đen đứng thẳng người dậy thờ dài.

-Bọn mày chết chắc rồi.

~~~~

Nó trở về phòng lúc đồng hồ điểm 0:00. Ngồi trong phòng giám thị viết bản kiểm điểm suốt 1 tiếng đồng hồ làm nó mệt đứt hơi. Nhìn sang 2 cái giường bên cạnh thấy bọn kia đang ngủ ngon lành nên nó cũng trèo lên giường ngủ luôn, chẳng thèm đi thay quần áo nữa. Nó còn phải ngủ để lấy sức mai cùng Huy đi "tập thể dục buổi sáng" nữa chứ.

~~~~

Nó cắn chặt lấy gối ôm để miệng không phát ra tiếng kêu, 2 tay dùng sức giữ chặt lấy cái đầu như đang muốn nổ tung của mình. Cả người nó quằn quại trong nỗi đau đến buốt óc, cơn đau như cướp đi ý thức của nó, khiến nó không thể nào nhớ ra vị trí mình để lọ thuốc ở đâu. Nó cứ như thế cho đến 5h, cơn đau mới thuyên giảm đi đôi chút. Ý thức bắt đầu trở về, nó mệt mỏi lần tìm dưới gối lọ thuốc rồi cho vài viên vào miệng nuốt luôn không cần nước. Có lẽ vị đắng của thuốc sẽ làm đầu óc của nó tỉnh táo hơn.

Nhẹ nhàng day day 2 bên thái dương, nó tự hỏi không biết nó đang bị làm sao thế này?

~~~~

5h30 Huy đã có mặt ở dưới sân KTX, bên cạnh cậu là 2 cây chổi lau nhà và 1 cái xô nhựa. Cậu dựa lưng vào tường chờ khoảng 2p sau thì nó xuất hiện.

Nó đi đến vỗ vai Huy, khuôn mặt tuy vẫn còn hơi bơ phờ, nhưng trong trường hợp này lại giống như khuôn mặt đang ngái ngủ.

-Huy xuống dưới đây lâu chưa?

-Tớ mới xuống được vài phút thôi, chúng ta bắt đầu luôn nhé?

Nhận được sự đồng ý của nó, Huy đứng thẳng người dậy, 2 tay cầm 2 cây chổi, còn cái xô không thì để cho nó xách, rồi cả 2 cùng di chuyển về phía sân thể dục. Vừa đi Huy vừa nhìn nó quan tâm.

-Hôm qua đi chơi về mệt lắm hả? Nhìn mặt cậu không được khỏe.

-Ừ, hi, hôm qua vui lắm, cảm ơn Huy nhiều lắm.

-không có gì, cậu vui là được.

~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bà Chị Dễ Mến

Sáng nay nó không đi cùng 2 người bạn lên lớp nữa mà đi cùng Huy, tại lúc nó về thì 2 người kia đã đi mất tiêu rồi.

Tường đầu nó sẽ có 1 buổi sáng thật vui vẻ bên Huy, ai ngờ nó và cậu vừa ra khỏi KTX đã bị chị gái lớp trên chạy đến đòi đi chung.

-2 em cho chị đi cùng với nhé, chị không thích đi 1 mình- nói là 2 em nhưng thực chất là hỏi có mình Huy. Đã thế cô còn vô tư chen vào giữa 2 bọn nó.

-Này chị à...

-Làm phiền chị đi gọn sang 1 bên, bọn em đang đi cùng nhau, chị lại đòi xen vào giữa thì không hay lắm- Huy lại cướp lời nó, lịch sự đuổi khéo bà chị kia ra ngoài.

-Nhưng chị không quen đi bên ngoài, chị đi giữa quen rồi, em chiều chị tí đi- Cô phụng phịu, chân vẫn đứng yên vị trí cũ.

-Thật xin lỗi, chúng ta không quen nhau thì hà có gì em phải chiều chị. Bọn em đi trước- Huy vẫn đứng đưng, vòng sang bên kéo tay nó bỏ đi 1 mạch.

Ở đằng sau, 1 đám cả nam cả nữ khoảng 10 người kéo đến đứng cạnh cô.

-Tao nói rồi mà, thằng nhóc đó sẽ không đoán hoài gì tới mày đâu- cô gái tóc đỏ về nhẹ lộn tóc xoắn của mình, nhìn cô gái trước mặt cười cợt.

Cô thở dài, xoay người bỏ đi về hướng ngược lại.

-Ok, tao thua, tối nay sang phòng tao, tao sẽ đãi bọn mày 1 trà.

-Phải thế chứ

~~~~~

Tiết đầu của lớp nó là tiết thể dục, vừa xuống đến sân cả lũ đã ò lên thích thú.

-Sân này lâu lắm mới thấy có người đến lau chùi đấy nha.

-Không biết lại là tên xấu số nào đây, thật tội nghiệp.

-...

1 người nói là cả bọn cũng hứa theo bàn tán. Cái sân này từ khi bác lao công xin nghỉ đến nay đã không được lau chùi, dọn dẹp sạch sẽ, và nó chỉ sạch khi có hs vi phạm, nhưng suốt 1 tháng qua không có hs nào vi phạm, điều đó đồng nghĩa với việc nó đã không được lau chùi suốt 1 tháng. Đứa nào mà phải dọn dẹp thì đúng là ngang với bị đày trong địa ngục trần gian.

4 người nhìn mặt sân sáng bóng trước mặt mà trong lòng tràn đầy tội lỗi. Nếu không phải tối qua bọn họ nổi hứng đi dọa ma thầy giám thị, để thầy nổi điên đuổi theo bọn nó tới công sau thì 2 người kia đã không bị bắt, và nếu lúc đó bọn họ ra thú tội, thì 2 người đó cũng đã không phải chịu hình phạt này thay bọn họ.

"Huy ơi, Mỹ Anh ơi, bọn tao xin lỗi 2 đứa bay nhiều lắm lắm luôn"

~~~~~

Tối đấy 2 đứa kia lại tiếp tục chuồn mất dạng, cũng may hôm nay có Huy ngồi nhắn tin với nó, chứ không thì... Chắc nó bắt chấp hết tất cả để tìm ra 2 đứa kia mất.

Mặc dù có người cùng nhắn tin nhưng nó cũng chẳng ở trong phòng được bao lâu, không quá 2 tiếng là nó bỏ ra ngoài đi dạo.

Cái khí lạnh buổi tối phả vào mặt làm nó đang buồn ngủ cũng trở nên tỉnh táo hẳn, đầu óc cũng thoải mái hơn. Nó lại nghĩ tới những cơn đau bất thường dạo gần đây. Lúc trước thỉnh thoảng nó cũng bị đau đầu, nhưng đây chỉ là thỉnh thoảng mà thôi. Còn dạo gần đây hầu như tối nào nó cũng bị những cơn đau đầu hành hạ đến sống đi chết lại, không lẽ nó bị bệnh?

Đấy, không nhắc thì thôi, nhắc đến 1 cái là đầu nó lại đau. Con đau đến quá bất ngờ làm nó không kịp trở tay. Nó mắt đã ngã ục xuống nền gạch, đôi tay cố vươn lên bám vào lan can nhưng không thể, cả người nó nằm hằn xuống đất ôm đầu đau đớn.

Rồi 1 bàn tay đỡ lấy người nó, diu nó trở lại phòng, luôn mồm bảo nó bỏ tay ra khỏi đầu, nhưng nó không thể.

-Bỏ tay ra, đồ ngốc, cô càng ôm đầu nó càng đau hơn đấy.

-Tôi...tôi không thể, aaaa

Cô gái nhẹ nhàng đặt người nó xuống giường, rồi lật tung căn phòng để tìm thuốc đưa cho nó uống. Phải cố gắng lắm cô mới dứt được thuốc vào miệng nó vì nó cắn răng quá chặt.

-Thả lỏng đi, nghe lời.

Cô cạy 2 bàn tay đang giữ khư khư đầu của nó ra, nhẹ nhàng xoa 2 bên thái dương cho nó.

Người nó dần thả lỏng, cơn đau cũng đang giảm dần. Nó mệt mỏi từ từ mở mắt, trước mắt nó là khuôn mặt căng thẳng của chị gái nó và Huy đã gặp lúc sáng.

-Cảm... Cảm ơn chị.

Thấy nó tỉnh, cô cũng bớt lo lắng hơn, mỉm cười đáp lại:

-Không có gì đâu cô nhóc, phải công nhận nha, chúng ta có duyên thật đấy

-Dạ

Nó cũng mỉm cười, mới lúc sáng nó còn cảm thấy ghét cô, nhưng bây giờ thì ngược lại, nó đang chịu ân tình của cô.

-Nhóc bị thể này lâu chưa? Coi bộ cũng nghiêm trọng lắm đấy. Mà bạn cùng phòng của nhóc đâu hết rồi???

Nó bật cười, bà chị này cũng đáng yêu đấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chương 27/1

Nó khẽ hít vào 1 lần không khí lạnh cho tỉnh táo hơn rồi trả lời cô:

-Em bị thể này cũng mới đây thôi, còn 2 đứa bạn em chắc nó đi chơi với gấu rồi hay sao ý, ngày nào cũng đi tới khuya mới về.

Cô trầm tư suy nghĩ gì đó, gật đầu rồi lại lắc đầu nguây nguẩy.

-Thể này thì không ổn rồi, em bị bệnh nghiêm trọng mà ở 1 mình thì rất nguy hiểm, nhớ lúc này chị không xuất hiện là em toi củ tỏi rồi đấy.

Nó gật đầu, trong đầu vẫn còn hơi ung ung khó chịu:

-Em biết, lần sau em sẽ lưu ý hơn.

-Ừ, nhưng em bị bệnh gì vậy?-Cô tò mò, theo như những gì vừa xảy ra thì bệnh này chắc chắn không phải nhẹ.

-Em cũng không biết nữa, chỉ thấy tối nào cũng bị đau đầu thôi.-nó thành thật trả lời.

Cô nghe nó nói mà mở to mắt ngạc nhiên, dừng hẳn động tác massage thái dương, hỏi lại:

-Em không biết mình bị bệnh gì thật sao?

-Không-nó lắc đầu.

-Ôi trời, cô bé của tôi ơi, bây giờ người ta chỉ bị cắt trứng tay 1 tí thôi, là đã rùng rần kéo nhau vào bệnh viện rồi, đằng này em bị bệnh nghiêm trọng như vậy mà không chịu đi khám là sao?

Nó khẽ cười trước bộ dạng lo lắng của cô chị khóa trên dành cho 1 người xa lạ, chưa hề quen biết như nó. 1 người con gái tốt bụng như vậy mà, đã có lúc nó nghĩ cô thật đáng ghét mới chết chứ.

-Em..

Nó đang định nói thì bị tiếng chuông điện thoại của cô vang lên cắt đứt.

-Xin lỗi em nhé, chị nghe máy cái đã- Rồi chưa kịp để nó đồng ý, cô đã áp máy lên tai nghe ngon lành- Chị đây cưng.

"cung cái con khi mốc, mầy bảo ra ngoài mua thêm nước, mà sao tới giờ vẫn chưa mò về là sao?"

Nhắc mới nhớ. Cô cười trừ, chớp mắt nói dối ngon lành:

-À tại tao mua nhiều nước quá nên không xách nổi.

"tao bảo mầy thằng kia xuống xách hộ mày nha"

-Thôi không cần đâu, tao về tới chân cầu thang rồi. Thôi nha.

"Ừ, nhanh lên"

Cô rút máy trở lại túi, đôi mắt chợt loé lên cái nhìn ma mãnh, chiếu thẳng vào người nó.

-Phòng em có nước ngọt đúng chứ?

-Dạ em..

-Đúng rồi, lúc này tìm thuốc chị vừa nhìn thấy nó xong, ở đâu ta? A, đây rồi-Cô hớn hờ chạy về phía sau cánh cửa, tự nhiên cúi xuống bê cả 2 vỉ- Vì em mà chị không mua được nước, vậy nên em có trách nhiệm phải đền. Đây coi như là đền đi nhé.

Nó hoảng hốt, bảo nó đền tiền thì còn được, chứ bảo nó lấy 2 vỉ nước đầy để đền thì không được, vì đây đâu phải nước của nó.

-Chị ơi khô...

Lời nói còn chưa thoát ra trọn vẹn đã bị cô nhảy vào nói mất:

-Cứ quyết định vậy đi, mà mình nên lấy 1 vỉ hay lấy cả 2 luôn nhỉ?- cô đặt vỉ nước lên bàn, nhìn chúng mà tự hỏi. Nó ở đằng sau trong lòng không ngừng cầu nguyện cho cô lấy 1 vỉ thôi- Thôi kệ, lấy cả 2 luôn đi, chắc trong phòng em vẫn còn nước đầy chứ?

Nó méo mặt, gật nhẹ đầu:

-Dạ còn, nhưng chỉ còn nước lọc thôi.

-Ày, thế là được rồi, ở chỗ khác nó còn không có nước lã mà uống đầy chứa.- Cô phán câu xanh rờn, tự nhiên bê vỉ nước đi ra ngoài.

Khoé môi nó giật giật, cổ họng như có viên kẹo mắc kẹt, rất chi là khó chịu, nhưng lại không thể nói thành lời.

Như nhớ ra điều gì, nó vội gọi với theo:

-À chị ơi, chị... Thích Huy hả?

Nó có thể thấy được sự bất ngờ trên nét mặt chị khi nó hỏi về vấn đề này, nhưng rất nhanh sau đó lại bật cười ha hả.

-Haha, mấy đứa đang yêu bây giờ thật là, toàn suy nghĩ linh tinh. Yên tâm đi nhóc, chị có người yêu rồi, và cũng không có ý định đổi người yêu đâu.

-Chị này... Ồ mà chị tên gì vậy?

Nói chuyện cả nửa tiếng, mà bây giờ nó mới nghĩ ra vấn đề quan trọng này.

-Liên, Ngọc Liên. Còn tên em chị biết rồi, khỏi cần giới thiệu.- nói xong, Liên bỏ đi 1 mạch.

Lúc này nó mới ngớ người, hoá ra đây chính là bà chị hoa khôi khối 12 mà mấy đứa lớp nó hay nhắc đến. Đã đẹp lại còn tốt bụng nữa chứ, người yêu của chị chắc phải hạnh phúc lắm đây.

Không biết sau này yêu nhau rồi, Huy có cảm thấy hạnh phúc khi yêu phải 1 cô nàng hoa khôi như nó không nhỉ. Ôi trời, nó đang nghĩ đi đâu vậy nè.

"Tĩnh tĩnh"

Máy báo có tin nhắn, là của "tào tháo". Giờ nó mới nhớ ra, là mình đã để cậu nhắn tin độc thoại này giờ (o.o)

~~~~

-OMG, cái gì vừa xảy ra trong phòng tôi thế này?

Nó đang ngủ thì bị tiếng hét chói tai của Nhi làm cho thức giấc, nó mắt nhắm mắt mở nhìn cô, rồi nhìn theo hướng cô đang nhìn. Chợt nó tỉnh ngủ hẳn khi thấy cái đồng chiến trường mà lúc này, trong lúc tìm thuốc, Ngọc Liên vô tình gây ra và nó đã quên không thu dọn.

~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Ai Đặt Bẫy Ai?

Mới lên tới lớp nó và Huy đã bị cô giáo chủ nhiệm gọi xuống phòng hội đồng, không biết lại là chuyện gì đây nữa.

Trên đường đi, thỉnh thoảng Huy lại quay sang nó nhìn làm nó đỏ mặt. Nó tự hỏi chẳng nhẽ tất cả những cô gái mới yêu như nó đều nhạy cảm vậy sao? Người ta mới nhìn có tí xấu mà đã đỏ hết cả mặt rồi.

- Hôm qua, sao cậu không trả lời tin nhắn của tớ vậy? - Huy háng giọng, hỏi thật nhẹ, giống như cậu sợ làm nó giật mình vậy.

Nhưng không, 1 đứa đang chìm trong mơ màng như nó thì vẫn giật mình như thường.

Tin nhắn? À, mấy tin nhắn cuối nó chỉ đọc chứ không trả lời thật.

- Tại tớ ngủ quên, xin lỗi vì đã làm cậu phải chờ - nó cúi đầu nhận lỗi.

- Không sao, nhưng lần sau đừng ngủ quên kiểu đó nhé, sẽ không tốt cho sức khỏe đâu - Huy lại cười, và lại xoa đầu nó như trẻ con. Nếu là người khác, nó sẽ không ngại ngần mà dằn cho chúng 1 trận. Nhưng người đó lại là Huy, và nó thì đang trôi dạt trong hạnh phúc mất rồi.

- Tớ biết rồi - nó gật nhẹ đầu.

- Ngày mai là valentine rồi nhĩ? - Huy bỏ tay khỏi đầu nó, hỏi băng khướ.

- Ừ - nó lại tiếp tục gật đầu. Huy hỏi vậy là có ý gì nhĩ? Hay là...

- Vậy... Anh Anh có muốn đi chơi cùng tớ không? - Huy nhìn nó mong chờ, ngoài mặt thì tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng lại đang nóng như lửa cháy. Cậu đã tỏ rõ thành ý như vậy rồi, mong rằng nó đừng có từ chối.

- Hờ, à ừ

Yes, thật đúng với những gì nó đang mong chờ. Nó bất ngờ nhưng ngay sau đó lại "ừ" trong hạnh phúc, trái tim nhỏ bé của nó đang ngập tràn 1 màu hồng-màu của hạnh phúc, khi nhìn vào ánh mắt mong chờ của cậu, là nó đã biết rằng cậu cũng đang có ý với nó. Thế là kế hoạch của nó lại đi thêm được 1 bước tiến lớn nữa rồi.

Chỉ 1 tiếng "ừ" nhẹ của nó mà như trút được gánh nặng trong người cậu. Huy cười thật tươi, nắm nhẹ lấy bàn tay thon dài của nó kéo đi.

Nó vui mừng vì kế hoạch của mình mà không hề hay biết rằng, nó đang từ từ, từng bước rơi vào kế hoạch của Huy và 4 người kia đã cất công suy nghĩ suốt mấy ngày qua.

~~~~~

Vừa trở về đã thấy mấy đứa trong lớp ra đứng đầy hành lang, bọn họ đang nhìn cái gì đó vui lắm thì phải, mỗi chốc lại thấy ồ lên với nhau.

Nó tò mò đi đến hỏi Lan:

- Bọn mày đang nhìn cái gì đấy?

- Nhìn hoa khôi hành hạ bạn trai, hay lắm - Lam hơn hờ, kéo tay nó lại gần rồi chỉ xuống dưới sân.

Ở phía dưới, 1 anh chàng nhìn khá đẹp trai đang chạy hùng hục mấy vòng sân, vừa chạy miệng vừa hoạt động hết công suất nhằm mong người ngồi trên ghế đá kia bỏ qua.

- Trời ơi em tha cho anh đi mà, anh biết lỗi rồi, anh hứa sẽ không tái phạm nữa đâu, tha cho anh đi anh mệt lắm rồi.

- Anh em gì chứ, nên nhớ là chúng ta bằng tuổi đấy.

- Nhưng em là bạn gái anh mà, người yêu chẳng lẽ đi xưng mày-tao, tớ-cậu?

- Nếu yêu tôi anh đã chẳng đi mời đứa con gái khác ăn sáng. Ngoan ngoan chạy hết 3 vòng sân nữa đi, tôi sẽ suy nghĩ lại mà tha cho anh, để xem anh còn giám nữa không.

- Bà xã à, em ác quá đấy.

Người con gái ngồi trên ghế đá kia chẳng xa lạ gì với nó cả, bởi vì đây chính là người nó vừa khen đẹp lại còn tốt bụng tới quá. Còn người đang chạy kia chắc là người mà tới qua nó thăm ngưỡng mộ vì độ tốt số của anh chàng khi yêu được cô nàng tuyệt vời kia. Nhưng xem ra cái gì cũng có 2 mặt của nó cả, 1 người con gái càng xinh đẹp, càng tốt bụng thì lúc ghen lại càng kinh khủng hơn người thường, "vì đơn giản những điều tốt đẹp họ đều mang đi phân phát hết rồi còn đâu"

Ở ngay bên cạnh, Quân ghé tai Huy nói nhỏ:

-Mày thấy sao? Có nên suy nghĩ lại vấn đề yêu 1 cô nàng là hoa khôi không? Tao thấy Anh Anh của mày cũng có tố chất giống chị hoa khôi kia lắm.

Huy nhăn mặt, cốc rỗ kêu vào đầu cái người vừa phát ngôn linh tinh.

-Suy nghĩ lại cái đầu mày ấy, chuyện tao nhờ bọn mày chuẩn bị đến đâu rồi?

-Ok rồi, đến mai chỉ cần trang trí nữa là xong. Mà bà giáo gọi bọn mày xuống phòng hội đồng làm gì đấy? Lại gây họa à?

-Họa gì, gọi xuống lấy điểm vào sổ hộ bà ấy ý mà, vụ lần trước tao vẫn còn tức đấy.- Huy lờm Quăn, đừng tưởng vụ lần trước cậu không biết gì, chơi với nhau bao nhiêu lâu cậu chỉ cần nhìn qua đầu tóc rồi mù tối hôm đấy là cậu đã biết bọn họ giờ trở rồi. Chỉ tội cho nó, vẫn chẳng biết rằng mình đang ghánh tội hộ kẻ khác.

-Mày tỉnh ghê-Quăng gãi đầu cười trừ, trong lòng tự hỏi không biết cậu ăn cái gì mà tỉnh thế???

~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Đầu Ốc Đen Tối

Đang ngồi học bài tự dưng nó thấy đầu mình đau nhức dữ dội, nó cắn chặt răng cố không phát ra tiếng kêu đau đớn, bàn tay nhanh chóng lấy trong cặp ra vài viên thuốc đã chuẩn bị sẵn, trong đầu mắng thầm-"chết tiệt, mọi khi đến tối mới đau cơ mà".

Huy thì bị cô giáo gọi lên bảng giải bài tập, không hề hay biết tình trạng của nó hiện giờ. Chỉ có Lan ngồi đằng sau thấy nó cứ thỉnh thoảng lại lắc đầu nên lo lắng, lay nhẹ vai cô bạn:

-Mày bị sao thế Anh Anh?

-Tao không sao, chỉ hơi mỏi cổ tí thôi- nó lắc đầu nhưng không giảm quay xuống, nhờ để bọn họ nhìn thấy bộ dạng khổ sở lúc này của nó chắc sẽ lo lắng lắm.

-Ừ- Lan thấy nó lắc đầu nên tưởng thật, lại tiếp tục chú tâm vào việc giải bài toán cô mới cho-Ay da, bài này nhìn thế mà cũng khó phết.

Nó khép hờ đôi mắt cảm nhận sự đau đớn, mặc dù đã uống thuốc nhưng nó cũng chẳng thấy khá hơn là bao, đầu vẫn đau như bị kim châm trúng.

Huy trở về chỗ, thấy nó úp mặt xuống bàn lại cứ tưởng nó buồn ngủ nên để yên, nhẹ nhàng lấy sách vở nó sang chép bài hộ, mấy đứa kia thấy thế lại hòa vào trên cậu.

-Bạn bè chơi với nhau bao nhiêu lâu, có khi nào tui thấy ông chép bài hộ đâu, thế mà bây giờ sao galang thế?

-Mới sắp thành người yêu thôi mà được mày coi trọng hơn cả bạn bè rồi, đến lúc yêu nhau không biết mày đã bỏ tao vào xó sinh nào nữa đây.

-Chúng mày chỉ được cái nói nhảm, im hết đi.

Huy quay xuống mắng khế, trong ánh mắt như đang che giấu sự ngượng ngùng của 1 thằng con trai mới biết yêu.

Nó nằm đấy, tuy chưa ngủ nhưng lại chẳng nghe được gì cả, nó chỉ biết đầu nó đang đau và rồi nó ngủ quên lúc nào không hay.

~~~~

-Anh Anh, dậy thôi, đến giờ về rồi-Huy lay nhẹ vai nó, khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng khi thấy nó ngủ tới 2 tiết liền.

Nhìn cái mặt ngái ngủ ngạc nhiên xung quanh của nó làm cậu phải cố nén cười vì không muốn nó ngại, trông nó giống y như 1 kẻ ngố tàu chính hiệu.

Nó dụi dụi mắt đáng yêu nhìn Huy:

-Mọi người đi đâu hết rồi?

-Bọn họ bảo đi mua ít đồ nên về trước, bọn mình cũng nên về thôi- Huy đứng dậy, cậu khoác balô lên vai rồi cầm luôn balô của nó ra về.

Nó mở to mắt ngạc nhiên nhưng rất nhanh sau đó liền chạy đuổi theo cậu.

-Ê nè, balô của tớ mà.

-Lúc trước thôi, còn bây giờ nó trong tay tớ thì là của tớ. À tớ mới phát hiện ra 1 điều, rằng trong balô của cậu lúc nào cũng mang theo cái "ấy".

-Cái ấy? Trời ơi ai cho cậu lục cặp tớ hả?

-Có gì đâu, dù sao chúng ta cũng lớn cả rồi, không cần phải căng thẳng đâu.

Huy bất ngờ quay lại làm nó giật mình suýt đâm vào cậu, Huy tiến sát về phía nó, ép nó vào tường khiến nó hốt hoảng giơ 2 tay đề phòng. Thích thì thích nhưng nó cũng không có khái niệm "cho" trước khi kết hôn đâu.

-Cậu... Cậu muốn làm gì?

Huy không nói, chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên má nó nói 1 câu đậm chất dụ hoặc.

-Dù sao cũng có cái "ấy" rồi, cậu có muốn cùng tớ "thử nghiệm" không?

Nó giật mình hất tay Huy ra, cái giọng điệu này giống y như mấy tên sở khanh trong tiểu thuyết.

Ôi thôi, lại nữa rồi, nó đang nghĩ đi đâu vậy chứ, Huy đang nói về cái "ấy" cơ mà. Thật là. Tất cả cũng tại Huy mà thôi, nói rõ ra không nói cứ nói "cái ấy" làm ngay cả nó cũng hiểu lầm.

Biết nó hiểu lầm Huy phá lên cười, đưa tay lên xoa đầu nó. Cậu phải công nhận rằng chọc nó rất rất vui nha.

-Cậu còn cười được nữa, sao không nói thẳng là cái máy ghi âm đi, cứ nói "cái ấy" làm tớ hiểu lầm- thẹn quá hoá giận, nó đánh cái bốp vào vai cậu rồi bỏ đi trước.

Huy ở phía sau, miệng vừa cười vừa hỏi:

-Cái ấy là của cậu sao lại hiểu lầm? Mà cậu hiểu lầm thành cái gì vậy?

-Đáng ghét, không nói, hứ...

~~~~

-Khoan đã

Nó thấy Lan và Nhi định đi ra ngoài liền lên tiếng gọi lại, nhưng khi họ đứng lại thì nó lại không muốn nói nữa. Mặc dù nó sợ chuyện như tối qua xảy ra nhưng nó lại càng không muốn làm bọn họ lo lắng. Nó nghĩ chỉ cần chuẩn bị sẵn thuốc là được nên lại thôi.

-Gì thế?

-Không có gì, tự dưng tao muốn ăn mì xào nên định dặn mày tí về mua hộ ấy mà. Thôi đi đi- Nó phẩy tay.

-Được rồi, tí về tao mua cho.

Nói rồi 2 người xách túi ra ngoài đóng cửa lại.

Còn 1 mình, nó để sẵn mấy viên thuốc lên mặt bàn phòng khi cơn đau đầu ập đến thì uống.

~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Biến Mất

-Chết tiệt

Nó chửi thề, 2 tay lấy vội viên thuốc và cốc nước trên mặt bàn uống ngay khi thấy đầu mình bắt đầu nhức.

Nhưng lần này có vẻ còn nghiêm trọng hơn mấy lần trước, nó đã uống thuốc ngay từ đầu nhưng cơn đau đầu vẫn cứ mỗi lúc 1 nặng hơn, mấy viên thuốc đau đầu bình thường nó lấy dưới phòng y tế đã không còn tác dụng nữa rồi.

Nó không thể làm theo những gì Ngọc Liên đã dặn, nó đau, và nó không thể khống chế nổi bàn tay đang giữ chặt lấy đầu mình nữa. Nó đau đến nỗi phải hét lên, nước mắt cũng cứ thế mà tuôn rơi lã chã, chưa bao giờ nó cảm thấy kinh khủng và sợ hãi như lúc này.

Lan với Nhi vẫn chưa về, nó sợ tới nỗi phải lấy máy gọi về cho gia đình. Những hồi chuông vang lên thật nặng nề, cuối cùng thì đầu dây bên kia cũng có người bắt máy. Giọng nói nhẹ nhàng quan tâm vang lên bên tai:

"Có chuyện gì mà gọi cho mẹ muộn vậy con gái? Không ngủ được hả?"

Nó nấc nhẹ, cố nói cho thành tiếng:

-Mẹ ơi, hức, cứu con với, con sắp không chịu nổi nữa rồi, huhu... Con gái đau lắm- nó oà lên khóc như 1 đứa trẻ bị dao cứa vào tay, rồi lại hét lên vì đau đớn, bàn tay đang cầm điện thoại buông thõng xuống đất.

"Mỹ Anh, con làm sao thế này? Mỹ Anh? Con gái... Ông ơi, mau đến trường đón con bé về mau lên, huhu... Tôi đi ngay đây."

~~~~

Buổi tối hôm đó, sân KTX trường YH school đột nhiên xuất hiện chiếc xe BMW sang trọng khiến nhiều người tò mò, vì KTX từ trước đến nay đâu có cho xe chạy vào?

Từ trên dãy hành lang tầng 2 KTX khu nữ, 1 người đàn ông công trên vai 1 cô gái đã ngất đi như chạy tiến về chiếc xe, bên cạnh còn có 1 người đàn ông ăn mặc sang trọng, khuôn mặt cương nghị nhưng lại tràn ngập sự lo lắng. Rồi cả 2 cùng lên xe, chiếc xe phóng nhanh ra cổng và biến mất trong bóng tối.

Chiếc xe vừa rời khỏi thì 2 người kia mới từ KTX khu nam trở về, và không hề hay biết chuyện gì vừa xảy ra, vẫn rủ nhau xuống canteen mua mì xào cho nó.

Về đến nơi thấy cửa phòng mở toang, Nhi nhủ mày.

-Con này nó làm gì mà mở cửa thế nhỉ, hay là có người tới chơi?

-Vào đi rồi biết- Lan chẳng quan tâm, ung dung cầm túi mì đi vào trong gọi to:- Bọn tao về rồi đây, tao có mua mì cho mày nữa này.

Đáp lại sự chào gọi nhiệt tình của cô là 1 sự im lặng đến đáng sợ. Căn phòng rộng lớn nhưng vắng tanh không 1 bóng người. Nó đã biến mất, và căn phòng có chút gì đó hơi lộn xộn.

Nhi thộn mặt:

-Ồ, nó đâu rồi mày? Mọi khi giờ này nó ngủ rồi mà?

Lan nhún vai:

-Tao biết chết liền, hay nó ra ngoài đi dạo nhỉ? Ra đó tìm thử đi. Mì để lâu sẽ không còn ngon nữa.

-Ok.

Lan, Nhi đang định ra ngoài tìm nó về thì cái loa trong phòng đột nhiên được khởi động làm 2 người giật mình. Giọng thầy HT vang lên trên loa rõ mồn một.

"phòng 25 nghe rõ. Vừa xong người nhà hs Mỹ Anh có đến xin phép cho em được về nhà với lý do chính đáng, vì thế nhà trường cũng đã đồng ý cho em về vài ngày. Thầy thông báo để các em cùng phòng biết và không cần lo lắng. Còn đâu, chúc các em ngủ ngon."

Loa đã tắt nhưng mặt bọn họ vẫn đơ như quả bơ. Nó về sao cả ngày hôm nay không thấy nó nhắc đến chuyện này? Đã thế lúc về điện thoại cũng không thèm gọi báo cho 2 người 1 câu nữa chứ, hại họ vất công mò xuống tận canteen mua mì xào cho nó ăn. Con nhỏ này không được rồi, mai phải gọi điện nhắc cho nó 1 trận mới được, còn bây giờ thì đi ngủ đã. Dù sao nhan sắc cũng phải được quan tâm hàng đầu.

~~~~

Ở biệt thự Dương gia, 1 đoàn bác sĩ đã đứng đầy đội sẵn, vừa thấy nó về là lập tức chuyển lên phòng khám riêng trên lầu.

Ngồi trong phòng khách, mặc dù đã cố gắng kìm nén nhưng nước mắt vẫn cứ tuôn ra, bà Dương ôm lấy tay chồng mình mà khóc vì thương con gái. Cứ nghĩ tới bộ dạng đau đớn của nó là trong lòng người làm mẹ như bà đau đến xé lòng. Bảo bối của bà, sao lại khổ thế này chứ.

Ông Dương ngồi cạnh vỗ vai an ủi vợ, chốc chốc lại nhìn người trước mặt thở dài náo nức. Lúc ông đến nơi, nó vẫn còn tỉnh, khuôn mặt nó tái mét, nước mắt chảy dài nhìn ông đau đớn. Nó chỉ kịp nói câu "Ba ơi" rồi lịm đi trong vòng tay ông. Lúc đấy tự dưng ông cảm thấy mình thật bất lực và vô dụng, muốn khóc nhưng không thể, vì ông là trụ cột duy nhất của gia đình này, cho nên ông không được phép yếu đuối.

Người ngồi đối diện vợ chồng ông Dương không phải ai xa lạ mà chính là thầy Vỹ-người đã công nó trong KTX và cũng là người bạn thân lâu năm của gia đình ông,hiện tại thầy cũng đang rất lo lắng cho bệnh tình của nó và càng lo lắng hơn cho vợ chồng bạn vì con mà suy kiệt tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Biết Bệnh

-Sao rồi bác sĩ? Bệnh tình của con bé có nghiêm trọng lắm không?-bà Dương quơ vói lấy tay vị bác sĩ vừa bước ra, đôi mắt đỏ ngầu vì khóc nhìn ông như cầu khẩn:làm ơn,hãy mau nói tình trạng của con bé cho tôi biết.

-Phu nhân,bà hãy bình tĩnh,tình trạng hiện giờ của tiểu thư đã ổn định.Chỉ có điều,Có điều..-nói đến đây vị bác sĩ kia lại trở nên ấp úng,dường như ông sợ điều mình sắp nói ra sẽ làm tổn thương những người có mặt,nhưng với cương vị là bác sĩ,ông bắt buộc phải nói-có điều chúng tôi phát hiện ra trong đầu của tiểu thư xuất hiện 1 khối u,và nó đã sang đến giai đoạn 3,các dây thần kinh trong não bị khối u chèn ép nên mới gây ra hiện tượng đau đầu gần đây của tiểu thư.Tình trạng này rất nguy hiểm,nếu không mau làm phẫu thuật thì rất có thể khối u sẽ phát triển sang giai đoạn cuối.

Tất cả từ trên xuống dưới người nhà Dương gia đều nhất thời hoá đá.Quản gia cùng mấy người làm không thể kìm nén tiếng hét đầy kinh hãi của mình:

-Ung thư sao?

Còn ông bà Dương như vừa từ trên trời rớt xuống địa ngục,sock tới nỗi không thể đứng vững mà phải dựa người vào tường.Bà Dương vui mặt vào ngực chồng khóc nức nở,câu nói phát ra không còn được chọn vẹn.

-Ông ơi,hix..Con..Con bé bị ung thư,chúng ta..Chúng ta phải làm sao đây? Huhu..

Ông Dương không nói gì,đứng hơn là ông không còn sức để nói nữa,con gái ông..nó mắc phải căn bệnh mà bất cứ ai cũng phải sợ. Cái tin này giống như sét đánh ngang tai khiến ông không thể tin đó lại là sự thật.

-2 người bình tĩnh đi,chẳng phải chỉ cần làm phẫu thuật cắt bỏ khối u là con bé sẽ khỏi hay sao?

Người ta nói đúng,người ngoài bao giờ cũng tỉnh táo hơn người trong cuộc,thầy Vỹ nhẹ nhàng khuyên bảo ông bà Dương rồi hỏi bác sĩ- vậy bao giờ thì con bé có thể làm phẫu thuật?

-Càng sớm càng tốt,nhưng tôi khuyên gia đình nên đưa tiểu thư sang Mỹ thì hơn,bên đấy dụng cụ hỗ trợ lẫn tay nghề đều cao hơn hẳn,tỉ lệ thành công lại không để lại di chứng sẽ cao hơn mức 70%.

Ông bà Dương thấy thế thì cũng yên tâm hơn phần nào,bà Dương cũng đã thôi khóc,nhẹ nhàng bước vào phòng thăm con gái,còn ông Dương thì xuống lầu tiễn khách.

-Con gái ngoan của mẹ,sao con lại khổ thế chứ? Tại sao con lại mắc phải căn bệnh này?-bà rom rớm nước mắt.

Khuôn mặt nó lúc này cũng bớt xanh sao hơn,đôi lông mày cũng dần ra để chịu nhưng đôi môi anh đào kia vẫn còn nhợt nhạt lắm.

Nó nằm yên đấy,khoé mắt trào ra 1 giọt nước trong suốt trong thẳm lặng.

~~~~~

Cũng trong tối hôm đấy,1 cuộc gọi từ Việt Nam sang Mỹ được kết nối.

-Mày giúp tao 1 việc được không?

"..."

-Tôi mai về Việt Nam đón tao sang Mỹ cùng mày.

"..."

-Tao..Muốn sang Mỹ chữa bệnh.

~~~~~

Nó bước xuống phòng khách thì thấy ba mẹ đang ngồi uống trà,8h rồi,2 người không đến công ty sao?

Chợt,nó thấy tim mình nhói đau khi biết ba mẹ vì mình mà lo lắng,bỏ cả công việc để ở nhà chăm sóc nó.

-Ba mẹ à-nó cố gắng cười thật tươi rồi sà vào lòng mẹ.

-Cái đứa này,lớn rồi mà cứ như trẻ con ấy.-Bà Dương cười hiền,xoa đầu cô con gái nhỏ,trong lòng có chút gì đó xót xa.

-Dậy rồi à,vào ăn sáng đi con-Ông Dương đặt tờ báo xuống bàn,nhìn nó quan tâm.

-Dạ, mà tôi qua con bị gì vậy ạ?-nó đáp ứng.

Nghe nó hỏi,ông bà Dương hơi tái mặt,bà không giám nhìn nó còn ông thì lấy lại bình tĩnh, trả lời:

-Bác sĩ bảo tại con hay học bài khuya dẫn đến căng thẳng,nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao cả.

Nó mỉm cười,gật đầu đi vào nhà bếp ăn sáng.Nếu ba mẹ sợ nó buồn thì nó sẽ không hỏi nữa,dù sao thì nó cũng biết cả rồi.

Ăn sáng xong nó mới nhớ ra 1 chuyện hết sức quan trọng,đó là từ tối qua tới giờ nó chưa gọi điện báo cho mấy đứa kia tiếng nào.

Nó đau khổ cầm điện thoại gọi cho Lan,hỏi chuông còn chưa đổ quá 2 lần thì bên kia đã có người nhấc máy.Đúng như những gì nó nghĩ,vừa bắt máy là Lan và Nhi đã ca nguyên 1 bài không kịp để nó ú ớ câu nào,nào là trách nó về mà không báo trước,lại còn bắt họ đi mua mì xào;nào là về rồi mà sáng cũng không chịu gọi,đợi đến trưa mới gọi rồi tùm lum tả la hét cả lên,nó phải cố gắng nín nỉ mãi bọn họ mới chịu bỏ qua cho.Thật là mệt hết biết luôn.

Xong,nó tắt máy gọi điện cho Huy.Thấy nó gọi,cậu vui lắm thì phải,suốt cuộc nói chuyện cứ thấy cậu cười mãi thôi.

Tại nó về nhà đột xuất nên lịch đi chơi valentine của nó và Huy phải thay đổi thời gian xuất phát,đáng ra là 9h nó và Huy sẽ trốn trường đi chơi đến tối mới về nhưng bây giờ phải chuyển xuống 2h chiều, thật đáng tiếc.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thur Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Yêu Xa

"cách"

-Hừ.

-Aaaa-Uyên vừa mở cửa đã bị nó dọa giật mình, theo quán tính cô hét toáng lên và rồi nhận được vô số ánh nhìn khó chịu từ mọi người xung quanh. Chết, cô quên mất đây là bệnh viện-1 nơi cần sự yên tĩnh tuyệt đối. Ngại quá, cô chỉ biết cúi đầu nhận lỗi rồi bước nhanh vào trong đóng cửa lại.

-Mày tính giết tao sao con kia-Uyên trừng mắt, bàn tay nắm thành nắm đấm đang định gõ vào đầu nó trừng phạt nhưng lại phải dừng giữa không trung, vì..

-Stop stop, tao vừa tỉnh dậy, không phải mày tính làm tao hôn mê tiếp đây chứ?-nó cười nhăn nhó.

Uyên bỏ tay xuống, giờ cô mới nhớ ra sau ca phẫu thuật tới hôm đó, nó đã hôn mê suốt 2 tuần không tỉnh làm mọi người lo lắng. Vậy mà bây giờ, ngay trước mặt cô, nó đang nhăn nhó như không có chuyện gì xảy ra.

-Mày..mày chịu tỉnh rồi hả con quỷ, tao tưởng mày ngủ luôn chứ-Uyên xúc động, ôm chặt lấy nó trác móc, đôi mắt to tròn cũng bắt đầu long lanh.

-Ừ, tao cũng muốn lắm nhưng tại mày ngày nào cũng lải nhải bên tai làm sao tao ngủ được-nó vỗ nhẹ vai Uyên và không quên chọc cô vài câu.

-Mày vẫn tỉnh nào tạt này-Uyên lườm nó, buông nó ra rồi lại giường ngồi-Thế mày tỉnh lúc nào?

-Nửa tiếng rồi, và thật đáng buồn khi chẳng có ai bên cạnh-Nó bĩu môi, cầm cốc sữa trên bàn tu 1 hơi, sau đó lại ho ra đầy sàn-Trời ơi, sữa mấy ngày rồi này, sao ghê thế, khụ khụ.

Uyên chép miệng, lấy tay đếm:

-Đề tao xem. Sữa này tao mua cho mẹ mày mà mẹ mày thì đã đi công tác được 1,2..à 8 ngày rồi. Ít thôi mà.

Nó tròn tròn mắt. Lúc trước suốt ngày ở cùng nhau nó đâu thấy Uyên ở "sạch" đến mức này đâu, sữa 8 ngày vẫn để trên bàn. (O.O)

-Khỏi cần nhìn tao bằng ánh mắt đấy, sữa nóng tao mới mua còn nguyên trong tủ đấy, lấy mà uống. Còn cốc sữa kia không phải tao mua cho bác gái đâu, là của bé gái phòng bên để nhờ quên không lấy thôi-Uyên giải thích vì cô biết trong cái đầu kia nó đang nghĩ gì. Cô thì không muốn bị mang tiếng ở "bần" tí nào.

-Phải thế chứ.

Nó cười tươi đi lại tủ lấy sữa nóng. Còn Uyên thì vào nhà vệ sinh rửa tay. Đúng lúc đẩy cửa phòng mở ra, 1 bé gái khoảng 8 tuổi bước vào, bộ dạng thậm thò thậm thụt liếc nhìn xung quanh làm nó tò mò.

-Em đang tìm gì thế?

-A, chị xinh đẹp tình rồi sao?-thấy nó, cô bé reo lên vui mừng.

-Em biết chị?-nó vuốt nhẹ đầu cô bé, cười dịu dàng.

-Cũng không hẳn, em ở phòng bên cạnh nè. Mà chị ơi, chị có thấy cốc sữa em để đây tối qua đâu không ạ? Em tìm mãi không thấy.-Cô bé chớp mắt nhìn nó ngây thơ hỏi.

Khoé môi nó giật giật. Thì ra cô bé dễ thương này chính là chủ nhân của cốc sữa kinh khủng kia. Nhưng nó lờ "phun" hét ra sàn mất rồi, lấy gì mà trả đây?

-À, chị lỡ tay làm đổ mất rồi, hay chị đền cho em cốc khác nhé?-Nó dụ dỗ, nhanh tay rút cốc sữa nóng đưa cho cô bé nhưng cô bé lắc đầu từ chối.

-Không cần đâu chị, sữa đấy em dùng để làm thí nghiệm chứ không để uống. Nếu chị làm đổ thì em làm lại cũng được. Em chào chị-cô bé cúi đầu lễ phép rồi đi ra ngoài, vừa đi vừa lăm bằm-lại mất thêm 10 ngày ủ sữa với phen chua, ối không, còn phải mua 10 nghìn tiền dấm nữa chứ. Hức, hỗn hợp tuyệt vời của mình bao giờ mới được trình làng đây?

~~~~

Sau ca phẫu thuật, nó đã bình phục hoàn toàn nhưng vẫn phải ở lại thêm 1 tuần để theo dõi xem có để lại di chứng hay không. 1 tuần này ở bệnh viện chẳng khác gì tra tấn nó cả. Suốt ngày chỉ ăn vôi ngũ khiến nó sấp bèo phì đến nơi rồi.

Nó với lấy túi sách để trên bàn lại vô tình nhìn thấy cái máy ghi âm mới mua vài tháng trước, tiện tay cầm lên xem thử. Nó nhũn mày, sao lại có 1 file ở đây? Nó nhớ là mình đã sử dụng bao giờ đâu.

"-Alô adinômô-tô. Hi, kể ra dùng máy khi chưa được xin phép cũng hơi kì, nhưng mà tớ có 1 câu muốn nói với cậu. Đó là..293"

293-anh yêu em? Nó bật cười, anh chàng này cũng đáng yêu thiệt đấy, giám lấy mái ghi âm của nó nói ..lĩnh tinh. Nhưng mà đã không nhắc đến thì thôi, nhắc đến là nó lại thấy nhớ cậu da diết. 3 tháng rồi không gặp, không biết cậu có nhớ nó như nó nhớ cậu không đây? Liệu cậu có còn chờ câu trả lời của nó nữa không?

Đã rất nhiều lần nó định gọi cho cậu nhưng lại thôi. Chính nó bảo cậu chờ 1 năm thì phải cố mà đợi hết 1 năm chứ. Còn 9 tháng nữa thôi. Cứ coi như là trải nghiệm "yêu xa" vậy.

~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Trở Về

Trời vào hạ, cái nắng cũng trở nên gay gắt hơn khiến nhiệt độ ngoài trời tăng cao vùn vụt. Dưới sân trường, đâu đâu cũng thấy quạt máy xếp thành hàng đang ra sức hoạt động nhằm xua đi cái nóng.

Tiếng quạt kêu vù vù đỉnh tai nhức óc cũng bị đánh bay bởi những thứ âm thanh hỗn tạp nơi đây. Tiếng hs trên đùa dưới sân, tiếng giáo viên quát mắng mấy đứa học trò quậy phá, tiếng đồ vật va chạm vào nhau, và cả tiếng thầy Vỹ đang vang lên trên loa nữa.

"Đã đến giờ, đề nghị tất cả các em trở về vị trí của lớp mình. Alô, tôi xin nhắc lại.."

Đám hs nhón nhào nhanh chóng trở về chỗ ngồi, nhiều tháng đã trôi qua nhưng tính cách dừ dãn của thầy vẫn không thay đổi, có chăng chỉ tăng lên mà thôi.

Nhìn dòng chữ "Tổng kết năm học" trên sân khấu, trong lòng mỗi khoá học sinh lại tràn ngập cảm xúc khác nhau. Có cái gì đó hồi hộp, thích thú đối với khối 10. Có cái gì đó ngậm ngùi, nuối tiếc đối với những hs năm cuối. Chỉ hết hôm nay thôi, là bọn họ sẽ phải rời xa nơi này, rời xa tuổi thơ và phải bắt đầu 1 khởi đầu mới đầy khó khăn, thách thức.

Tiếng HT vang trên sân khấu, buổi lễ đã chính thức bắt đầu.

Huy ngồi phía dưới, đôi mắt lơ đãng liếc nhìn chiếc lá chao nghiêng rồi đáp xuống mặt đất nhẹ nhàng. Lại 1 mùa hè nữa đã về, một mùa hè chứa đựng nỗi nhớ da diết trong lòng cậu.

"Em bảo 1 năm, vậy sao 16 tháng trôi qua em vẫn chưa chịu về? Phải chăng em đã quên anh mất rồi. Mỹ Anh."

-Này, lại nhớ tới bà à?-Hải vỗ nhẹ vai Huy, nhìn cái mặt buồn so của cậu mà thấy tội nghiệp.

-Biết làm sao được-Huy cười buồn. Suốt thời gian dài không nhắn tin, không gọi điện, không biết tình hình của nó khiến cậu lo lắng. Có phải nó gặp chuyện gì hay không? Nếu không thì tại sao nó lại thất hứa với cậu.

-Đừng suy nghĩ lung tung nữa. Sớm muộn gì rồi nó cũng về thôi. Tui giám chắc đấy-Nhi an ủi, trong ánh mắt chứa đựng 1 niềm tin tuyệt đối vào điều mình vừa nói. Khoảng thời gian ở cạnh nhau tuy chỉ có vài tháng, nhưng cũng đủ để cô hiểu về con người nó. 1 người con gái thông minh và coi trọng lời hứa. Nó luôn biết cách tạo cho người khác cảm giác tin tưởng tuyệt đối vào bản thân mình vô điều kiện.

-Ừ-Huy chỉ gạt đầu qua loa rồi lại chăm chú vào buổi lễ. Dù sao đây cũng là buổi cuối cùng rồi, nghiêm túc 1 tí vẫn hơn.

Đứng trên sân khấu, HT khẽ đánh mắt về phía dãy ghế 12A1, mỉm cười rồi từ từ nói vào micro.

-Sau đây xin mời em Phan Minh Huy lớp 12A1 lên sân khấu. Em chính là 1 gương mặt tiêu biểu xuất sắc của trường ta trong những năm qua. Trong kì thi vừa rồi, em đã dành được ngôi vị thủ khoa của trường đại học tài chính-quảng trị kinh doanh. Đây quả là niềm vinh dự lớn cho 1 trường dân lập như chúng ta.. Xin mời em

Huy đứng dậy, chỉnh lại bộ đồng phục rồi nháy mắt với mấy đứa bạn.

-Tao đi nha.

-Làm trò, đi nhanh đi mày-4 người kia lập tức phản ứng lại, 2 tay xua lấy xua để ý bảo cậu mau biến đi.

Huy chẳng thèm quan tâm, vẫn dửng dưng vuốt tóc rồi đi lên sân khấu đứng cạnh thầy HT. Thấy Huy, đám hs bên dưới vỗ tay râm ran. Từ sau khi nó đi, cậu lao vào học tập và rồi chính cậu cũng chẳng biết mình trở thành thần tượng của cái lũ bên dưới lúc nào không hay. Đời đúng là nhiều điều bất ngờ thật.

Đứng bên cạnh, HT không ngừng hỏi về vấn đề học tập khiến Huy chỉ ước được bỏ chạy khỏi đây ngay lúc này. Ngày cuối cùng rồi, vẫn không để cậu thả lỏng đầu óc 1 tí được sao?

Kết thúc bài phát biểu, Huy vinh dự được là người đầu tiên nhận được bằng tốt nghiệp. Cầm tấm bằng đồ chỏi trên tay, trong lòng cậu có chút gì đó nuối tiếc. Vậy là chấm dứt quãng thời gian 12 năm cấp sách đến trường.

-Bộp bộp bộp..-Hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên chúc mừng.

Phía dưới sân khấu, 1 cô gái mặc váy trắng, đầu đội mũ phớt, mái tóc vàng óng mượt xoã xuống theo động tác cúi đầu làm che đi nửa khuôn mặt. Cô gái từ từ bước lên sân khấu trong ánh mắt kì quái của hs toàn trường, trên tay còn cầm 1 bó Ly trắng rất đẹp. Dừng lại trước mặt Huy, cô gái khẽ cười và đưa bó hoa Ly đến trước mặt cậu và kèm theo câu nói:

-Chúc mừng..Huy.

Người Huy cứng đờ. Giọng nói này sao giống đến vậy, phải chăng..

-Sao thế? Chê hoa xấu à?-Cô gái ngược mặt nhìn thẳng vào mắt Huy, cười tươi.

Huy ngạc nhiên không thốt lên lời, bàn tay nhanh chóng cầm lấy bó hoa trước mặt, không cẩn thận bị đuôi hoa đâm trúng.

Đau, vậy có nghĩa đây là sự thật, không phải mơ?

Đúng, là nó, nó đã trở về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Em Đồng Ý

Suốt buổi lễ, Huy nhấp nhòm không yên, tay phải nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nó. Cứ như thể cậu sợ nó lại bỏ cậu mà đi nữa vậy.

Nó ngồi bên cạnh trả lời câu hỏi của mấy đứa bạn cũ, nhất là 4 người kia, hỏi nó nhiều tới nỗi trả lời cũng không kịp. Thỉnh thoảng nó lại liếc mắt sang nhìn Huy, bộ dạng vừa vui vừa lo lắng của cậu khiến nó bật cười. Khẽ đan ngón tay mình vào bàn tay ấm áp của cậu như muốn nói nó về rồi, và nó sẽ không rời xa cậu nữa đâu.

"Tùng tùng tùng"

3 tiếng trống cuối cùng vang lên. Vậy là hết, những năm tháng dài đằng đẳng cấp sách đến trường cũng chỉ tới đây thôi.

Buổi lễ kết thúc, đám hs trong trường bắt đầu tản ra, người thì về kẻ thì ở lại luyến tiếc, ngắm nhìn ngôi trường lần cuối như muốn ghi vào sâu trong kí ức.

Huy kéo tay nó đứng dậy, mỉm cười:

-Chúng ta đi thôi nào.

-Đi đâu?-chur kịp đề nó hỏi, 4 người kia đã lên tiếng hỏi trước.

-Đánh lẻ-Huy nhảy mắt, mấy người kia hiểu ý nên cũng không làm khó dễ gì nữa, để mặc cậu muốn đưa nó đi đâu thì đi.

Bị Huy kéo đi nhưng nó vẫn cố quay lại dặn dò vài câu:

-Tối nay nhà tui mở tiệc, tất cả nhớ đến đây nhé, 7h30 nha.

~~~~~

Đứng trước cánh đồng bồ công anh rộng lớn, 2 người như thọt lỏn giữa không gian nơi đây. Từng cơn gió mát tạt vào mặt khiến nó thoải mái hơn hẳn.

-Sao cậu tìm được chỗ này hay vậy?

Huy nghiêng đầu nhìn nó có chút không hài lòng nhưng vẫn trả lời.

-Lâu rồi, từ lúc em sang Mỹ.

"em?" nó ngây người, Huy vừa gọi nó là gì? Em sao?

-Sao.. sao lại là em?

-Người yêu không lẽ xưng bạn bè?-Huy trả lời tỉnh bơ.

-Ồ nhưng tớ chưa trả lời mà?

-Đêm đó, em trả lời rồi-Huy xoay nó đối diện với mình, tay khẽ vòng qua eo nó, ôm nhẹ.

Nó đỏ mặt, đánh nhẹ vào vai Huy:

-Làm gì vậy chứ, kì quá đi. Nhưng tớ, à em trả lời anh lúc nào vậy kia?-tự dưng thay đổi cách xưng hô làm nó thấy hơi ngại, nhìn mặt Huy mãi nguyên thế kia khiến nó cũng thấy vui vui.

Huy cười lớn, xoa nhẹ đầu nó:

-Mau này hợp với em lắm đây.

-Giữ chứ? Đừng có đánh trống lảng.-nó lườm, bỏ tay Huy ra khỏi đầu mình.

-Rồi rồi. Tin nhắn tới đó, em còn nhớ đã nói gì không?

Nó không chần chừ gạt đầu cái rụp, chuyện quan trọng vậy làm sao không nhớ cho được. Nhưng tin nhắn đó có liên quan gì đến câu trả lời của nó?

-Tốt, nhớ kỹ thêm tí nữa, em đã xưng hô thế nào?

-Thì là em.. Hà???-nó cứng họng, bây giờ nó mới vỡ lẽ. Lúc đấy đau quá nên nghĩ gì viết nấy, thật không ngờ Huy lại tỉnh tề đến độ nhận ra sự khác thường trong cách xưng hô ấy. Ôi trời, vậy ra chỉ 1 từ "em" trong lúc nhắn tin mơ hồ đã khiến nó mất quyền trả lời câu hỏi rồi sao?

Nhìn cái mặt nó nhăn như khi ăn ớt kia là biết nó hiểu chuyện rồi. Huy ôm nó chặt hơn tí nữa, chặt đến độ cậu có thể cảm nhận được nhịp tim đang đập

loạn của nó 1 cách dễ dàng.

-Đừng có nhăn nhó nữa, anh vẫn còn 1 câu muốn em trả lời.

-Câu gì?-nó nhìn Huy, khuôn mặt cậu lúc này giống y như hơn 1 năm trước : Rất nghiêm túc.

-Em.. Có muốn đính hôn với anh không?

-Hó???

Nó đứng hình, Huy vừa nói gì? Đính hôn sao? Đính hôn ở cái tuổi 18 này á? Như vậy có quá sớm hay không? Vả lại nó cũng mới trở về, đã được hẹn hò buổi nào đâu. Bức xúc trong lòng, nó lập tức nói ra:

-Nhưng chúng ta đã có buổi hẹn hò chính thức nào đâu?

-Anh cho em thời gian 1 năm, nhưng em lại nấn ná thêm 4 tháng, coi như em đã từ bỏ giai đoạn hẹn hò vậy. Hiện tại chúng ta cứ đính hôn trước. Sau khi học xong đại học, anh sẽ cưới em.-Huy véo yêu má nó, cậu đột ngột làm như vậy là vì cậu muốn buộc chặt nó vào mình, cậu rất sợ 1 ngày nào đó nó lại bỏ cậu đi nữa. 1 lần là quá đủ rồi. Trong lòng cậu lúc này rất thoải mái, không còn hồi hộp như lần tỏ tình nữa. Vì cậu biết..nó nhất định sẽ đồng ý.

-Xí, vừa mới tốt nghiệp thôi mà đã muốn làm càng rồi-nó lẩm bẩm nhưng không may lại bị Huy nghe thấy.

-Em vừa nói gì?

-A hihi, không có gì hết. Nhưng, không được hẹn hò thật ă?-nó ngược đôi mắt to tròn nhìn Huy thất vọng.

-Không, tóm lại em đồng ý hay không? Anh sắp già rồi, phải mau chóng kiếm người khác về chăm sóc nữa.

-Ồ, anh giám-nó giật mình,gìơ nắm đầm dí trước mặt Huy đe dọa-Em sẽ đâm chết anh luôn đấy.

-Vậy có nghĩa là em đồng ý?

-Em đồng ý-nó úp mặt vào ngực Huy ngai ngừng. Mặc dù không được hẹn hò nhưng ngày nào cũng được ở cạnh cậu là hạnh phúc lắm rồi.

Huy mỉm cười hạnh phúc, vuốt nhẹ tấm lưng người con gái trong lòng. Ngốc quá, từ giờ đến lúc kết hôn thiếu gì thời gian để hẹn hò cơ chứ.

~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Hôn Lễ Đặc Biệt (End)

5 Năm sau

"Hiện tại chúng tôi đang có mặt trước cửa nhà hàng WEDDING,nơi được 2 nhà tài phiệt chọn làm địa điểm tổ chức hôn lễ cho các con của mình.Các công tác chuẩn bị đã được hoàn tất.Các khách mời cũng đã có mặt đông đủ.Chỉ còn 10p nữa thôi,là hôn lễ sẽ được chính thức bắt đầu.Các bạn hãy theo chân chúng tôi vào bên trong nhé."-chị phóng viên mỉm cười rồi cùng đoàn quay phim tiến vào bên trong nhà hàng.

Khung cảnh bên trong đại sảnh được trang trí không khác gì thiên đường trên mặt đất.Màu chủ đạo của bữa tiệc là màu trắng-màu của sự trong sáng và trang nhã. Những chiếc bàn thủy tinh trong suốt được xếp thành hàng ngay ngắn từ cửa đến chân khán đài nay đã trật kín người, trên mặt bàn là những ly rượu vang đắt tiền sóng sánh đẹp mắt.Phía trên khán đài,bức ảnh cưới to bằng bức tường được dựng ngay ngắn. Trong hình là 1 cô gái xinh đẹp mặc bộ sòe trắng đứng dựa lưng vào người chàng trai khôi ngô khoác trên mình bộ đồ chú rể phía sau,bàn tay nâng niu cành hoa bách hợp mỉm cười hạnh phúc.Còn chàng trai tay vòng qua eo cô gái,ánh nhìn trìu mến luôn hướng về cô,mỉm cười.Ai nhìn thấy bức ảnh cưới này cũng phải trầm trồ khen ngợi vì 2 người quá đẹp đôi.

Vì cả 2 đều là con nhà tài phiệt nên tiệc cưới thu hút khá đông những người có vai vế đến dự,kéo theo đám nhà báo,phóng viên cũng thi nhau xuất hiện ghi hình. Mặc dù buổi lễ chưa bắt đầu nhưng tiếng máy ảnh vẫn vang lên không ngớt.

Đồng hồ điểm đúng 9h, tất cả những người có mặt đều ổn định lại vị trí.Phía trên cao kia,MC bắt đầu khuấy động sân khấu.

-Xin được gửi lời chúc tốt lành nhất đến tất cả các vị khách quý có mặt trong buổi lễ ngày hôm nay.Vâng,như quý vị cũng đã biết, hôm nay là ngày diễn ra lễ thành hôn của tiểu thư gia tộc Dương gia-Dương Mỹ Anh và chú rể không ai khác chính là thiếu gia của tập đoàn Magic-Phan Minh Huy...

MC kéo dài câu cuối, phía bên dưới 1 tràng pháo tay nổi lên xen lẫn với đây là tiếng máy ảnh đang hoạt động hết công suất.

- Vàng, đã đến giờ lành. Xin mời 2 nhân vật chính của chúng ta bước vào đại sảnh làm lễ. Xin mời...

Lần này tiếng vỗ tay còn to hơn lần trước, tiếng nhạc du dương cũng được bật để chào đón 2 nhân vật chính của buổi lễ.

Cánh cửa ngoài đại sảnh bật mở, 1 đoàn người mặc đồ trắng bước vào. Đi đầu là 2 bé 1 nam 1 nữ ăn mặc giống như thiên sứ, trên tay cầm giỏ kim tuyến nhẹ nhàng tung lên thảm đỏ mở đường. Tiếp sau đó là cặp đôi chính của buổi lễ, và cuối cùng là Lan và Hải-phù dâu phù rể đi phía sau, trên tay mỗi người cầm 1 hộp nhỏ màu đỏ giờ cao trước ngực trang trọng.

Vừa thấy cô dâu chú rể bước vào, tiếng vỗ tay lập tức tắt lịm, tiếng cười nói chúc mừng cũng biến mất, thứ âm thanh còn sót lại chỉ là nhạc nền và tiếng chụp ảnh của đám nhà báo.

Không khí lúc này trở nên thật quý dị, ai cũng tròn mắt nhìn cặp đôi sắp cưới. Nếu là bình thường, người mặc sare trắng cầm hoa lễ ra phải là cô dâu nhưng chẳng hiểu sao nó lại được "úp" lên người chú rể, và cô dâu thì ung dung mặc đồ chú rể khoác tay "người ấy" bước lên khán đài.

Bên dưới, những tiếng xì xào bàn tán bắt đầu nổi lên. Chuyện gì đang xảy ra với 2 người bọn họ thế này?

Trong khi tất cả còn đang nghi vấn, trên khán đài 1 tấm màn lớn bất ngờ được thả xuống che đi nó và Huy. 1p sau, tấm màn được kéo lên, mọi người lại được thêm 1 phen bất ngờ khi nó lúc này đã yên vị trong bộ váy cưới sang trọng, trở thành 1 nữ chủ nhân xinh đẹp của bữa tiệc. Bên cạnh, Huy cũng đã chỉnh tề trong bộ trang phục chú rể.

- Mân áo thuật này hay đấy chứ, anh nhí-nó ở bên, nín lấy cánh tay Huy cười nghịch ngợm.

Huy thờ dài, nghiêng đầu nói nhỏ vào tai nó, ánh mắt khẽ liếc qua những vị khách phía dưới.

- Nhóc con, em đúng là tiểu thư phá phách mà. Nhìn xem, khuôn mặt họ đang ngạc nhiên thế nào kìa.

Nó không trả lời, cười vô tội.

Mấy người phía dưới bùng tỉnh, lật đặt vỗ tay đôm đốp. Buổi lễ lại được bắt đầu.

Nó và Huy tiến đến đứng trước mặt cha sứ buông lời tuyên thệ, sau đó tiến về phía chiếc bàn duy nhất trên khán đài, thay phiên nhau kí vào cuốn sổ bìa đỏ có đề dòng chữ "Sổ đăng kí kết hôn".

Huy gấp cuốn sổ lại, nhận chiếc nhẫn từ tay cậu bạn đeo vào tay nó.

- Vợ yêu à... từ giờ trở đi em chính thức thuộc về anh rồi nhé.

- Hừ, đáng ghét-nó lấy nhẫn từ Lan đeo lại cho Huy, đánh nhẹ vai cậu ngai ngừng.

- Hôn đi hôn đi.

Huy mỉm cười, nhìn thẳng vào mắt nó và từ từ cúi lại gần... hôn nhẹ lên môi nó.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Phá Phách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.